

ĐIỀU
BÁC SĨ
MUỐN

Tô Thụ

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Cố Thanh Thời mặc hội chứng mù mặt thể nhẹ. Ấy nhưng trong khoảnh khắc xoay người, chẳng hiểu sao anh lại bất ngờ nhận ra cô gái đã từng là bệnh nhân của mình.

Trước ngày tốt nghiệp một đêm thì bất thành linh bị té ngã. Người úp sấp trên nền gạch vuông chống trượt, đầu gối được phen chào hỏi thân thiết với mặt đất. Trần Noãn chỉ mặc quần short nên linh đủ, máu me be bét hết cả.

Lúc mới ngã, cô nàng còn tự mình đứng dậy cười hì hì với lũ bạn đang hoảng hốt: “Không sao, chẳng đau mấy!”

Ngã trầy da, ngoài bị giập mình thì đúng là không đau lắm thật, vì máu chưa kịp chảy ra, chỉ nhìn thấy dấu ngã dính đầy đất cát.

Cô nàng thậm chí còn đi mấy bước không cần người dìu để chứng tỏ.

Thế nhưng lũ bạn vẫn không yên tâm nên cứ bắt xe, ép cô nàng phải đến bệnh viện xem thử.

Lúc xe trên đường, miệng vết trầy bắt đầu rỉ máu, Trần Noãn đau méo mặt, sợ chốc nữa bị khử trùng sẽ càng xót hơn.

Lũ bạn bèn trêu: “Không phải lúc nãy cậu bảo là không đau cơ mà?”

Cái chân bị thương được gác lên, không thể động cựa. Bác sĩ thăm khám nói những gì, Trần Noãn đều chẳng để ý, chỉ lo nhắm tịt mắt lại kêu

đau.

“Vết thương này phải khử trùng trước.” Bác sĩ thủng thẳng bảo, “Chà, trầy ra nông nổi này cơ.” Ý là rất đáng sợ.

“Thưa thầy, có phải băng lại không ạ?”

“Không được, trời nóng, dễ nhiễm trùng lắm, phải khử trùng trước đã.”

Trần Noãn chỉ biết kêu đau, chẳng để ý gì đến bác sĩ, mọi việc nhờ cậy cả vào đám bạn.

Lúc bác sĩ khử trùng, vì không dám nhìn miệng vết thương nên cô nàng cắn răng, nhắm mắt, ngoảnh đầu đi.

Cái nhíp gấp bông tăm còn sát trùng vừa chạm vào đầu gối, Trần Noãn lập tức bật khóc thành tiếng.

Tiếng khóc thảm thương đến độ bác sĩ phải cau mày ngừng đầu nhìn cô gái một cái, ngừng động tác tay lại. Bác sĩ ngồi xổm trên nền nhà, tay tựa trên đầu gối, đổi bông qua chỗ khác, lần này làm nhẹ hơn nữa, thấy cô gái chịu nín khóc mới đưa bông lia một vòng trên miệng vết thương.

Trần Noãn chăm chú nhìn bác sĩ.

Lần này tuy vẫn đau nhưng chỉ phản xạ hơi rụt chân lại. Lực chú ý của cô gái dồn cả vào bàn tay của vị thầy thuốc, những khớp xương rõ ràng, ngón tay thon dài, tư thế cầm nhíp bông thật đẹp mắt. Quan trọng nhất là động tác nhẹ nhàng của bác sĩ, chính nó đã khiến Trần Noãn động lòng.

Trần Noãn lơ ngơ ngẩn chuyên qua ngắm nhìn khuôn mặt. Mặt không lớn, đeo khẩu trang, chỉ thấy mỗi tóc mái, mày dài, người đen, dáng mũi có lẽ cũng đẹp, da xem chừng còn trắng mềm hơn da con gái.

Trần Noãn đứng hình, đúng lúc này thì bác sĩ lại ngẩng đầu lên nhìn, bốn mắt nhìn nhau. Trần Noãn thất bại né mắt nhìn qua chỗ khác, tiếp tục xuýt xoa rên rỉ cái chân đau.

“Phải rửa sạch dị vật bám ở miệng vết thương, cô chịu khó chút nhé.” Anh ngẩng đầu lên nói, đôi mắt đen láy, biểu cảm có vẻ hơi không nỡ.

Vẻ mặt dịu dàng này khiến tim Trần Noãn đập bùm bùm loạn nhịp, ngỡ ngác đáp: “Vâng ạ.” Có điều là vẫn đau muốn chết.

Khả năng thăng bằng của Trần Noãn kém từ trong trứng, mọi người đều trêu là tiểu não không phát triển, sái chân là chuyện thường, nhưng từ sau khi lớn, bị đến nỗi này là lần đầu tiên. Khả năng hồi phục của da Trần Noãn cũng kém. Người khác xước da, dăm ba ngày là khô vảy, còn Trần Noãn thì phải cả tuần, có khi còn mưng mủ. Cha mẹ rất rõ thể chất của con gái nên hôm sau liền đưa Trần Noãn đi tiêm kháng viêm ngay.

Đã hơn một năm, gặp lại anh bác sĩ đó, Trần Noãn thật mừng chết đi được. Tuy lúc đó anh đeo khẩu trang nhưng trực giác mách bảo rằng chính là người đó, quả nhiên anh bác sĩ rất ưa nhìn.

Bước chân Trần Noãn bất giác bám theo anh đi mua cả xe đồ trong siêu thị. Thật không may, tiểu não kém cỏi lại nè lúc này báo hại cô, chẳng hiểu sao tự dưng lại bị trật chân, vẹo người ngã ãm vào giá hàng bày mì ăn liền.

Tiếng ngã không nhỏ, anh quay đầu nhìn thoáng qua, cô đang vội vàng ngồi thụp xuống đất nhặt các gói mì tôm rơi. Đến khi đứng lên, anh đã thanh toán xong ra về, đi trước được một quãng xa, cô lại vội vàng bám gót.

Theo đuôi một hồi, dần dần cô bất giác chỉ đi theo anh mà không để ý mình đang đi đâu nữa, chẳng ngờ đã đi vào một ngách cụt, hai người bốn mắt nhìn nhau.

“Sao cô lại đi theo tôi?” Anh nhường mày hỏi.

Trần Noãn hơi bối rối, đầu còn chưa nghĩ ra đáp lại thế nào, miệng đã buột thốt: “Em muốn ngủ với anh.”

Lúc nghe thấy tiếng mình lọt vào lỗ tai, đến cô còn phải điếng người, không chỉ mặt cô đỏ mà người đối diện cũng đỏ mặt, mắt tròn tròn, mặt cô dần tái mét. Không phải anh ta sắp sửa tát mình một cái, mắng mình là đồ lưu manh chứ?

Không khí tất nhiên rất xấu hổ. Hai người đều lặng im.

Cố Thanh Thời lão đảo lách người lao qua cô, cứ như là chạy trốn khỏi ngách hẹp.

Trần Noãn qua cơn ngỡ ngác, sức tỉnh lại đuổi theo, đã mang tiếng đùa giỡn, vậy phải làm cho trót.

Nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, Cố Thanh Thời gần như muốn co giò bỏ chạy.

“Em là Trần Noãn, anh tên là gì?”

Cố Thanh Thời không quay lại nhìn, da mặt căng lên, chân vội bước thoăn thoắt. Giữa nơi công cộng bị con gái trêu ghẹo, thật hết hồn.

“Anh nói cho em biết, em sẽ không đi theo nữa, nếu không em sẽ đi theo về tận nhà anh đấy.” Trần Noãn mặt dày dọa dẫm.

“Cố Thanh Thời.”

“Vậy anh phải nói cả số điện thoại nữa chứ, không thì liên lạc kiểu gì?” Trần Noãn cười đắc ý.

Cố Thanh Thời ngừng bước, hậm hực quay lại trừng mắt với cô, cứ như đang muốn nói: đồ dối trá.

Trần Noãn vuốt mũi bật cười: “Em có phải lưu manh đâu, cho số đi chứ ạ.”

Đầu óc Cố Thanh Thời rối bòng bong, thế này là đang bị quấy rối ư, có phải là đang xem phim kinh dị nửa đêm không, hay là mình bị phơi nhiễm virus gì... Nghĩ đến đây, anh lập tức quay gót, bước đi còn vội vã hơn cả lúc trước.

Trần Noãn chân ngắn không đuổi kịp, chỉ kịp kêu mấy tiếng “này, này”, tiểu não lại tác oai tác quái, người ngã sòng soài xuống sàn đúng lúc cần kíp.

Trần Noãn không đuổi theo Cố Thanh Thời được nữa, đau toát mồ hôi, ngồi bệt dưới nền đất, tay nắm chặt mắt cá chân.

“Đã bảo cô đừng có theo tôi rồi còn không nghe, bị ngã à?” Trên đỉnh đầu bỗng có một giọng nói bất đắc dĩ, Trần Noãn mừng húm.

Cô còn chưa ngẩng đầu lên, người ấy đã ngồi xổm xuống, đặt túi đồ sang bên, ngón tay chạm vào mắt cá chân của cô: “Ở đây à?” Ngón tay ấn nhẹ, Trần Noãn đau méo mặt.

Cố Thanh Thời nhìn đường rồi lại nhìn sang đôi giày đế bằng của cô, tỏ vẻ rất khó hiểu: “Thế này mà cũng ngã trật chân được à? Đau lắm hả?”

Trần Noãn cuống quýt lấy lòng: “Không sao, từ nhỏ em đã hay vậy, quen rồi ạ, đợi một lát nữa là ổn.”

Cô thử đứng lên, Cố Thanh Thời chẳng hề có ý đỡ một tay, cau mày nhìn cô: “Không sao thì tôi đi nhé?”

Trần Noãn ngạc nhiên nhìn lại: “Gì cơ? Sao anh có thể như thế nhỉ, không phải là nên an ủi em ư? Thấy em ngã rồi, anh còn đòi đi.”

Cố Thanh Thời không nói gì, ấn nhẹ lên mắt cá chân cô nàng thêm lần nữa: “Không thấy sưng, chắc là không nghiêm trọng đâu.”

Trần Noãn nhanh chóng hiểu ra người này đang nghi ngờ mình giả bộ. Nội tâm tuôn trào ngàn lời mắng chửi, cô bị ngã thật mà! Chẳng qua lần này bị nhẹ thôi.

Cố Thanh Thời chẳng phải đang nghi ngờ gì, thực ra anh chỉ nêu lên chẩn đoán khách quan của một người thầy thuốc.

“Đau! Anh đưa em đi bệnh viện đi.”

“Giờ đã tan tầm, bệnh viện hết giờ khám rồi, cô cởi tất ra tôi xem cho, tôi là bác sĩ.” Cố Thanh Thời vẫn tiếp tục nhìn chăm chú vào mắt cá chân cô.

May là không bị hôi chân, Trần Noãn đường hoàng tháo tất ra, thuận miệng hỏi: “Anh còn nhớ em không?”

“Nhớ chứ.” Cố Thanh Thời vẫn không nhìn mặt mà chỉ nhìn cổ chân, thẳng thắn trả lời.

Trần Noãn ngạc nhiên giây lát, không biết anh nhớ thật hay chỉ giả vờ có nhớ, có điều hôm đó khóc kinh hồn như thế, mong là anh chỉ đang giả vờ có nhớ.

Anh giữ mắt cá chân cô nhìn ngó, ngón tay chạm vào da thịt, mặt Trần Noãn ửng hồng còn anh thì chẳng khác gì mình chỉ đang sờ tảng đá, chẳng thấy có xúc động gì.

“Không nặng đâu, tôi xoa bóp cho cô, về nghỉ ngơi cẩn thận là khỏi.”
Nói dứt lời liền đỡ cô đứng dậy.

Bên ghế đá công cộng ven đường, Cố Thanh Thời ngồi xồm xoa bóp mắt cá chân cho Trần Noãn, lúc đầu còn hơi đau, sau đó cảm giác ấy tan đi, ấm áp hơn, dễ chịu hẳn.

“Cơ thể không giữ được thăng bằng à?” Anh đứng lên rồi hỏi.

“Vâng, từ nhỏ đã không đi được cầu thăng bằng, cũng không biết cảm giác chơi xà...” Trần Noãn nhún vai, có phần bất đắc dĩ, lấy đồ uống trong túi đưa cho anh.

Cố Thanh Thời nhận lấy, lại không nhìn được mà nhoẻn cười, để lộ hàng răng trắng đều tăm tắp, đôi mắt như được nhuộm một thứ ánh sáng sắc sỡ kỳ diệu. Trần Noãn nhìn đờ cả người, nhịp tim như trống trận, có vẻ là cô chẳng thể ngăn mình chìm đắm nỗi đâu.

“Không sao nữa rồi, tôi về đây, cô đừng có đi theo tôi nữa đấy.” Anh vặn chai nước uống một hớp, quay đầu lại nhìn cô, mày vừa giãn ra đã cau trở lại.

Trần Noãn giật mình, buột miệng: “Đừng mà...”

Hai chữ “còn đau” Trần Noãn chưa kịp nói, Cố Thanh Thời đã ba chân bốn cẳng xách đồ lên bỏ chạy. Trần Noãn chỉ còn nước gọi với theo: “Em là Trần Noãn, chữ Trần có bộ Đóa, Noãn trong “ôn noãn”, anh nhất định phải nhớ đó nhé!”

Bị bỏ lại ngồi một mình, bảo không buồn thì quá giả dối, vốn dĩ mừng vì thấy anh quay lại, nhưng anh chẳng nói chuyện, số điện thoại không cho, loáng cái đã lại đi mất rồi, đúng là mừng hụt.

Trần Noãn cà nhắc cái chân lạnh lặn đứng dậy, xỏ giày vào đang định về nhà thì lại bất ngờ nhìn thấy một thứ trước mặt.

Trần Noãn không khỏi bật cười: “Ha ha ha, hôm nay đúng là được trời giúp!”

Cô nhật cái di động dưới đất lên, chắc lúc này anh ngồi xồm nên mới rút ra. Màn hình không khóa mật mã, có điều lúc nhìn thấy hình nền màn hình điện thoại, trái tim như bị bóp nghẹt. Đó là hình anh chụp cùng một cô gái xinh đẹp, hai người cười thật ấm áp, Trần Noãn thấy thật khó coi, ra là đã có bạn gái rồi... Cho dù anh trong hình rất ưa nhìn, khoe mắt tỏa sáng khiến Trần Noãn mê mẩn, nhưng cô vẫn thấy khó chịu trong lòng.

Nhìn một hồi, cuối cùng vẫn lưu số điện thoại của mình vào, lúc nhập tên có phân vân một chút rồi quyết định lưu theo kiểu xưng hô thân thiết là “Tiểu Noãn” cho hả dạ. Làm xong vẫn không hết khó chịu, khóc thì không khóc được, bèn bật weibo tám nhảm với Lạc Thủy Hà.

Chú thích:Hội chứng mù mặt:Theo bác sĩ Joachim, đây là tình trạng rối loạn chức năng của trung tâm thu nhận, phân tích – tổng hợp tín hiệu trong não bộ, khiến cho khả năng nhận biết và ghi nhớ khuôn mặt của não bộ bị hỏng. Theo tạp chí The American Journal of Medical Genetics thì trung bình cứ 50 người có 1 người là nạn nhân của hội chứng mù mặt và đây là một căn bệnh bẩm sinh hay một dạng rối loạn phát triển.Trần Noãn: 陈暖. Chữ Trần陈 phiên âm là chén, nhưng có nhiều từ khác cũng đồng âm là chén:陳,塵,陳,璽. Vì vậy Trần Noãn phải chú thích tên mình là chữ Trần có bộ đóa朵 để phân biệt. Noãn trong ôn noãn có nghĩa là ấm áp. Tương tự như chữ Trần, chữ noãn cũng có nhiều từ đồng âm, ví dụ noãn trong kê noãn nghĩa là trứng gà, noãn trong noãn thủy là tên một con sông, noãn có bộ hòa禾 là lúa nếp, noãn có bộ xích赤 là thẹn thùng...

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Màn đêm dần buông sẫm, đèn khắp nơi trong thành phố rực rịch tỏa sáng.

Đúng như Trần Noãn đoán, không lâu sau Cố Thanh Thời đã quay lại, chỉ khác là anh ta không vội vàng hoảng hốt mà bước đi thong dong tới trước mặt cô thì dừng lại, hỏi tự nhiên như không: “Cô chưa đi à, có thấy điện thoại của tôi đâu không?”

“Có.” Trần Noãn đáp.

Tuy mặt không tỏ vẻ gì nhưng trong giây lát ngẩn ngui rõ ràng vẫn có thể nghe thấy tiếng thở phào nhẹ nhõm, anh chìa tay ra, đôi mắt thấp thoáng có bóng ma hắc ám vừa lướt qua: “Cô trả cho tôi đi, cảm ơn.”

“Có thể trả cho anh, nhưng trước tiên anh phải nói cho em biết cô gái trong di động này là ai.” Trần Noãn hỏi thẳng tuột, cảm hếch lên, lúc trên cơ thể này là dịp thích hợp nhất để hỏi.

Cố Thanh Thời khẽ giật mình: “Cô xem di động của tôi à?” Mà anh cau chặt lại, rõ ràng không vui.

Trần Noãn chợt dạ, đành nói xạo: “Anh không cài bảo mật, em không may chạm một cái nó đã mở rồi, không phải em cố ý.”

Mày Cố Thanh Thời dân ra, lại chìa tay: “Vậy cô mau trả cho tôi đi, trời tối rồi, tôi còn phải về nhà.”

“Anh trả lời em, em trả cho anh ngay.”

Cố Thanh Thời rất bất đắc dĩ, nhìn cô một lát, lừ lừ lại gần cầm điện thoại cô để trên đầu gối lên: “Vậy tôi giữ điện thoại của cô nhé.”

Trần Noãn nghĩ bụng, anh cầm đi luôn đi, vừa hay em có thể gọi điện thoại cho anh.

“Anh cứ cầm đi.” Cô nói với vẻ thờ ơ.

Cố Thanh Thời xoay người đi về thật.

Trần Noãn đứng đực tại chỗ một lát, đột nhiên chết sững, trong điện thoại của cô có nhiều bí mật nho nhỏ không thể để người khác biết được! Thế là lại học tốc đuổi theo.

“Chờ một chút!”

Cố Thanh Thời xoay người, nhướn mày đặc ý: “Thế nào...”

Lời còn chưa nói hết, chỉ nghe “ầm” một tiếng, Trần Noãn lại ngã nhào trên mặt đất một lần nữa.

Cái chân kia vốn mới bị thương một lần, lần này chỉ vấp phải một hòn đá nhỏ đã lại bị thương lần hai. Cú ngã khá đau, nước mắt chực trào ra.

Cố Thanh Thời vội chạy về, ngồi xổm xuống quan sát: “Ái chà, toi rồi, lần này sưng thật.”

Nước mắt Trần Noãn đã ngập bờ mi, muốn trợn mắt lườm anh cũng không được bèn chớp một cái cho nước mắt chảy xuôi, chẳng dè lại giống như là mượn gió làm nũng.

“Anh xem anh đó, không phải em chỉ hỏi anh số điện thoại, chỉ hỏi anh người trong điện thoại là ai thôi sao? Là vì em thích anh đó. Anh chẳng

nói gì, còn hại em hôm nay ngã tới hai lần, đau chết mất, em là con gái làm sao ăn thịt anh được!” Vừa nói xong nước mắt lại trào ra.

Cố Thanh Thời đang nghiên cứu cái chân bị thương của cô, nghe đến chữ “thích” vừa bối rối, vừa ngỡ ngàng. Vành tai đỏ bừng, hai vai cứng đờ, chẳng biết làm sao. Bụng còn bảo dạ, chẳng lẽ con gái thời nay đều thẳng thắn như vậy ư?

“Ấy, cô đừng khóc mà, cô không đi theo tôi thì làm sao ngã được? Tôi đã bảo cô đừng có đi theo rồi mà.” Tay Cố Thanh Thời đơ ra, không đưa nổi tay lên lau nước mắt giúp cô, càng thêm xấu hổ, hoảng hốt.

“Anh coi kìa, lại còn trách em nữa, em bị ngã mà anh còn mắng em.”

Cố Thanh Thời lập tức câm miệng.

Cuối cùng anh đứng lên, xoay lưng về phía cô, người hơi khom xuống: “Leo lên đi.”

“Để làm gì ạ?” Trần Noãn chùi sạch nước mắt.

“Cõng cô tới bệnh viện.”

“Ồ... ” Trần Noãn đứng dậy, phúi bụi trên quần áo, nằm sấp lên lưng anh chàng, “Không phải anh nói bệnh viện nghỉ khám rồi à?”

“Còn có phòng cấp cứu.” Cố Thanh Thời nhản nại đáp.

“À, phải.” Trần Noãn gật đầu.

Trên đường đến bệnh viện, Trần Noãn ngã trật chân, được người trong mộng cõng, không chịu ngoan ngoãn mà còn được nước lấn tới: “Vậy anh nói cho em biết đi, cô gái kia là gì của anh?”

“...” Cố Thanh Thời không nói.

“Có phải bạn gái không ạ?”

“...”

“Có phải hay không? Có phải hay không...” Trần Noãn bắt đầu lặp đi lặp lại như niệm chú.

Cố Thanh Thời không chịu nổi đành phải đáp vội: “Không phải.”

Lúc nghe thấy đáp án mình muốn, Trần Noãn lặng cả người rồi mới kích động “Ồ” một tiếng, được đà hỏi tiếp: “Vậy anh có bạn gái chưa?”

Cô gái đó không phải bạn gái thì cũng chẳng cần quan tâm xem cô ta là gì nữa!

“Chưa có.” Cố Thanh Thời mau miệng đáp, cứ như là sợ Trần Noãn thật vậy.

“Chưa ạ? Vừa hay, anh có cần một người bạn gái không?” Giọng nói cô gái vui vẻ cất cao, đã hoàn toàn quên cái chân bị đau rồi.

Cố Thanh Thời bị hơi thở của con gái phải vào vành tai âm ỉm, cảm thấy không được tự nhiên.

“Không cần đâu.” Anh nghiêng đầu, nói một cách mất tự nhiên.

“Thế sao được! Nam tử hán đại trượng phu, thành gia rồi mới lập nghiệp, trước hết là phải có bạn gái, không thì làm sao ăn nói với cha mẹ, ông bà chứ?”

Cố Thanh Thời gắng nín cười, không đáp vấn đề này.

Đối phương không trả lời, Trần Noãn cũng tự biết mất mặt, lè lưỡi làm xấu, lại ngoan ngoãn úp sấp lên lưng anh.

Nghĩ lại thì một ngày trọ chân hai lần, thật có duyên.

Chân được gác lên, bác sĩ trực ban nhìn qua rồi phán: “Đi chụp X-quang đi.” Nói rồi bác sĩ bắt đầu viết phiếu rờn rột.

Trần Noãn choáng, chỉ là trật chân thôi mà? Lại phải chụp cả phim? Lừa tiền à?

Trần Noãn chưa kịp chối, Cố Thanh Thời đã cau mày bảo: “Tôi thấy chỉ là bị tổn thương phần mềm, xương cốt không có vấn đề, không cần chụp chiếu, cứ kê thuốc cho cô ấy là được, uống vài liều là ổn.”

Tay bác sĩ kia ngoảnh đầu sang, tỏ vẻ không vui: “Tôi là bác sĩ hay anh là bác sĩ?”

“Tôi cũng là bác sĩ.”

“Anh là bác sĩ thì còn cần tôi xem làm gì nữa? Tự đưa về nhà mà khám, tôi chỉ khám bệnh theo quy trình thôi, có làm hay không?” Nói rồi đưa giấy cho Cố Thanh Thời.

Cố Thanh Thời không cầm: “Không cần làm, anh kê đơn thuốc luôn đi.”

Anh nói không nhanh không chậm, không nóng nảy, tức giận, chỉ đơn thuần đối mặt với tay bác sĩ kia, tỏ ý không làm, anh mau kê đơn đi.

Làm bác sĩ thì không thể đuổi bệnh nhân, tay kia tức không nói nổi, hằm hè một tiếng rồi rột roạt kê đơn thuốc.

Tay bác sĩ xé đơn thuốc đưa cho họ, nói mà không thèm nhìn: “Tự đi lấy thuốc, đừng có quay lại làm phiền đấy.” Giọng nói tỏ rõ vẻ bất mãn.

Trần Noãn được Cố Thanh Thời dìu đi lấy thuốc. Cô khen: “Đúng là bác sĩ, anh thật dũng cảm! Là em thì đã nhắm mắt đi làm kiểm tra rồi! Nếu

không có anh, em chắc lại bị mất tiền rồi, giờ chụp CT đất khỏi nói!”

“Người vừa nãy trình độ không ổn, vết thương này cũng không quan sát được, biết thế cứ đưa thẳng cô đi mua thuốc cho xong.” Cố Thanh Thời nói.

Trần Noãn không còn gì để nói, anh cho là người ta y thuật không tốt thật đấy à?

“Vậy anh nói xem chân em bao giờ thì khỏi, hay là sau này em tìm anh lấy thuốc nhé?” Trần Noãn đổi chủ đề, nghĩ bụng không nói cho anh biết mấy trò vặt vãnh ở bệnh viện nữa.

Cố Thanh Thời gật gù: “Cũng được.”

“Vậy anh nói xem anh làm ở đâu thế?” Đương nhiên không phải vì Trần Noãn trí nhớ không tốt mà sau lần gặp nhau đầu tiên ở bệnh viện, cô không còn thấy Cố Thanh Thời ở đó nữa.

Cố Thanh Thời chợt thấy lạnh sống lưng, nghĩ lại vụ bị bám đuôi vừa rồi, anh lại chần chừ không đáp.

“Ấy, em cam đoan sẽ không làm phiền đến công việc của anh, em chỉ muốn tìm một bác sĩ đáng tin cậy thôi, anh cũng thấy em hay bị trẹo chân mà, lần tới gặp phải một tên lang băm thì sao? Anh nói có phải không?”

Cố Thanh Thời cảm thấy hợp tình hợp lý nên cho cô biết tên bệnh viện.

Anh lấy thuốc, đỡ cô ngồi ở hành lang bệnh viện, xoa bóp mắt cá chân giúp cô rồi sẵn sàng về. Trần Noãn hạ quyết tâm, Cố Thanh Thời nhất định phải là của cô.

Lạc Thủy Hà biết tin cô bị ngã, chẳng cần nhiều lời đã phóng xe tới đón.

Hai cô gái bốn mắt nhìn nhau ở cổng bệnh viện, Trần Noãn lòng chưa cam.

“Hi, anh đẹp trai! Có bạn gái chưa?” Người đẹp tóc đen như màn đêm, đồ dài bay bay, áo khoác dạ hồng, đôi môi đỏ thắm chạy đến. Cố Thanh Thời giật mình lùi một bước.

Trần Noãn lườm: “Thủy Thủy đừng đùa, anh ấy là của tớ rồi!”

Lạc Thủy Hà tháo kính râm ra, nhoẻn miệng cười: “Cưng à, anh ta là của cậu, bạn gái anh ta là của tớ!”

“Quý sứ.” Trần Noãn hùa theo làm một động tác sờn gai ốc, Cố Thanh Thời rùng mình một cái.

“Đồ quý nhà cậu, chân cậu một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày có ngày nào không trọ không?” Nói hết như mắt cá chân của Trần Noãn được nặn bằng bùn.

“Rồi rồi, chúng ta mau về đi, tớ đau chết mất!” Trần Noãn giục.

“Anh đẹp trai, cần em đưa về không?” Lạc Thủy Hà hỏi.

“Không cần, nhà tôi ở gần đây.” Cố Thanh Thời đáp vội.

Trần Noãn nói cảm ơn anh, chui vào xe rồi lại chui ra, mở túi xách, lấy điện thoại trả lại cho anh rồi xoay người chạy.

“Di động của anh này! Cố Thanh Thời! Anh phải chờ em đấy!”

Âm cuối bị gió thổi mơ hồ không rõ, tan biến trong ánh đèn sáng rực rỡ của thành phố về đêm.

Cố Thanh Thời nhìn theo đuôi xe đi khuất, lắc đầu cười bất đắc dĩ.

“Này, ai thế?” Lạc Thủy Hà trêu Trần Noãn, “Một anh đẹp trai mới được đưa vào tầm ngắm à?”

“Đúng vậy!” Trần Noãn vui vẻ đáp.

“Cưng à, không thể đánh giá một cuốn sách bằng cái bìa của nó được phải không nào? Phàm là trai đẹp thì đều kiêu ngạo, sao có thể yêu chiều cậu được chứ? Coi Phàm Phàm nhà tớ tốt thế nào đi, cho nên về ngoài có thể ăn được ư? Chưa kể cậu từng đưa vào tầm ngắm bao nhiêu tên rồi, đã ăn được ai chưa?” Lạc Thủy Hà bảo.

“Cậu không hiểu rồi! Thích cái đẹp là bản tính của con người! Với lại sao có thể trông mặt mà bắt hình dong được, tại sao đẹp trai thì nhân phẩm không tốt hả? Bốn tiểu thư đâu có thích Phàm Phàm nhà cậu! Chưa kể, sống với người đẹp, tâm tình cũng sẽ tốt hơn lên, người cũng sẽ đẹp ra, cậu thấy tớ đã đẹp hơn chưa?” Nói xong liền kề mặt lại gần Lạc Thủy Hà.

“Vâng, vâng, đẹp! Đẹp hơn rồi!” Lạc Thủy Hà bật cười lườm con bạn.

“Mí lại, bốn tiểu thư chỉ háo sắc chứ không lãng nhãng! Tớ cảm thấy mình động lòng rồi đó!”

“Gì? Da mặt cậu dày vậy, tay vừa nãy á? Động lòng? Thật à?” Lạc Thủy Hà giật mình, Tiểu Noãn “tường đông ong bướm đi về mặc ai” cuối cùng đã bị thu phục rồi ư?

Trần Noãn là người lúc nào cũng tỏ rõ mình là kẻ háo sắc, có thể đời một cậu chàng tuần tú mà ngồi chầu chực mấy tiếng liền, bỏ công chơi tổ đội ngoài tiệm net để tiếp cận người ta, hoặc là dày mặt chìa tay hỏi cách thức liên lạc, cho nên cậu ấy hoàn toàn có thể chơi đùa với Cố Thanh Thời vài tiếng. Có điều tại sao hôm nay chó F.A lại nói câu đó, ý là gì? Hẹn

người ta tới khách sạn chỉ là để chơi bài, xin phương thức liên hệ chỉ là để kết bạn, đúng, Trần Noãn là người như thế.

Sau khi biến trai đẹp trở thành bạn bè, cái Trần Noãn gọi là đưa người ta vào tầm ngắm chính là, XX mới đăng hình Trương Soái, tứ phải đổi hình mới được; XX dùng Meitu trông lạ đến nỗi tứ không nhận ra. Thế đấy, cậu ấy không hề che dấu sự yêu thích của mình với những người đẹp, còn giới thiệu họ với bạn bè của mình, hoặc là tình cờ gặp một cô gái xinh xắn liền tác hợp họ thành một đôi, chứ chẳng bao giờ nghĩ cho mình, cuối cùng trai đẹp đều bị cậu ấy chia sẻ hết.

Lạc Thủy Hà từng nói, người như cậu ấy muốn theo đuổi ai dễ như trở bàn tay nhưng cậu ấy chẳng theo đuổi ai cả.

Nhắc đến vụ trai đẹp hay không này, Trần Noãn lại cảm thấy thất bại, cô quen nhiều trai đẹp như vậy, ai cũng đều sẵn lòng giới thiệu cho Lạc Thủy Hà, tự dựa vào diện mạo của cậu ấy cũng có không biết bao nhiêu trai đẹp muốn theo đuổi. Vậy mà cậu ấy lại ưng Quách Vị Phàm, một tên vẻ ngoài hết sức tầm thường, chỉ được cái “sợ vợ”. Trần Noãn nói vậy không phải là kỳ thị, thấy hẳn ta đối xử với Lạc Thủy Hà cũng tốt, chỉ là hơi tiếc xiu xiu xiu, dù sao xung quanh còn có nhiều trai đẹp thế cơ mà, tiếc nữa là hai điều này chẳng liên quan!

“Này, người vừa nãy chính là tay bác sĩ đã khám cho tứ lần tứ bị ngã rất thâm ấy!” Trần Noãn đỏ mặt bảo.

Lạc Thủy Hà hồi tưởng một lúc mới gật gù: “Ồ, ra là người đó hả? Tứ có nhớ, là tên rất dịu dàng phải không? Bữa đó về cậu còn nổi cơn háo sắc một trận nhỉ?”

“Đúng vậy! Thật sự rất dịu dàng, hôm nay anh ấy còn công mình đến bệnh viện đó!”

“Ngưng up! Xe của mình cùng bay lên theo cậu mất! Thì ra là cậu thích kiểu người này hả? Loại dịu dàng à?”

“Cũng không hẳn, lúc này khi anh ấy cười, tớ bỗng cảm thấy thế là xong, mình chìm rồi!”

“Lau nước miếng đi má, chúc cậu mã đáo thành công!”

“Cậu biến đi! Tớ làm gì có chảy nước miếng đâu!”

Một chuỗi tiếng cười vang vang hòa vào những ngày đầu hạ mơ màng.

Chú thích:Meitu: phần mềm chỉnh sửa ảnh tương tự 360 =)))Trương Soái: (Zhang Shuai) Vận động viên tennis nữ số 1 Trung Quốc.

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trần Noãn và Lạc Thủy Hà là bạn cùng phòng thời đại học. Cha Lạc Thủy Hà là chủ doanh nghiệp nổi tiếng nhất thành phố Song này cho nên cậu ấy chính là “bạch, phú, mỹ” theo cách mọi người hay nói, cuộc sống mỗi ngày bao gồm đến văn phòng công ty nhà mình ngồi, không phải đứng nơi đầu sóng ngọn gió của thương trường, làm đẹp và đi du lịch. Là con gái duy nhất, cuộc sống của cậu ấy rất thoải mái.

Trần Noãn từng thắc mắc, con gái rườ thì phải học bằng quản lý chứ, không thì mai một lấy ai thừa kế? Lạc Thủy Hà nói, cha bạn ấy biết bạn ấy không thích nên đã tính toán xong kế hoạch rồi, chỉ cần tìm một chàng rể đồng ý ở rể, chăm sóc tốt cho con gái, điều này tình cờ vừa trúng ý của Lạc Thủy Hà. Thế nên cậu ấy cực kỳ ưng Quách Vị Phàm, gia cảnh bình thường, vẻ ngoài bình thường, không lăng nhăng, đối xử tốt với bạn ấy.

Nhờ có mối quan hệ thân thiết nên sau ngày tốt nghiệp, Trần Noãn chuyển thẳng đồ sang trọ cùng Lạc Thủy Hà.

Trần Noãn ngủ một giấc dậy, cái chân vẫn còn đau.

Giờ mới nhớ ra, chân đau như này nhưng chưa xin sếp nghỉ phép bèn vội vội vàng vàng lục tìm điện thoại. Trần Noãn học lịch sử, sau khi tốt nghiệp thì trở thành nhân viên một hàng đồ cổ. Vị trí của cửa hàng khá đặc địa, nằm trên con đường chuyên bán đồ cổ. Con ngõ sâu với lối kiến trúc cổ, quanh co khúc khuỷu, từng viên gạch lát đều mang hơi thở của thời đại

đã qua, nhuộm màu năm tháng, đứng nơi đó, có cảm giác như mình đang ngược dòng lịch sử.

Ông chủ của Trần Noãn là Thi Nhã Thừa, chưa đến ba mươi tuổi, cửa hàng này là tài sản thừa kế từ cha, kế thừa sự nghiệp khảo cổ của gia đình, thường ngày không có mặt ở cửa hàng, chẳng biết đang vượt núi băng đèo ở những đâu. Người này nuôi tóc dài, mắt sâu, có quầng thâm, thần thái quắc thước, ít nói, ngón tay dài mà linh hoạt, nhìn qua đã thấy mùi giáo sư sử học. Trần Noãn biết những ngón tay ấy linh hoạt cỡ nào vì đã được tận mắt thấy ông chủ dùng đôi bàn tay này sửa một chiếc trâm ngọc cài đầu thành một thứ có phong điệu riêng, bổ khuyết hoàn toàn vết nứt, không thể không ngưỡng mộ được!

May là hôm nay Thi Nhã Thừa có ở cửa hàng, gần đây không có kế hoạch đi khảo cổ ở đâu. Thi Nhã Thừa khá dễ tính, xin phép nghỉ một cái, không cần vận vạ lý do đã đồng ý luôn. Nếu không gặp được ông chủ mà đụng phải tay quản lý thì rất khó chơi, lôi từ lý do bà dì tới cho đến nước phải nói thật, người trung niên ai cũng vậy cả ư? Khó tính, không biết thông cảm.

Xin nghỉ xong, đang định ngả lưng ngủ tiếp, nhìn lướt qua gói thuốc trên bàn, mắt đảo như chớp, cuối cùng Trần Noãn vịn gậy đứng dậy đi rửa mặt, ra khỏi nhà.

Buổi sáng, Cố Thanh Thời đang kiểm tra bệnh nhân theo thông lệ. Vừa ngồi được một lát thì điện thoại kêu. Anh ta ngó chăm chăm hai chữ “Tiểu Noãn” trên màn hình một lúc mới sực hiểu ra vấn đề. Ánh mắt sáng lên như yêu tinh, nghe máy tỏ vẻ rất miễn cưỡng.

“A lô?”

“Bác sĩ Cố à, chào anh, em là Trần Noãn.” Đối phương hình như đang đi ngoài đường, tiếng ồn phố xa văng vẳng bên tai.

“Ừ, có chuyện gì không?” Cố Thanh Thời nhắm mắt, cố gắng nể mặt hỏi một câu.

“Hôm qua anh nói, sau này nếu chân em bị thương thì có thể tìm anh đúng không? Hôm nay em tới chỗ anh xin thuốc nhé?”

“Hôm qua không phải tôi đã mua thuốc cho cô rồi hay sao? Thuốc mỡ cô có thể tự xoa.”

“Em vẫn thấy lo, mấy khi mới tìm được một bác sĩ có uy tín, em chỉ sợ mình không cẩn thận làm sai gì đó thì tèo.”

“Chân cô chỉ bị trẹo thôi, chẳng sao đâu.”

“Nhưng giờ em đã đến tận cổng bệnh viện rồi, anh cũng không thể đuổi em về thế chứ?”

Cố Thanh Thời đẩy cửa chớp lên, quả nhiên cô gái đó đang đứng cạnh đài phun nước của bệnh viện ngó quanh bốn phía.

“Vậy được rồi, cô đứng yên đó, tôi lại chỗ cô.”

Cố Thanh Thời thật tình không sao hiểu được, trật chân, kêu đau, còn chạy tới tận đây, đúng là báỉ phục, con gái giờ đều yếu ớt vậy đó hả? Thuốc cũng không biết bôi?

Trần Noãn nhìn thấy Cố Thanh Thời từ xa xa lại gần, vui vẻ gõ nhịp chân.

“Sao cô tới được đây?” Cố Thanh Thời kiểm tra chân, vẫn còn sưng to.

“Em đi xe.” Trần Noãn đáp.

Dìu cô đi được vài bước, thấy cô vất vả quá, Cố Thanh Thời đành phải ngồi xuống: “Thôi, lên nào, tôi cõng cô lên, phòng của tôi ở tầng năm kia.”

Trần Noãn vui vẻ trèo lên lưng anh.

Cả đường đi đều bị người ta dòm ngó, các y tá tuy không nói gì nhưng không ai không nhìn.

Cố Thanh Thời đặt Trần Noãn ngồi xuống ghế tựa trong phòng làm việc.

Trần Noãn đưa mắt quan sát bàn của anh. Đúng là bệnh viên lớn, nhìn đâu cũng thấy tiền cả!

“Anh thích trồng sen đá à?” Trần Noãn thấy một hàng chậu sen đá xếp bên cửa sổ.

“Ừ, dễ chăm.” Cố Thanh Thời gật đầu, tay lấy nhíp gấp bông chấm thuốc.

“Bác sĩ Cố!” Một y tá trẻ thành linh đi vào, tay xách phích nước, có vẻ luống cuống, “Em... em rót thêm nước cho anh nhé?”

Trần Noãn nghiêng đầu nhìn Cố Thanh Thời, thấy anh gật đầu...

Cố Thanh Thời vô tư đưa cốc nước qua: “Ôi, cảm ơn, nhưng chỗ tôi cũng có bình nước rồi, lần sau cô không cần phải vất vả vậy nữa.”

Y tá trẻ rót nước đầy lưng cốc thì đỏ mặt đi ra, Cố Thanh Thời lại còn lẩm bẩm: “Sao không rót cho đầy vào...”

Có tiếng người nhao nhao bên ngoài, Trần Noãn nghẹn cười.

Cố Thanh Thời rót cho Trần Noãn một chén nước, thấy cô đang nghịch ảnh chụp linh tinh, nhú mào, lại tiếp tục chăm thuốc.

“Cô có mang thuốc mỡ không?” Cố Thanh Thời vừa nhúng bông vào thuốc vừa hỏi.

“Không ạ.” Trần Noãn nói thật.

Cố Thanh Thời không trách gì, anh gọi y tá: “Tiểu Triệu à, đi mua giúp tôi ít thuốc.”

Một người khoác áo trắng, đeo kính mắt gọng vàng đi vào: “Ai đây? Người đẹp, tên gì vậy?”

Trần Noãn chủ động giới thiệu: “Xin chào, anh đẹp trai, em là Trần Noãn.”

Cố Thanh Thời quay đầu nhìn qua một cái: “Là bệnh nhân.”

“Chào, anh là Tạ Bản Sam.” Người kia mỉm cười đáp, khoe khéo hàng răng trắng, đôi mắt biết phóng điện, chìa tay ra lịch sự bắt tay Trần Noãn.

“Kiểu bệnh nhân cần được khám ở phòng khám của bệnh nhân nội trú ấy à?” Tạ Bản Sam trêu Cố Thanh Thời.

Cố Thanh Thời bặm bọng không trả lời, tiếp tục chăm sóc vết thương cho Trần Noãn.

“Tiểu Noãn à, nói cho anh biết đi, em với bác sĩ Cố của bọn anh có quan hệ gì thế?” Tạ Bản Sam thấy Cố Thanh Thời không tiếp chiêu, lập tức quay qua dụ dỗ Trần Noãn bằng vẻ mặt hết sức thiết tha!

Trần Noãn nháy mắt mấy cái, đá mắt nhìn Cố Thanh Thời nói: “Em không dám nói đâu...”

“Có gì không dám nói chứ! Em cứ nói đi! Anh bảo kê cho! Anh với Cố Thanh Thời chơi với nhau mười mấy năm rồi! Em đừng có sợ tên này!” Tạ Bản Sam vỗ ngực cam đoan.

Cố Thanh Thời đứng lên, bật cười bất đắc dĩ: “Không phải là bệnh nhân hay sao?”

“Bệnh nhân này mà giống các bệnh nhân khác à? Ngồi trong phòng bác sĩ Cố, được bác sĩ Cố chăm sóc đặc biệt hả?” Tạ Bản Sam ôm cánh tay, ngón tay lắc lắc.

Cố Thanh Thời đang định đáp thì một y tá chạy vội vào: “Bác sĩ Cố! Bệnh nhân giường số 7, anh mau qua xem đi!”

Cố Thanh Thời chỉ còn kịp dặn với lại: “Cậu kiểm tra vết sưng cho cô ấy nhé.” Nói xong người cũng mất dạng.

Trần Noãn và Tạ Bản Sam bốn mắt nhìn nhau.

“Em gái à, nói thật đi, em là phe theo đuổi phải không?” Tạ Bản Sam vừa giúp xử lý nốt vết thương vừa đá mắt hỏi.

Trần Noãn nuốt nước miếng: “Anh thấy hết rồi à? Thật thông minh!”

“Ha ha, toàn bộ y tá cái bệnh viện này đều để ý cậu ta đó.”

Trần Noãn che miệng cười.

“Có điều này anh thấy rất lạ đấy, em thấy anh cũng đẹp trai mà đúng không? Sao người ta toàn chỉ chăm chăm vào cái tay mù mặt Cố Thanh Thời vậy nhỉ? Không phải anh khoe chứ, cái tên ngốc đấy, từ nhỏ đã giỏi giang phát ớn. Kể ra thì em cũng giỏi thật đấy, vừa ra tay đã được ngồi trong phòng bác sĩ Cố rồi. Khai mau, hai người quen nhau bao lâu rồi?”

Trần Noãn nói thật: “Hai ngày ạ.”

Tạ Bà Sam lỡ đà chà mạnh lên mắt cá chân Trần Noãn, một tiếng la thảm thiết á lên.

“Anh chẳng dụi dàng gì cả! Thảo nào người ta chỉ thích Cố Thanh Thời!” Trần Noãn trêu.

“Ấy! Sai rồi, sai rồi!”

Trần Noãn nghiêm túc ngắm nghía bác sĩ Tạ một hồi, chống cằm nhận xét: “Ồm, em nhất trí với thẩm mỹ của quần chúng nhân dân.”

Tạ Bà Sam đứng lên giũ phẳng quần áo, đang định ra ngoài thì Trần Noãn giữ chặt tay lại: “Anh trai ơi, anh với Cố Thanh Thời quen nhau lâu lắm rồi sao?”

“Ừ, từ hồi tiểu học.”

“Vậy anh xem, có thể...” Trần Noãn căn môi.

“Muốn anh giúp em cũng được... Em nói xem anh được lợi gì nào?” Tạ Bà Sam ôm cánh tay cười.

“Ấy, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, đây không phải chuyện tốt sao? Anh muốn được lợi gì?... Em giúp anh giới thiệu bạn gái nhé?” Nói đến chỗ này thì mắt Trần Noãn sáng bừng lên.

“Không cần...” Tạ Bà Sam cảm thấy thái dương đập thành thịch.

Trần Noãn liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếp lời ngay: “Vậy anh dìu em ra ngoài đi dạo đi, chỗ này buồn lắm, mùi thuốc khử trùng thật khó chịu.”

Tạ Bà Sam dìu cô xuống vườn hoa, ngồi tựa vào đài phun nước.

“Anh trai tốt bụng ơi, anh thích ăn gì? Bên chỗ em ở có một quán bán đồ sáng rất ngon, có bánh mì chân giò hun khói phủ phô mai, mỗi ngày em

đều phải ăn hai cái, còn có cả trà sữa chính hiệu, sữa tươi rất thơm...”

Trần Noãn tính dụ khi, còn chưa nói hết đã bị Tạ Bản Sam giơ tay bảo ngừng: “Này, anh là Bản Sam, nhớ gọi cho đúng, anh cũng không thích ăn uống, hơn nữa anh với Cố Thanh Thời là bạn thân giao mười mấy năm cơ đấy, đâu thể thấy lợi quên nghĩa, chỉ thế đã phản bội tên đó, anh cũng là người có nguyên tắc đấy.” Nói chưa đủ, bác sỹ Tạ còn làm động tác giũ quần áo thật nghiêm trang.

Trần Noãn chưa chịu thua: “Thế này sao gọi là phản bội được? Giải quyết việc chung thân đại sự cho bạn, phải gọi là giúp đỡ bạn bè chứ ạ?”

“Chuyện tình cảm phải để tên đó tự quyết định chứ, sao mà anh giúp được.”

“Không được, anh giúp em đi, anh...” Trần Noãn vừa nói vừa chống chân nhóm dậy.

“Trần Noãn!” Tiếng quát của Cố Thanh Thời từ đằng xa khiến Trần Noãn đứng hình, nụ cười trên mặt hóa đá, ngơ ngác “ó” một tiếng.

“Không phải cô đau chân à? Sao còn chạy lung tung khắp nơi được thế? Người ta đi lấy thuốc về chẳng thấy cô đâu cả.” Cố Thanh Thời không tỏ vẻ ra mặt nhưng cái kiểu ánh mắt đó như đang nói với mọi người: anh đây đang khó ở.

Tạ Bản Sam bước giật lùi một bước, ôm cánh tay xoa mũi cười làm lành.

“Em thấy hơi buồn... nên ra ngoài đi dạo...” Trần Noãn giải thích nhưng cũng không thấy sợ mấy.

Cố Thanh Thời chìa một tay về phía cô: “Đi lên uống thuốc trước đi.”

Trần Noãn lập tức nắm tay anh, hai người cùng trở về.

“Bác sĩ Tạ rất tuần tú phải không?”

Trần Noãn chẳng hiểu tại sao tự dưng anh hỏi vậy nhưng vẫn thật thà đáp: “Vâng, rất đẹp ạ.”

Chú thích:

Mình nghĩ phải nói là bệnh nhân giường số 7, buồng/phòng bao nhiêu chứ nhỉ?

À kính mắt gọng vàng của bác sỹ Tạ Bản Sam trông như này đây, giống đồ của bố mình

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Trần Noãn lại quay về phòng làm việc của Cố Thanh Thời, lần này đám y tá còn nhìn ghê người hơn, Trần Noãn phát huy sức mạnh của lớp da mặt dày, ngẩng cao đầu vô cùng tự hào.

“Chân của cô cần phải nghỉ ngơi, đừng đi lung tung nữa.” Cố Thanh Thời đỡ cô ngồi xuống ghế tựa, với tay lấy thuốc cho cô.

“Ôi... nhiều thuốc thế...” Trần Noãn mới chỉ nhìn thấy thuốc đã lập tức cảm nhận được vị đắng trong miệng, thật đáng sợ.

“Ừ, nhiều thuốc, không thích à?” Bác sĩ Cố rót cho cô một ít nước.

“Vâng, không nuốt hết được...” Trần Noãn tỏ vẻ khổ sở.

“VẬY NGHIỀN NÁT RA, KHÔNG GIẢM CÔNG HIỆU LẠI CÓ THỂ NUỐT DỄ DÀNG.” Anh đặt cốc nước bên cạnh, miệng nhoẻn cười.

Ồ thì ra bác sĩ Cố còn biết nói đùa.

Cố Thanh Thời mở hộp thuốc mỡ đặt trên bàn, ngồi xổm xuống, kéo ống quần cô lên, xoa thuốc lên trên chỗ sưng, ngón tay đưa thật nhẹ.

Trần Noãn cảm thấy mình đổ anh nhất định là bởi cái dáng vẻ dịu dàng cẩn thận khi chăm sóc người bệnh này, thế nên càng thích càng lắm, cô vẫn còn nhớ rõ như in cảnh anh sát trùng đầu gối cho mình một năm trước, vẫn là ánh mắt dịu dàng ấy khiến cho tim cô loạn nhịp.

“Em có thể nằm viện được không?” Trần Noãn buột miệng.

Cố Thanh Thời trả lời nghiêm túc: “Không cần, cô đừng có quậy, nghỉ ngơi ở nhà hai ngày là có thể đi lại, khỏi hẳn thì phải cần một thời gian, hơn nữa cô hay bị ngã, nói không chừng còn chưa kịp khỏi đã bị nặng thêm.”

“Vậy được rồi...” Trần Noãn ghé vào trên mép bàn, vuốt nhẹ cánh hoa sen đá.

Xoa xong thuốc, Cố Thanh Thời cẩn thận bỏ ông quần của cô xuống rồi mới đứng dậy: “Bôi thuốc xong rồi đấy, cô mau uống thuốc đi, nước không nóng đâu.”

“Để em chuẩn bị tâm lý đã.” Trần Noãn sờ sờ mấy viên thuốc.

“Uống thuốc mà còn phải chuẩn bị tâm lý nữa hả? Lát nữa cô định tự lái xe về hay thế nào?” Anh vừa thu dọn đồ vừa hỏi.

Vừa nghe thấy ý xua cô về, Trần Noãn lập tức ngồi thẳng lưng: “Ấy, đừng vội, để em hỏi bạn xem sao.”

Trần Noãn lật danh bạ làm bộ nhăn tin, một lát sau tỏ vẻ khó xử: “Ôi, bạn em bảo giờ không rảnh, chiều mới đón em được, em có thể ngồi đây chờ không? Em hứa sẽ không quấy rầy anh làm việc!”

Cố Thanh Thời đang rửa tay, nước hơi nóng, anh nhú mày, khóe môi bất giác cười: “Ồ, vậy đấy à? Thế thì cô cứ ngồi đây mà đợi đi.”

“Bác sĩ Cố à... Anh thực sự không muốn tìm bạn gái ư?” Trần Noãn ngăm anh một cách say mê.

Cố Thanh Thời xoay lưng lại lấy khăn giấy: “Không cần.” Trả lời thật rõ ràng.

“Tiếc thật...” Trần Noãn lắc đầu.

“Buổi chiều tôi có một ca mổ, cô ở yên trong này đừng nghịch đấy.” Cố Thanh Thời nhìn cô nhăn mặt nhú mày nuốt mấy viên thuốc xong rồi đỡ cô qua sofa ngồi, “Cô ngồi ở đây.”

Trần Noãn gật gù rồi hỏi lại: “Thế em đi vệ sinh kiểu gì... Buổi trưa ăn cơm làm sao...”

Cố Thanh Thời ngẩng đầu cau mày: “Tôi thấy cô không nên nói việc đi vệ sinh và ăn cơm cùng một lúc như vậy...”

“Ha ha.” Trần Noãn cười chữa ngượng.

“Đi vệ sinh thì tôi sẽ dọn y tá giúp cô, cơm trưa tôi sẽ dẫn cô đi xuống nhà ăn.”

“Vâng! Cảm ơn bác sĩ Cố!”

Trần Noãn có dự phòng trước, trước khi ra khỏi nhà đã cầm theo sạc pin nên giờ có thể nghịch điện thoại thoải mái. Mặc dù có thể giết thời gian bằng nó, Trần Noãn vẫn thích được ngắm bác sĩ Cố hơn.

“Bác sĩ Cố, anh là con một à? Mẹ anh có người con trai tốt như vậy, chắc chắn rất tự hào.”

Cố Thanh Thời đỏ bừng hai tai, ngẩng đầu bác đặc dĩ nhìn lại cô: “Cô chắc cũng là con gái ngoan của mẹ cô nhỉ, thôi, cô mau nghịch điện thoại tiếp đi, tôi xem bệnh án, à, ừ, tôi con một.”

Trần Noãn cắm mặt vào màn hình điện thoại, híp mắt cười.

Lúc Cố Thanh Thời đi ra ngoài, Trần Noãn bắt đầu thấy chán, ngồi một mình trên sofa, weibo chẳng có gì hot, bình thường nào nhiệt biết bao, bây giờ lại im thin thít, chán quá mở game ra chơi, mở rồi lại tắt, cuối cùng vịn một chân đứng lên, nhảy cẫng ra ngoài hành lang.

“Này này, chân cô như thế đừng có đi lung tung.” Vừa khéo có một y tá ở ngoài cửa, bị kéo nhét về lại sô pha.

“Em muốn ra ngoài đi dạo.”

Người y tá này đến nộp báo cáo phòng bệnh cho Cố Thanh Thời, để nó trên bàn rồi quay đầu nhìn Trần Noãn: “Cô với bác sĩ Cố có quan hệ gì thế?” Người nói tỏ vẻ bí hiểm.

Trần Noãn cũng học vẻ mặt bí hiểm đó trả lời: “Chị đoán đi.”

Người y tá này rõ ràng là không để tâm, lắc đầu cười: “Không đoán.” Nói xong thì định đi ra ngoài: “Bác sĩ Cố lát nữa về, cô nói với cậu ta một tiếng, kết quả kiểm tra tôi để ở bàn nhé, còn chân của cô thì đừng nên đi lại nhiều mới nhanh khỏi được.”

Trần Noãn tròn mắt ngạc nhiên, đầu gật gật.

“Bác sĩ Cố có trong đó không?” Người y tá vừa đi tới cửa thì Trần Noãn nghe thấy có giọng người quen.

“Không có.”

Vừa dứt tiếng thì Tạ Bân Sam đã đứng ngay trước mặt Trần Noãn rồi: “Ồ, em vẫn còn ở đây à?”

“Vâng, em vẫn còn ở đây.” Trần Noãn gật gù.

“Chà, chà, thật cao thủ, xin chỉ giáo!” Tạ Bân Sam vừa nói vừa ngồi luôn xuống, làm bộ chăm chú lắng nghe.

“Không dám, không dám, da mặt dày thôi.” Trần Noãn làm bộ khiêm tốn xua tay.

Tạ Bân Sam chống cằm, làm vẻ đăm chiêu rồi gật đầu: “Có điều đúng là người như Cố Thanh Thời thì chỉ còn cách đó.”

“Cố Thanh Thời là dạng người gì ạ?” Trần Noãn mau miệng hỏi luôn.

“Này, em đừng hòng lừa anh nói.” Tạ Bân Sam lúi người ra sau.

“Đâu có lừa anh đâu! Em đang hỏi thẳng mà.”

“...”

Tạ Bân Sam chống cằm đánh giá Trần Noãn, tiếc nuối lắc đầu, chiếc kính gọng vàng nhả nhận không che được nét tinh nghịch bẩm sinh: “Anh rất thích tính em đấy, tiếc là không phải kiểu anh thích.”

“Đừng tiếc, đừng tiếc, anh cũng không phải kiểu em thích.” Trần Noãn gật đầu.

“Ha ha, đúng là ngu tằm ngu, mã tằm mã, anh mách nhỏ cho em nhé?”

“Anh nói chút đi!” Trần Noãn kích động vỗ tay.

“Được, nói chuyện với Thanh Thời, nhất định phải thẳng thắn, không được quanh co lòng vòng hay ám chỉ, tên đó không hiểu đâu, cách tốt nhất chính là đơn giản, thô bạo!”

“Vậy nếu em muốn mỗi ngày thổ lộ cả trăm lần thì sao?”

“Chắc... anh đoán chắc em sẽ dọa tên đó sợ mất mật luôn...”

Đến trưa, Trần Noãn theo Cố Thanh Thời đến nhà ăn bệnh viện dùng bữa.

Một y tá đứng cảm tiến lại gần cười ngọt ngào: “Bác sĩ Cố, anh ăn gì, em lấy cơm giúp nhé...”

“Cám ơn, không cần, chúng tôi đi hai người, để tôi tự lấy.” Cố Thanh Thời từ chối.

Trần Noãn ngồi tại chỗ cảm nhận ánh nhìn của mọi người, cô cẩn cẩn đầu đưa nhìn sang Cố Thanh Thời hỏi: “Bác sĩ Cố, có phải tất cả y tá ở bệnh viện này đều muốn gả cho anh phải không? À không đúng, cả bác sĩ nữ nữa.”

Cố Thanh Thời chậm rì rì gắp một miếng dưa chuột lên ăn rồi mới ngẩng đầu nhìn Trần Noãn: “Đừng nói linh tinh nữa, mau ăn cơm đi.” Anh cố tỏ vẻ lạnh nhạt nhưng vành tai đã đỏ bừng.

Trần Noãn đăm đؤối nhìn bác sĩ Cố ăn cơm, chẳng may chiếc dưa đang gắp miếng đùi gà bị trượt tay, miếng gà rơi thẳng xuống dưới. Cố Thanh Thời lườm cô một cái: “Đùi gà rơi rồi kìa.”

Trần Noãn: “Ồ.”

“Cô tốt hơn nên ăn thanh đạm, ăn đồ dầu mỡ ít thôi.” Nói rồi gắp cho cô mấy miếng rau xanh.

“Ồ.” Trần Noãn bỏ dưa từ đùi gà qua rau xanh.

“Ôi chao! Ghét thế! Cô ta là ai vậy! Sao cứ ở lì ở bệnh viện mãi không đi vậy!” Góc phòng có một y tá thủ thỉ với người bên cạnh.

“Bác sĩ Cố dịu dàng thật đó, thế mà lại dành nó cho một người lạ mặt! Tức nhỉ!”

“Khi nào bác sĩ Tạ mới về chứ! Mau đuổi con bé này đi đi!”

“Không thể để con bé này bắt cóc mất bác sĩ Cố được!”

Trần Noãn đương nhiên chẳng biết gì về sự giận ghét của họ.

Các y tá chụm đầu vào nhau tán gẫu, không ai bắt chuyện với cô, Trần Noãn cảm thấy chán chết, Cố Thanh Thời đã đi thực hiện ca mổ, cô nằm sấp trên bàn rồi mơ màng ngủ thiếp đi mất.

Lúc Cố Thanh Thời xong ca mổ về, Trần Noãn đang ghé đầu trên bàn ngủ say sưa. Cố Thanh Thời nhìn ngắm cảnh tượng yên ả nảy đến xuất thần.

“Buổi tối qua nhà mình...” Tạ Bân Sam vừa bước vào, đang nói dở câu, thấy vẻ mặt chuyên chú của Cố Thanh Thời, chính cậu ta cũng phải ngạc nhiên, lời đang nói dở cũng bị quên bống luôn.

Cố Thanh Thời dường như bừng tỉnh, vội vàng phủ áo khoác lên người cô gái.

“Đang ngủ à?” Tạ Bân Sam nhỏ giọng hỏi.

“Ừ.” Cố Thanh Thời gật đầu, có hơi mất tự nhiên, “Chúng ta ra ngoài nói.”

Trần Noãn bị điện thoại đánh thức, mơ mơ màng màng nghe máy: “A lô?”

“Cậu ở đâu thế? Tớ đến rồi.” Lạc Thủy Hà hỏi.

Trần Noãn sực tỉnh, ngồi phắt dậy, chiếc áo chấy xuôi khỏi người, cô vội lấy tay giữ lại.

“Tớ ở nhà B, tầng 5. Cậu lên đi, giờ tớ không tự xuống được.”

“Ừ.”

Trần Noãn ló đầu ra cửa nhìn, không thấy Cố Thanh Thời, không biết anh đã đi đâu.

“Bệnh viện Tây Đức à... Xem ra tay bác sĩ này không tồi đâu. Bác sĩ chủ trị ngoại khoa à? Ừm... Sau này bị bệnh có người nhờ cậy được rồi.” Lạc Thủy Hà cà móng tay đỏ thắm lên thẻ bác sĩ của Cố Thanh Thời.

“... Không biết anh ấy đi đâu rồi... Chúng ta cứ thế mà đi à?” Trần Noãn nấn ná, úp mình trên bàn lười biếng.

“Ừ, đi thôi, Phàm Phàm nhà mình đang chờ ở dưới đó, cậu thấy chưa, chúng mình hẹn hò, mình còn dẫn theo đứa con riêng là cậu nữa.” Lạc Thủy Hà lắc đầu.

“Thôi được rồi...” Trần Noãn miễn cưỡng đứng dậy, được Lạc Thủy Hà dìu ra ngoài.

Ngồi trên xe rồi vẫn thấy không yên tâm nên gửi cho bác sĩ Cố một tin nhắn.

“Bác sĩ Cố, cảm ơn anh, bạn em tới đón rồi, em đi đây, hôm nay làm phiền anh rồi.”

Điện thoại mãi không thấy hồi âm, Trần Noãn sốt ruột suốt cả đường đi. Ngay cả lúc ăn cơm cũng chỉ để ý di động, không nghe Lạc Thủy Hà nói chuyện.

Lạc Thủy Hà ngồi đối diện huých mũi giày vào chân Trần Noãn: “Này, Trần Noãn, cậu ngờ ngác cái gì thế? Nghe tớ nói chuyện được chứ?”

“Ơ? Cậu nói gì cơ?”

“Chúng tớ định kết hôn.” Cậu ấy xoay mặt thẹn thùng nhìn sang Quách Vị Phàm.

Trần Noãn giật mình: “Sao đột ngột thế?”

“Dù sao bọn tớ cũng đã xác định sẽ kết hôn, sớm hay muộn có gì khác đâu.” Lạc Thủy Hà rõ ràng đang ngập tràn hạnh phúc.

Trần Noãn nhìn sang Quách Vị Phàm, anh ta cũng đang nhìn Lạc Thủy Hà đầy cưng chiều.

“Ồ, chúc mừng.”

Trần Noãn vẫn chưa hết ngạc nhiên, đáp lời theo bản năng, đang định xử lý miếng bít tết thì di động rung lên, tinh thần lập tức chuyển hướng chú ý.

“Đừng khách sáo.”

Ngắn gọn, dịu dàng.

Chú thích:

Mình không tra ra bệnh viện Tây Đức là bệnh viện nào, nên đây có thể là một cái tên hư cấu.

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Trần Noãn thực ra khá thông minh, cô phát hiện ở trước mặt Cố Thanh Thời, nếu người ta đùa giỡn hay khôn vặt một chút, nói dối đôi câu thì anh sẽ không biết, thấy anh thật trong sáng, đáng yêu. Thế là cô dùng khổ nhục kế.

“Cậu chắc là muốn vậy à? Chân sẽ không bị què luôn chứ?” Thấy cô ngồi bày mưu tính kế, Lạc Thủy Hà thấy thương.

Trần Noãn cắn răng nói cố: “Sao mà què được, tớ có bị gãy xương đâu.” Nói xong trán cũng mướt mát mồ hôi.

“Thực ra, cậu có thể để cho nó hồi phục một chút, hôm khác hăng đến...”

“Cố Thanh Thời tinh mắt lắm, đỡ hay chưa anh nhìn là biết ngay... Á! Đau quá!” Trần Noãn hít hà xuýt xoa rồi cuối cùng la toáng lên.

Lạc Thủy Hà bịt mắt lại, đúng là xót cả ruột: “Cưng à, từ bỏ đi, đâu có cần phải liều mạng như thế, đau chết mất!”

Trần Noãn đau nhưng không dám kêu: “Vậy đâu được... Cố Thanh Thời mà không đỡ tớ, tớ sẽ liều mạng với anh ấy!”

“Được, được, được rồi, thì liều mạng vậy, cậu mau xin nghỉ ốm đi... Sao phải ngược đãi thân thể chứ...” Lạc Thủy Hà càng nhìn cái chân của bạn càng thấy xót.

“Đây gọi là khổ nhục kế! Để anh ấy theo mình, mình phải đi “bán than”, khiến anh ấy thương xót! Ái ái ái... đùng muề đau thật đấy...”

Lạc Thủy Hà hết nước nói.

Sáng hôm sau Trần Noãn bỗng nhiên dậy sớm, không phải vì thương nhớ Cố Thanh Thời mà vì cái chân đau cả đêm, không sao ngủ được, mắt thâm quầng.

Lạc Thủy Hà giận mà thương, chẳng thể làm gì, đành phải chờ bạn đi.

Lạc Thủy Hà mua bữa sáng theo lời Trần Noãn, ném oạch vào trong xe.

“Ôi! Thơm thật đó! Chân giò hun khói phủ phô mai của tớ!” Trần Noãn phấn khích nói.

“Tinh thần phơi phới là thế, giá mà cái chân cũng vậy nhỉ!” Lạc Thủy Hà quay qua lườm bạn, không dám nhìn xuống chân. Cái chân đó đã sưng to, có vệt xanh tím.

“Ôi dào, không sao đâu, ông xã tớ là bác sĩ mà, sợ gì.” Trần Noãn nói như thật, vội vàng ăn ngay bữa sáng, thức ăn vào miệng đến đâu cảm giác như được sống dậy đến đó. Đúng là món ngon.

Lạc Thủy Hà chẳng buồn quan tâm nữa.

Hai người đến bệnh viện sớm quá, Cố Thanh Thời vẫn chưa đến, đành phải chờ ở cửa phòng làm việc.

“Bạn yêu à, chân mình đau quá...” Trần Noãn bặm môi nhin đau, “Cả tối qua tớ không ngủ được, trần trọc mãi đó... Cậu nói xem chốc nữa tớ có nên khóc hay không?”

Tuy rất đau nhưng Trần Noãn vẫn một mực không hối hận, được gặp Cố Thanh Thời thì làm gì cũng đáng, người ấy không thích cô mới là điều đáng sợ nhất.

Lúc Cố Thanh Thời thấy Trần Noãn lại đến thì có vẻ chẳng bất ngờ gì, chỉ điềm nhiên quan sát chỗ sưng rồi nhú mào.

“Bác sỹ Cố... Tối qua em ngủ vô tình đè lên, không ngờ hôm nay nó nặng như thế...” Vốn chỉ làm nũng nhưng khi nói ra, nghĩ đến cơn đau cả đêm, nước mắt liền rưng rưng.

Cố Thanh Thời sợ giật bản mình: “Ấy, cô đừng khóc, không sao đâu, để tôi xem.”

Lạc Thủy Hà đỡ Trần Noãn vào, đặt bữa sáng lên bàn cho Cố Thanh Thời: “Bác sỹ Cố, bữa sáng này là Trần Noãn mua cho anh đấy, làm phiền anh rồi, thật ngại quá.”

Cố Thanh Thời nhìn qua hộp đồ ăn, cũng thấy ngại lây: “Cám ơn các cô nhé... Có điều tôi đã ăn sáng rồi.” Anh vào phòng liền thay áo trắng, mở lọ thuốc.

Kế hoạch bữa sáng thất bại, Trần Noãn cảm thấy max nhục.

Cố Thanh Thời ngồi xồm xuống sờ thử mắt cá chân của cô, cau mày hỏi: “Buổi tối ngủ cô đè lên nó hả?”

“Vâng...” Trần Noãn ấp úng.

“Còn thế nữa thì không còn chân đâu, buổi tối kiếm dây gì treo nó lên nhé.” Vừa nói vừa sát trùng ngoài da.

Lạc Thủy Hà khom lưng đứng xem, len lén bật cười, Trần Noãn quay qua lườm lại.

“Đã lâu khỏi rồi cô còn ngủ không ngay ngắn vào.”

“Bác sỹ Cố yên tâm, buổi tối em sẽ trông chừng cậu ấy, không cho cậu ấy làm bậy nữa.” Lạc Thủy Hà hứa hẹn.

Trần Noãn nín thình.

“Ừ, được vậy thì tốt.” Cố Thanh Thời gật đầu.

Anh bôi xong thuốc thì đi lấy thuốc uống: “Cái này đáng ra chỉ cần uống một lần là khỏi nhưng xem ra cô còn phải uống tiếp.” Thuốc được đặt ngay trước mặt Trần Noãn.

Trần Noãn thấy mặt mũi tối sầm, đến chết mất! Mình tự đào hố chôn mình rồi!

Lạc Thủy Hà ra ngoài nghe điện thoại rồi vòng về: “Tiểu Noãn à, Phàm Phàm để quên đồ trên xe tót, tót vội đi đưa đồ cho anh ấy, cậu chân không tiện thì ở đây ngồi chờ một lát nhé? Chốc nữa mình về đón, nhanh thôi!”

“Ừ, được rồi.” Trần Noãn gật đầu.

Chân hôm nay đúng là không tiện, Trần Noãn vốn không định ở lại làm phiền Cố Thanh Thời nữa, đành phải tìm cách giải quyết vết thương: “Bác sỹ Cố, ngày mai em có cần phải đến...”

“Ừ, tốt hơn là cô cứ đến đây đi.”

Điều này hơi bất ngờ nhưng cũng vui, nếu chân có thể hoạt động, Trần Noãn nhất định đã nhảy cẫng lên.

“Vậy mai anh đừng ăn sáng trước nhé, chỗ em có bánh mì chân giò hun khói phủ phô mai ngon lắm, mai em mua cho anh.”

“Không cần phiền phức thế.” Cố Thanh Thời hơi ngại.

“Anh chữa chân cho em không lấy tiền, em chỉ có bữa sáng nho nhỏ để báo đáp thôi mà.”

“Không cần, chỉ là vết thương nhỏ, tại tốc độ hồi phục của cô chậm thôi, chẳng đáng gì.”

“Thế sao được, từ nhỏ mẹ em đã dạy ăn khế trả vàng rồi, cứ quyết định thế nhé, em mua giúp cho anh, cam đoan anh ăn một lần sẽ muốn ăn lần nữa!” Trần Noãn vội vàng chốt vấn đề.

Lạc Thủy Hà gọi điện thoại báo sắp đến. Trần Noãn nói với Cố Thanh Thời: “Bác sỹ Cố, Thủy Thủy sắp về đến rồi, anh dìu em xuống được không?”

“Ừ, được.” Cố Thanh Thời nói rồi đứng dậy.

Đi được hai bước, Cố Thanh Thời lại ngồi xồm xuống: “Thôi để tôi cõng.”

Trần Noãn lại vui vẻ úp sấp lên lưng anh. Lưng anh có mùi thuốc khử trùng của bệnh viện thoang thoảng, sạch sẽ, giống như mọi bác sỹ.

Cố Thanh Thời đưa cô xuống băng ghế cạnh bồn hoa ngồi chờ còn mình thì bận việc nên lại vội vã đi lên.

Cố Thanh Thời trở lại phòng làm việc, Tạ Bân Sam đang ngồi trên ghế của anh ăn bánh mì. Căn phòng giờ ngoài mùi thuốc khử trùng còn có mùi phô mai thơm ngào ngạt.

“Ôi, sáng mình chưa kịp ăn sáng, đói sắp chết, may mà chỗ cậu có đồ ăn, đừng nói nó là của ai vội, để mình no bụng đã rồi nói tiếp!” Nói xong lại hớp một ngụm trà sữa.

Cố Thanh Thời chỉ nhìn không nói năng gì.

“Xong rồi, cậu nói đi, ai mua thế? Vị ngon lắm! Mai mua cho mình một phần nữa nhé? Trà sữa này mùi cũng rất thơm.”

“Trần Noãn mang đến đây, nhưng mình ăn rồi nên mới dư lại đó.”

Tạ Bân Sam chợt nhớ đúng là hôm qua cô bé đó có khen chỗ mình có đồ ngon, ra là nói thật. Rất ngon.

“Thế cậu có số điện thoại của cô bé đó không? Bảo em ấy mai mua giúp tớ một suất, mai có đến nữa chứ?” Tạ Bân Sam vừa nói vừa rút điện thoại ra.

Cố Thanh Thời đương nhiên không muốn: “Chân con gái nhà người ta còn đang bị thương đấy, mai cậu hỏi xem người ta mua ở đâu rồi tự đi mà mua.”

“Cơ mà mai mình cũng muốn ăn.”

“Cậu có phải người thích ăn uống đâu, chỉ là một cái bánh mì thôi mà.” Cố Thanh Thời thắc mắc.

“Không tin cậu thử đi, ngon thật đấy!” Nói xong chìa miếng bánh mình ăn dở đưa cho Cố Thanh Thời. Tất nhiên là Cố Thanh Thời không cầm.

Tạ Bân Sam không lấy được số điện thoại, cũng hơi tiếc nhưng kế hoạch bán đứng anh em lại nảy sinh trong lòng. Có phải cô bé ấy bỏ thuốc vào bánh không nhỉ?

“Về nhà à?” Lạc Thủy Hà đang lái xe, quay đầu hỏi Trần Noãn, ghé phó lái là Quách Vị Phàm và đồ anh ta bỏ quên.

“Hình như hôm nay tớ chưa xin phép, hay là đi làm nhỉ?”

Lạc Thủy Hà phì cười, nhìn cái mặt ra vẻ đáng thương chưa kìa.

“Giờ mà xin nghỉ tiếp liệu ông chủ có đuổi thẳng cổ tớ đi không nhỉ?”
Trần Noãn rầu rĩ.

“Bệnh tật là chuyện bất khả kháng, cũng là chuyện thường tình của con người.” Lạc Thủy Hà nói, “Cùng lắm thì bị đuổi, về tớ nuôi.”

“Ồ ai kia? Dừng! Cho tớ xuống xe!” Trần Noãn đang bối rối chuyện xin nghỉ hay không thì thoáng thấy một bóng người bên kia đường.

Lạc Thủy Hà không biết bạn muốn làm gì, thẳng gấp xe, bị vài người đi phía sau quát tháo.

“Sao thế?” Quách Vị Phàm thấy Trần Noãn đã xuống xe hỏi với theo.

Trần Noãn được Lạc Thủy Hà dìu đến cửa một quán cà phê, mở cửa ra vào giúp. Mắt Trần Noãn nhắm thẳng vào một thanh niên đang ngồi trước máy tính. Đuôi mắt dài, da mặt ong, tóc để dài. Người thanh niên đang đeo tai nghe, mím môi, vẻ mặt chăm chú.

“Ông chủ đấy à?” Lạc Thủy Hà tò mò hỏi. Nghe Trần Noãn huyên thuyên đã lâu, đây là lần đầu tiên Lạc Thủy Hà được nhìn thấy người thật.

“Ừ, đúng thế.” Trần Noãn gật đầu.

Cô gái vừa nãy còn không biết nên xin phép hay không, may mắn nhìn thấy ông chủ, lập tức nhanh trí vào gặp. Chỉ có điều hơi lạ là Thi Nhã Thừa sống khá khép kín, hiếm khi gặp được người này ở bên ngoài.

Trần Noãn nháy lò cò qua, người kia đang quá chăm chú nên không nhận ra sự có mặt của cô.

Trần Noãn tò mò cúi người xem trộm máy tính của sếp, trời ạ, sếp đang chơi game! Một người chỉ ru rú cả đời với khảo cổ và sách vở lại có

ngày chạy đến quán cà phê để chơi game? Hơn nữa chơi game thì phải vào quán net chứ?

Nhìn thao tác thuần thục của boss, Trần Noãn ngạc nhiên như thể phát hiện ra lục địa mới.

Lạc Thủy Hà huých tay Trần Noãn, nhắc cô nói chuyện.

Trần Noãn ngại ngần quơ tay trước mặt Thi Nhã Thừa, cất tiếng gọi: “Sếp.”

Thi Nhã Thừa không bị giật mình, vẫn tiếp tục di chuyển nhân vật đến vị trí an toàn rồi mới ngẩng đầu nhìn Trần Noãn.

Thấy người đến là ai, Thi Nhã Thừa tháo tai nghe ra: “Chào.”

“Sếp à, em vốn định gọi cho anh nhưng vừa hay thấy anh ở trong đây, anh xem chân của em này. Em định xin nghỉ thêm một ngày xem có khá hơn không, anh coi...” Có cái chân làm chứng, lời nói có sức thuyết phục hẳn.

Thi Nhã Thừa nhìn qua rồi ngạc nhiên, nhớ ra hôm qua đã nhận được điện thoại, bèn xoa tay: “Thôi, không sao, về nghỉ đi.”

“Cám ơn sếp! Em về trước đây!” Lạc Thủy Hà lại dìu bạn trở ra.

Thi Nhã Thừa nhìn theo cái chân cà nhắc đó một chút rồi nhanh chóng quay trở lại cuộc chiến.

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Trần Noãn nhào người trên bàn chơi game, cứ qua được một màn lại nhấp một ngụm cà phê, ngẩng đầu nhìn Thi Nhã Thừa phía đối diện.

“Sếp à, sao anh lại chơi game ở quán cà phê thế?”

Lạc Thủy Hà chưa về nhà ngay mà còn qua công ty, đường sá gồ ghề, Trần Noãn bị bỏ lại ở đây. Thế nên Trần Noãn cứ thế ngồi chờ như thể đang chờ Chúa cứu thế.

Và cũng bởi thế mà có thu hoạch ngoài ý muốn.

Thi Nhã Thừa tháo tai nghe ra trả lời: “Đang đi trên đường thì bị gọi qua cứu viện, vừa hay ngang qua chỗ này có wifi.” Nói xong lại nhìn vào màn hình.

Quán cà phê yên tĩnh, chỗ anh ta ngồi, tiếng gõ bàn phím lách cách có to cách mấy cũng không bị vang, không thấy ai tỏ ra bị làm phiền. Trần Noãn hỏi xong điều mình hiếu kỳ, lại tiếp tục cúi đầu giết thời gian, để yên cho sếp chơi trò của sếp, không biết làm thế có phải là thông minh không nhỉ? Cứ cho rằng sếp là một chuyên gia kiệt lờ, không ngờ sếp còn có một dáng vẻ rất chăm chú chơi game nữa...

Trần Noãn chán chơi game lại cày phim, cày hết phim thì đến giờ cơm trưa, Thi Nhã Thừa vẫn đang đeo tai nghe, nhưng rõ ràng không còn chơi game nữa vì anh ta ngả người ra sau, gương mặt thư thái.

Trần Noãn liền hỏi: “Sếp à, em tính gọi cơm ngoài, anh có muốn ăn gì không?”

Tuy không chơi game nữa nhưng lần này không thấy sếp trả lời... Trần Noãn chủ động gọi luôn cho anh một suất.

Trần Noãn đưa phần gà rán cho Thi Nhã Thừa. Mặt boss ngơ ngác hẳn ra.

“Sếp à, cơm thôi.”

Thi Nhã Thừa tháo tai nghe ra, hơi ngạc nhiên một chút, cầm lấy phần cơm rồi nói “cảm ơn”.

Trần Noãn trông mặt sếp đoán chắc sếp lại cho rằng mình đang nịnh bợ rồi, vội giải thích: “Sếp à, không phải em nịnh bợ anh đâu nhé! Chớ hiểu lầm! Vừa hay đến giờ cơm, em hỏi mà anh không đáp nên em gọi giúp luôn! Em chỉ là tiện thể thôi! Tiện thể!”

Thi Nhã Thừa bật cười: “Tiện thể thì có gì không tốt đâu.”

Trần Noãn hết nói.

Mượn cớ cái chân đau, Trần Noãn quyết định dùng cơm mua chuộc lòng người. Lạc Thủy Hà vẫn đảm nhận vai tài xế.

“Cưng à, hôm nay cậu chịu khó chờ ở bệnh viện lâu một chút nhé, tớ xong việc sẽ quay lại đón cậu.”

“Cậu đi đâu thế?” Trần Noãn tay cầm bữa sáng, thuận miệng hỏi.

“Cậu nhìn mình này, bữa nay da khỏe mắt xấu kính, sắp làm đám cưới đến nơi rồi, phải đi tuốt tát một chút chứ.”

Trần Noãn soi kỹ hai bên mắt, ngoài làn da rất trắng rất mịn thì chẳng thấy gì lạ cả.

“Cậu định cưới thật đấy à? Sớm thế! Tớ thấy mình vẫn còn là một đứa trẻ mà.”

“Kết hôn mới trưởng thành được, tớ cũng không thấy thấp thỏm nữa, yên tâm làm vợ người ta, vô lo vô nghĩ.” Nói đến cuộc sống tương lai, mắt Lạc Thủy Hà liền lấp lánh.

“Cậu đúng là đại lãn.” Trần Noãn lắc đầu.

“Cậu cũng mau mau kết hôn đi, tớ thấy Cố Thanh Thời cũng đến tuổi rồi đấy, nếu được thì chúng mình đi trăng mật với nhau nhé.”

“Nói như mình tán đổ được Cố Thanh Thời rồi vậy, với lại tớ còn muốn bay nhảy cả đời cơ!”

“Bay cái đầu cậu ấy, nhìn lại chân mình đi, bay đi đâu mà bay?”

“Mình bay đi tìm trai đẹp của mình!”

Tạ Bân Sam đi từ trong bệnh viện ra, mắt vẫn đeo quả kính gọng vàng tri thức, khuôn mặt dễ gần. Anh ta nhìn về phía cổng, chợt thấy Trần Noãn và một người đẹp đang đi vào, tính chạy lại kiểm chác bữa sáng, tán hươu tán vượn mấy câu, ai dè lúc nhìn thấy rõ mặt Lạc Thủy Hà rồi, chân liền khựng lại.

“Bác sỹ Tạ, chào buổi sáng!” Trần Noãn nhận ra anh ta, vẫy tay chào từ đằng xa.

Tạ Bân Sam lại gần, gật đầu chào hỏi: “Chào buổi sáng, đây là?” Mắt nhìn sang Lạc Thủy Hà có phần ngấm ngấm, môi mỉm cười, đôi chút hiên ngang.

“Đây là bạn của em, Lạc Thủy Hà, cậu ấy đưa em đến bệnh viện.” Trần Noãn không để ý vẻ mặt của Tạ Bản Sam, nhanh chóng giới thiệu.

“Hi, chào anh đẹp trai, anh có bạn gái chưa?” Lạc Thủy Hà vui vẻ bắt chuyện theo thói quen.

Mắt Tạ Bản Sam sáng lên: “Chưa có, có điều anh...”

“Không may em lại có rồi.” Lạc Thủy Hà không để anh ta nói hết câu đã cắt ngang, “Thật là đáng tiếc.” Nói rồi nhún nhún vai.

Tạ Bản Sam phát hiện cô gái này có tính cách rất mạnh mẽ, khiến người ta không thể buông lời cợt nhả.

“Thủy Thủy đừng đùa nữa, đây là bác sỹ Tạ, bạn của bác sỹ Cố.” Trần Noãn nhanh nhẹn giới thiệu.

“Ồ.” Lạc Thủy Hà gật đầu, mắt sáng lên, “Nếu thế thì có thể phiền bác sỹ Tạ đưa bạn em tới chỗ bác sỹ Cố không? Mình còn có hẹn, sắp trễ mất rồi.” Câu cuối là nói với Trần Noãn.

Vừa nói xong, đôi tay sơn móng đỏ thắm đã rút di động ra gọi cho ai đó, vừa nói vừa đi ra cửa, Trần Noãn chẳng kịp nói gì.

Cô và Tạ Bản Sam bốn mắt nhìn nhau, đều bất đắc dĩ trông theo Thủy Thủy đi đã xa.

“Hai người chơi với nhau lâu chưa?” Tạ Bản Sam hỏi.

“Bạn cùng ký túc xá đại học ạ.” Trần Noãn đáp.

“Tiểu Noãn à, anh thấy anh em mình có thể làm một giao dịch đấy.” Đôi mắt sau cặp kính ánh lên vẻ khôn khéo.

Trần Noãn vội bước thụt lùi ra sau, đầu có hơi đau một chút.

“Anh muốn làm gì thế? Hôm qua không phải đã từ chối rồi hay sao? Không phải anh bảo chuyện tình cảm để anh ấy tự quyết cơ mà?”

“Em xem, chuyện tình cảm thì do tên đó tự quyết, nhưng anh có thể giúp hành trình đến cái đích ấy ngăn lại, khiến nó thăng tấp, không chút khúc khuỷu.” Đối phương càng cười vô hại, Trần Noãn càng sinh nghi.

“Vậy anh nói đi, giao dịch gì?”

“Số điện thoại của bạn em là bao nhiêu?”

Trần Noãn lập tức xua tay: “Muộn rồi, cậu ấy sắp kết hôn.”

Tạ Bân Sam chớp mắt cảm thấy lạnh như bị dội nước lên đầu.

Trần Noãn gọi: “Anh mau lại dìu em đi.”

Hai chữ “kết hôn” đã đả kích Tạ Bân Sam đến độ anh ta quên mất mình có phương án dự phòng: “bữa sáng”.

Cố Thanh Thời là người khá vô vị, khám xong chân, anh ta liền chuyên tâm làm việc của mình, coi Trần Noãn như không khí. Trần Noãn rất muốn nói chuyện nhưng sợ làm phiền nên cứ ngồi ngẩn tồ te.

Hai người gần như chẳng nói năng gì.

Tạ Bân Sam ngồi thất thần trong phòng làm việc một lúc lâu, đến khi có y tá vào gọi mới tỉnh mộng. Thấy không ổn lắm nên y tá hỏi: “Bác sỹ Tạ, anh hôm nay sao thế? Có chỗ nào không ổn à?”

Tạ Bân Sam những muốn trêu đùa dăm câu nhưng lực bất tòng tâm, lắc đầu cho qua chuyện: “Không sao, tôi đi ra ngoài một chút.” Anh ta nói xong liền đi luôn, không hề nhìn qua tờ danh sách y tá đưa.

Lòng anh ta rất buồn bực, thế này gọi là báo ứng ư? Khó lắm mới có chút động lòng đã bị phán quyết tử hình luôn ư?

Tạ Bân Sam lờ đờ đi qua phòng Cố Thanh Thời, trong phòng chỉ có mỗi Trần Noãn đang nghịch điện thoại.

“Hi, bác sĩ Tạ.”

“Thanh Thời không ở đây à?”

“Vâng, anh ấy vừa đi ra ngoài rồi.”

“Ồm, vậy thì tốt.” Nói rồi liền ngồi xuống cạnh Trần Noãn, “Tiểu Noãn à, anh em mình thương lượng chút đi.” Khuôn mặt anh ta bỗng nhiên tươi tỉnh hẳn.

“Anh nói đi.”

Tạ Bân Sam đang định nói thì thấy một cái hộp quen mắt trên bàn nước, bụng lập tức kêu òng ọc, thuận tay cầm lên luôn.

Trần Noãn tròn mắt, vội ngăn lại: “Ấy, anh đừng đụng vào, cái này là cho bác sỹ Cố đó!”

“Tên đó ăn sáng rồi, anh còn chưa ăn, để anh ăn lót dạ đi.” Vừa nói vừa giơ hộp đồ ăn lên cao ngoài tầm với của Trần Noãn.

“Tiểu Noãn à, em xem em như này mà còn mưu cầu hiển kế ư? Có mỗi một bữa sáng mà còn keo kiệt, sao có thể kết đồng minh chứ?”

Trần Noãn ngây ra một lúc: “Ai muốn làm đồng minh với anh chứ!”

“Vậy em không muốn biết cuộc sống, thói quen, sở thích của bác sỹ Cố à?”

“Muốn ạ!”

“Muốn thì mau buông tay ra.”

“Bắt nạt em, giờ anh nói được chưa?”

Tạ Bân Sam nhanh chóng cắn một miếng bánh: “Chỉ một bữa sáng còn con mà đã muốn mua chuộc anh? Em coi anh rẻ mạt vậy ư?”

Trần Noãn cau mày: “Anh nôn ra mau!”

“Đừng nóng, ngồi đi, không phải anh tới đây là để anh em mình thương lượng hay sao?” Nói xong còn nháy mắt mấy cái rõ điệu.

Trần Noãn đau lòng nhìn bữa sáng trôi vào bụng sói, đau không nói thành lời.

“Nhìn cái kiểu gì thế? Anh có ăn không đâu? Mau bình thường cái đi.”

Trần Noãn ầm ức lườm anh: “Nói mau đi, anh còn có yêu cầu gì nữa?”

“Một, đưa số điện thoại của bạn em cho anh, hai, sau này mỗi ngày đều mang cho anh bữa sáng.”

“Một, không thể. Em nói rồi mà, Thủy Thủy sắp lấy chồng rồi đó, anh đừng mơ tưởng nữa, hai, tùy anh, chốt luôn!” Trần Noãn vui vẻ giơ tay ra ngoéo.

Tạ Bân Sam tránh người đi: “Ai nói anh có ý đồ gì với em ấy bao giờ thế? Nhà cô bạn kia của em có công ty bất động sản đúng không? Mẹ anh gần đây đang muốn mua một căn, muốn xin bạn em chút ưu đãi, chỉ vậy thôi, cô không định giúp anh à? Hơn nữa, nói cô bạn xinh đẹp của em bỏ quá cho chứ, tục ngữ nói vật họp theo loài, cả anh và cô ấy đều là cùng một kiểu người, sao có thể hấp dẫn nhau được chứ?”

Trần Noãn cẩn thận nghiên ngẫm, Thủy Thủy tuy là người chung thủy nhưng trình độ đào hoa làm hại chúng sinh cũng chẳng thua kém Tạ Bản Sam là bao.

“Anh muốn mua nhà thì để em nói với bạn ấy, anh với bạn ấy đâu có quen nhau, mà không đúng, sao anh biết nhà bạn ấy làm gì?”

“Bốn công tử là người phóng khoáng, phong lưu, đương nhiên có vô số bằng hữu.” Tạ Bản Sam nháy mắt làm duyên mấy cái, thực ra hai người đã từng có duyên gặp mặt một lần.

“Thôi được, em cho anh số nhưng anh phải giữ lời, chỉ em cách nội công ngoại kích đi, cửa thế nào mới đổ? Anh ấy thích gì, anh mau nói đi!”

“Cái này đơn giản thôi, đưa điện thoại cho anh.”

“Hai người đang nói gì vậy? Thích cái gì cơ?” Thành linh một giọng nói cất lên làm cả hai con người ngồi trong phòng sợ giật bản mình.

“Mình nói này, Thanh Thời à, cậu học cái chiêu đi lại âm thầm như ma quỷ đó từ hồi nào vậy?”

Cố Thanh Thời nhìn hai người tỏ vẻ nghi hoặc: “Mình đi vào quang minh chính đại mà.”

Anh vừa nói vừa đặt xấp tài liệu lên bàn.

Trần Noãn hơi căng thẳng, anh ấy có nghe thấy không vậy? Cố Thanh Thời chẳng tỏ vẻ gì cả, chắc là không rồi, vậy thì tốt.

“Đưa weibo đây anh thêm vào cho.” Tạ Bản Sam thản nhiên nói với Trần Noãn.

Ít phút sau Cố Thanh Thời phát hiện Trần Noãn đã được thêm vào nhóm mấy người trong bệnh viện của họ, một lũ đàn ông đực rựa độc thân

lập tức sôi trào.

“Gì thế này?” Anh quay qua hỏi Tạ Bản Sam.

“Tiểu Noãn giờ là bạn mình rồi, lại một lòng trung trinh với cậu, mình thấy là người nhà trước tiên cũng nên làm quen với nhau.” Tạ Bản Sam nói xong còn tự gật gù tán thưởng.

Cố Thanh Thời đỏ mặt, lừ mắt: “Bản Sam, cậu nói gì thế? Sao có thể đùa như vậy hả?”

Trần Noãn chen ngang bật cười: “Không sao hết, da mặt em siêu dày.”

Sau này Tạ Bản Sam có dịp hỏi Cố Thanh Thời: “Cậu nghiên cứu cái gì thế?”

Cố Thanh Thời ngẫm nghĩ mãi mới trả lời: “Tớ nghiên cứu rồi.”

“?”

“Không phải đùa đúng không? Trên mạng nói nó là một chiến thuật... tán trai...” Nói xong mặt đỏ bừng.

“...”

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Suốt một thời gian sau đó, Trần Noãn phát huy tinh thần lấy lòng, dưới chiêu bài thức ăn ngon và sự trợ giúp đặc lực của Tạ Bản Sam, các bác sĩ nam cùng khoa với Cố Thanh Thời về cơ bản đã bị thu phục, một lòng tin tưởng vào ngày thắng lợi, Trần Noãn thu phục được Cố Thanh Thời. Lúc cả đám người đá mắt đến đá mắt đi, Cố Thanh Thời vẫn hoàn toàn không hay biết gì, thậm chí còn vô tư hỏi: “Mắt mấy cậu gần đây làm sao thế, không khỏe à?”

“Thanh Thời à, đánh giá đến đâu rồi, thấy được chứ?” – Một bác sĩ đi qua hỏi han với vẻ mập mờ.

Cố Thanh Thời không hiểu, gần đây mình có đánh giá gì đâu, trông thấy người đó cũng chào hỏi Trần Noãn thì càng ngạc nhiên hơn: “Gần đây cô có vẻ rất thân quen với các bác sĩ ở đây nhỉ?” Nghĩ đến cái tật háo sắc của cô, Cố Thanh Thời không khỏi nghĩ lung tung.

“Gần quan được ban lộc, em tất nhiên phải ra tay rồi.” Trần Noãn gật đầu với vẻ tự hào.

Cố Thanh Thời ngây ra một lúc, không ngờ cô ấy lại thừa nhận thẳng thừng như vậy, một phần là ngạc nhiên nhưng cũng có một phần là hụt hẫng.

Tạ Bản Sam làm bộ ngả ngón nói với đồng nghiệp: “Các cậu như vậy là không được đâu, mới có mấy bữa sáng đã bị mua chuộc rồi.”

“Ăn cây nào rào cây đấy, với lại Tiểu Noãn cũng có gì không tốt à? Dầu sao vẫn phải chờ một câu nói của Thanh Thời, bọn tôi có tán thành cũng để làm gì đâu.”

“Đáng tiếc, bác sỹ Cổ của chúng ta vẫn còn chưa hiểu sự tình.”

“Lỡ đến lúc bác sỹ Tạ về làm thịt chúng ta thì sao?” Một người thê thọt nêu ý kiến.

“Biến đi, em gái tôi liên quan gì tới Cổ Thanh Thời? Các cậu nghĩ nhiều rồi đấy, đó là quan hệ anh em thuần khiết, hiểu chưa?” Tạ Bản Sam phản đối.

“Cắt! Cậu thật mất mặt người làm anh!”

Cổ Thanh Thời nhiều năm nay vẫn luôn giữ tình sử sạch sẽ khiến mọi người đều chú ý, bỗng dưng ở đâu ra một cô gái dũng cảm nhảy hố, mọi người sao có thể làm ngơ đây? Mỗi lần đến bệnh viện được nhìn ngắm nụ cười dịu dàng của Cổ Thanh Thời là một niềm vui rất lớn, tuy nhiên Trần Noãn và nhóm các y tá lại rơi vào thế như nước với lửa.

Sau hôm Trần Noãn cho Tạ Bản Sam số của Lạc Thủy Hà, tối hôm đó, cô nàng bị Lạc Thủy Hà đè trên giường thị uy.

“Nói mau, thế này là ý gì?” Chiếc điện thoại được dí sát vào mặt Trần Noãn.

Trần Noãn chột dạ đọc lướt qua: “Xin chào, anh là Tạ Bản Sam.”

Đọc xong thì giật nảy mình: “Ấy chết, tớ còn chưa kịp nói với cậu, người này vội gì thế!”

Lạc Thủy Hà cau mày: “Giải thích xem nào.” Biểu cảm là không giải thích được thì chết chắc.

“Ôi chao, Thủy Thủy à, không như cậu nghĩ đâu, anh ta bảo muốn mua nhà, muốn tạo quan hệ với cậu.” Trần Noãn nhanh chóng giải thích.

“Cậu nghĩ tớ ngốc à? Hay cậu mới là đứa ngốc?” Lạc Thủy Hà khoanh tay, hiển nhiên không tin.

“Ấy, đừng nóng, để tớ nhớ lại xem lúc đó anh ta nói thế nào. Tớ cảm thấy mình không ngốc, nếu lúc đó bị lừa thì chắc là phải có nguyên nhân, để tớ nghĩ đã.”

Trần Noãn cũng cảm thấy lý do này không vững vàng, xoắn não nghĩ lại xem lúc đó Tạ Bản Sam nói thế nào.

Lạc Thủy Hà lướt lướt trên điện thoại, xóa luôn tin nhắn kia đi. Trần Noãn vẫn còn đang cau mày hồi tưởng, chẳng lẽ lúc đó mình bị quý ám thật? Hay là do miệng lưỡi Tạ Bản Sam không xương?

“Khỏi nghĩ nữa, nhớ lấy bài học này nhé, tớ xóa tin nhắn rồi, cậu giỏi lắm, bán bạn vì sắc!” Lạc Thủy Hà lườm một cái rồi ra khỏi phòng.

Đúng lúc này điện thoại rung một cái, có một tin nhắn mới.

“Gần đây mẹ anh muốn mua một căn hộ, không biết em có thể nể mặt Tiểu Noãn, để cho anh một mức giá ưu đãi không? Nếu không tiện thì thôi, làm phiền rồi.”

Lạc Thủy Hà đọc tin nhắn, mày cau lại, gần đây chỗ tòa nhà Hoa Sen nghe nói bán rất chạy, có tiền chưa chắc mua được, rốt cuộc người này có nói dối hay không?

Cuối cùng Lạc Thủy Hà cũng đáp lại một tin nhắn.

Ngày hôm sau Trần Noãn tiếp tục khổ nhục kế.

“Hôm nay nhìn qua có vẻ đỡ sưng rồi, mai cô không cần đến nữa, ở nhà nghỉ hai ngày là có thể đi làm.” Cố Thanh Thời quan sát mắt cá chân của cô.

“Vậy, bác sĩ Cố ơi, em có thể mời anh một bữa cơm cảm ơn không?”
Trần Noãn hỏi.

“Không cần, việc nhỏ thôi, cô cứ yên tâm ở nhà tĩnh dưỡng đi.”

Trần Noãn đương nhiên không chịu: “Không được, anh từ chối cũng không được đâu, mai em đến đây chờ anh, anh đừng để em chờ nhé! À không, mai em sẽ đến vào giờ làm, để anh khỏi trốn.”

Cố Thanh Thời bất lực toàn tập, lần nào từ chối cái cô gái này cũng không xong, bảo đừng mang bữa sáng đến thì ngày nào cũng mang, thậm chí còn mang nhiều phần tới, làm cho anh hình thành thói quen chờ cô đến...

Y tá Hồ Khả đi vào hỏi han: “Chân Tiểu Noãn đỡ rồi à?”

Y tá Hồ Khả là người hiếm hoi trong đám y tá không lạnh nhạt với Trần Noãn, nguyên nhân chắc có lẽ là do đã lớn tuổi hơn, chắc chắn không có mộng tưởng gì với Cố Thanh Thời.

“Vâng ạ, cảm ơn chị Hồ, lần tới chị còn cần gì nữa thì bảo em nhé, nhớ giữ liên lạc.” Trần Noãn giơ điện thoại trong tay lên, nói năng thật dễ nghe. Có một hôm nghe ngóng thấy Hồ Khả cần mua thảo dược ở tiệm Đồng Huy, Trần Noãn tiện thể ở gần nên nhiệt tình mua giúp.

Hồ Khả gật đầu: “Về nhớ nghỉ ngơi cho khỏe nhé, đừng chạy nhảy linh tinh, không là không khỏi nổi đâu.”

“Đúng đấy, cô phải chú ý vào, các thói quen thường ngày...” Cố Thanh Thời nói chen vào.

Hai người chỉ nói xã giao mấy câu, vậy mà Cố Thanh Thời lại nghiêm túc thảo luận, Trần Noãn thật muốn bật cười.

“Sau này thường xuyên đến chơi nhé.” Hồ Khả nói xong lại thấy không ổn lắm, ngại ngại đi ra ngoài.

Trần Noãn bỏ cổ chân xuống đất, chống người đứng lên, có hơi đau nhưng không rõ lắm, chắc là khỏi thật rồi.

“Muốn hết hẳn đau thì chắc phải mất tầm hai tháng. Cô bình thường phải chú ý đấy, đi đứng cẩn thận, đừng đi quá nhanh.” Cố Thanh Thời dặn dò.

Trần Noãn vui vẻ gật gật đầu: “Được ạ.”

Nói xong rồi vẫn đứng tại chỗ nhìn Cố Thanh Thời cười.

Cố Thanh Thời sờ mặt mình, nhú mày: “Cô nhìn gì thế?”

“Bác sĩ Cố, em sắp về rồi, muốn nhìn thêm một lát thôi, mai nhớ chờ em nhé.” Nói xong liền bỏ chạy.

Mấy chữ “đừng chạy quá nhanh” chực buột khỏi miệng Cố Thanh Thời lại bị anh nuốt ngược lại.

Chân khỏe rồi thì phải đi làm.

Trần Noãn xuống xe, bước vào con ngõ nhỏ cổ kính quanh co uốn lượn.

Cố Tự Trai vẫn treo cao đèn lồng đỏ thắm, cổng nhà treo một tấm biển màu mực trên có ba chữ thật to thiếp vàng.

Đẩy cửa kính bước vào, một làn hương nồng nàn xông vào mũi.

“Mọi người đang làm gì thế? Sao hương nồng vậy?” Cổ Tụ Trai thiên về thanh nhã, chưa bao giờ chuộng dùng thứ hương này. Cô chỉ mới nghĩ có vài bữa thôi mà đã đổi vị rồi ư?

Làn hương trắng vấn vít bay trong phòng, thấp thoáng có bóng người đang ngồi bên bàn gỗ và ánh nến khi mờ khi tỏ.

“Ông chủ thắp đây.” Có một người lên tiếng, Trần Noãn nhận ra đây là giọng Triệu Khắc.

Mắt dần thích ứng với tình trạng sương khói trong phòng, lúc này Trần Noãn mới nhìn ra Thi Nhã Thừa đang cầm đồ nghề và một món đồ sứ.

Cô thầm nhủ ông chủ không sợ đốt cháy mất bảo vật xung quanh ư.

“Chân khỏi rồi à?” Triệu Khắc hỏi.

“Vâng, không sao rồi ạ.” Trần Noãn gật đầu, “Chị Chu đâu ạ?” Cứ nghĩ tới người phụ nữ lạnh lùng, cẩn trọng, tỉ mỉ này là Trần Noãn lại chột dạ.

“Đi Bắc Kinh lấy hàng rồi, hai hôm trước có một khách tới muốn mua một đôi bát men xanh đời Minh, nói là mấy bữa nữa sẽ quay lại.” Triệu Khắc ngẩng đầu khỏi màn hình máy tính đáp.

Biết quản lý không ở đây, Trần Noãn thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thi Nhã Thừa lúc này mới nhận ra sự có mặt của Trần Noãn, ngẩng đầu hỏi: “Chân khỏi rồi à?”

“Khỏe rồi ạ.” Trần Noãn đáp ngay.

Anh ta gật đầu, rồi lại loay hoay với món đồ sứ.

Trần Noãn đã quen với sự trầm tĩnh của Thi Nhã Thừa, chờ anh ta quay mặt đi mới mở cửa sổ cho thoáng, thuận tay dọn sạch tàn hương rơi xuống đất.

Quách Vị Phàm đi từ tòa nhà văn phòng ra, Lạc Thủy Hà đã ngồi trong xe mui trần chờ sẵn, đưa tay vẫy vẫy, vẻ mặt vui mừng.

“Hôm nay em không đi làm à?” Anh ta cười bất đắc dĩ.

“Em còn phải nghiên cứu chi tiết lễ cưới của chúng ta, cưng à, anh bận nên em mới gánh vác trách nhiệm vĩ đại vậy đó.” Nói xong còn tặng anh một nụ hôn gió.

“Phải đó, em yêu vất vả rồi.” Quách Vị Phàm xoa mặt bạn gái dỗ dành.

“Đây là tài liệu, anh xem đi, lưu ý một chút, đều là bạn bè, để cho họ chỗ tốt chút nhé.” Lạc Thủy Hà đặt xấp giấy vào tay Quách Vị Phàm.

“Tạ Bà Sam? Ai thế này? Bạn bè của ai vậy? Quách Vị Phàm nhíu mày.

“À, đây là bạn của tay bác sĩ mà Trần Noãn đang theo đuổi đó.” Lạc Thủy Hà giải thích.

“Quan hệ xa quá!” Quách Vị Phàm tỏ vẻ không vừa ý.

“Anh nói gì vậy, quan hệ của chúng ta với tiểu Noãn đâu phải bình thường! Sau này sẽ là bạn bè thân thiết cả đó!” Lạc Thủy Hà không đồng tình.

“Được được được, vì tiểu Noãn.” Quách Vị Phàm vỗ về bạn gái, trong lòng không vui lắm, Lạc Thủy Hà cái gì cũng tốt, chỉ phải tội trọng bạn khinh sắc.

Chưa đến giờ tan tầm, Trần Noãn đã xin phép về sớm, đi đón Cố Thanh Thời. Vừa ngẩng đầu tìm xem Thi Nhã Thừa ở đâu, đã thấy anh ta đang đứng ngay cạnh, cau mày nhìn vào màn hình điện thoại của cô, mấy sợi tóc rủ che mất tầm mắt.

Trần Noãn giật nảy mình, người này thật đi lại như ma quỷ.

Nhìn lại màn hình thấy mình đang mở weibo của giai đẹp nhà mình, Trần Noãn vội vàng tắt đi.

“Con gái ai cũng thích loại này à?”

Trần Noãn ngơ ngác, cũng cái gì cơ?

Anh ta chỉ vào điện thoại của Trần Noãn.

Trần Noãn hiểu ra liền bật cười ha ha.

Đợi sắp ra ngoài, Trần Noãn nháy mắt với Triệu Khắc rồi cũng chuẩn đẹp.

Thiếu nữ đang yêu nhiệt huyết cuộn trào, thích làm việc nghĩa.

Trần Noãn mới đến đường cái gần bệnh viện thì nghe thấy tiếng truy hô “Cướp”, một bóng đen chạy vụt qua người, cô liền quên luôn lời dặn dò của Cố Thanh Thời, xoay người đuổi theo.

Mọi người đều đứng sững lại hóng chuyện, dạt ra một đường cho người truy đuổi.

Trần Noãn chẳng mấy chốc đã bắt kịp đối phương, có điều ngón tay ngắn, không bắt kịp được quần áo của y, trong lúc nóng ruột liền nhào cả người lên kẻ kia, hai người lăn một vòng dưới đất.

“Á, ai làm gì thế!” Đối phương cau có quát lên, đồng thời đứng dậy phủi sạch tay chân.

“Đồ ăn cướp! Mau giao đồ ra đây!”

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 8

“Ai là cướp!” Tay đó hung hăng đẩy Trần Noãn ra, xoay phắt người lại.

Trần Noãn phát hiện ra đây là một thanh niên vẻ ngoài tuấn tú, khuôn mặt đang cau có, hàng mày cau lại, tỏ rõ sự mất kiên nhẫn của khổ chủ.

“Anh! Đồ ăn cướp! Đưa đồ đây!” Trần Noãn thấy đối phương không phải dạng đầu trâu mặt ngựa nên cũng không thèm sợ, xông lại túm cổ áo hắn.

“Cướp chạy đằng kia rồi kìa.” Một bác gái tốt bụng đứng bên cạnh nói.

Trần Noãn ngẩng đầu nhìn thấy một cái bóng đã chạy xa, tức mình đứng phắt dậy: “Anh không phải cướp thì chạy cái gì thế!” Nói rồi tiếp tục truy đuổi.

“Ông đây cũng đi bắt cướp!” Người ở sau lưng cũng gào lên, nhanh chân đuổi theo.

Trần Noãn và người thanh niên không bắt kịp được tên cướp, đúng lúc họ thở không ra hơi nữa lực lượng trị an túm được hắn gô cổ lại.

“Túi này của ai?” Bên trị an nhìn hai người hỏi.

“Của tôi.” Người thanh niên đưa tay ra lấy.

Trần Noãn đang chống nạnh thở dồn, mắt cá chân có vẻ không được ổn lắm, nghe thấy anh ta nhận đồ thì ngẩng phắt đầu lên: “Anh nói vợ vẫn gì thế! Rõ ràng tôi nghe thấy tiếng truy hô là của một bác gái!”

Người thanh niên quay đầu lại lờ mắt một cái: “Đó là mẹ tôi.”

Trần Noãn ngạc nhiên, vẫn cãi cố: “Ai biết có phải anh ăn không nói có hay không.”

Bên trị an đứng giữa hai bên cũng cảm thấy lúng túng.

May là cặp vợ chồng mất đồ đã chạy tới kịp: “Cảm ơn các anh, cảm ơn các anh.”

“Mẹ.” Người thanh niên gọi xong quay đầu lờm Trần Noãn.

Thấy người phụ nữ ấy đáp lời, Trần Noãn giật mình, thì ra là người một nhà thật à?

“Con gái à, cảm ơn con.” Người phụ nữ bước qua phía Trần Noãn.

Trần Noãn thấy hơi xấu hổ, chân co lên, tay xua rối rít.

“Này, chân cô sao thế?” Người con hỏi.

“Đâu có sao.” Trần Noãn đáp.

“Oắt con, nói năng kiểu gì thế, con gái người ta giúp nhà mình lấy lại túi, chân bị thương rồi, còn không mau xem cho người ta.” Bác gái vốn đang tỏ vẻ thân thiện, dễ gần, quay ngoắt qua nói cậu con trai, xô cậu ta về phía Trần Noãn, xem chút thì tên con trai đó ngã nhào.

Trần Noãn giật cả mình thế mà tay thanh niên đó không gằn lên, mặt nhăn mày nhí quay lại nhìn mẹ rồi quay qua hỏi Trần Noãn: “Có nặng không? Tôi đưa cô đi khám nhé? Tôi là bác sĩ ở đây, tuy cô chỉ tổ vướng

chân chứ chẳng giúp được gì nhưng anh đây là người lấy ân báo oán, cảm ơn lòng tốt của em nhé.” Anh ta càng nói đến cuối câu thì càng cao giọng.

Trần Noãn mắt tròn mắt dẹt, lần đầu tiên thấy loại người này, mề khen mề dài đuôi.

“Nào, nhanh lên!” Nói rồi nắm lấy cánh tay Trần Noãn kéo.

“Cái thằng này! Cha mẹ về trước đây, nhớ cư xử tử tế với con gái nhà người ta đấy!” Bác gái xẵng sở lại gần.

Chớp mắt một cái bác gái lại đổi sang vẻ mặt thân thiện, dễ gần nhìn Trần Noãn: “Con gái à, con tên gì? Tuổi trẻ hăng hái làm việc nghĩa, cô rất ưng con đó.”

Trần Noãn xấu hổ cười trừ: “Cô à, không cần khen con đâu ạ, chỉ là việc nhỏ thôi.”

Tay con trai chẳng tử tế hơn chút nào, thô lỗ kéo tay Trần Noãn đi về phía thang máy: “Đi thôi, khám qua xem sao.”

Vừa rồi đúng là chân không mấy dễ chịu nhưng giờ có vẻ đã đỡ hơn rồi, Trần Noãn gạt phắt tay anh ta ra: “Tôi không sao, không khám, cảm ơn.”

“Này, nói rồi không hối được đâu đấy, cô chắc là không khám chứ?”

Nhìn cái mặt vênh vênh của gã, Trần Noãn càng không muốn đi, nhìn chằm chằm lại: “Có đi cũng không đi cùng anh, tôi đi với người khác.”

Trần Noãn nói xong thì lấy điện thoại gọi cho Cố Thanh Thời, gã thanh niên đứng bên cạnh cũng không thấy giận, đứng dẹp sang một bên nhìn cô cười nhạt.

Cố Thanh Thời nhận điện thoại cũng nhanh.

“A lô, không phải cô bảo sắp đến rồi cơ mà? Sao vẫn chưa thấy đâu? Tôi tan làm rồi.” Giọng người kia rất bình thường.

“Bác sỹ Cổ, chân em lại bị trật rồi, em đang ở dưới thang máy, anh xuống xem giúp đi.”

Trần Noãn cố ý nói với giọng yếu đuối, Cổ Thanh Thời lập tức cúp máy chạy xuống.

Người thanh niên đứng bên cạnh nhìn cô.

“Ồ, anh cũng là bác sỹ nhỉ? Tên gì vậy? Sao gần đây tôi chưa từng gặp anh? Khoa nào thế?” Trần Noãn hỏi liền một lèo.

“Trác Nhất, cô tên gì? Vừa gọi cho Cổ Thanh Thời à?” Hắn cau mày.

“Ồ, anh quen bác sỹ Cổ hả? Anh ấy nổi tiếng vậy cơ à?”

“Quen, có ai không biết cái tên trắng hoa đó.” Đối phương tỏ rõ vẻ khinh thường, Trần Noãn thầm nghĩ, đây nhất định là do ghen tị.

“Tôi là Trần Noãn, chuyện hôm nay không cần cảm ơn.” Nói rồi định bỏ đi.

Trác Nhất đi theo, dìu một bên tay cho cô: “Tôi biết anh ta đang ở đâu, để tôi đỡ cô qua đó.”

“Ồ, sao đột nhiên anh tốt bụng thế?”

Trác Nhất thu tay về luôn, đứng bất động: “Vậy cô tự đi đi nhé.”

Trần Noãn sặc.

Cổ Thanh Thời nhanh chóng chạy tới, thấy Trần Noãn không thoải mái, cảm thấy thật nhức đầu: “Sao lại trật thế?”

“Em vì giúp cái người này, hăng hái làm việc nghĩa, sau đó...”

Trác Nhất lập tức phản đối: “Ha! Cô làm vướng chân chứ giúp được gì, còn hại tôi bị ngã, cái chân của cô chắc cũng là do cô tự làm mình bị trật đó.”

Có Cố Thanh Thời ở đây, Trần Noãn không dám tỏ ra hổ báo, bị đá đều cũng kệ, chỉ chăm chăm tỏ ra đáng thương để chờ Cố Thanh Thời an ủi đôi câu.

Bác sĩ Cố phát huy tinh thần làm việc nghiêm túc, lập tức ngồi xổm xuống kiểm tra mắt cá chân cho cô rồi đứng lên nói: “Không sao cả, có điều cô cũng lên đi, bóp ít thuốc là được.”

“Bác sỹ Cố, anh quen người vừa nãy à?” Khi đã đi xa rồi, Trần Noãn mới hỏi Cố Thanh Thời.

“Ồ, Trác Nhất hả? Bác sĩ thực tập khoa ngoại tim mạch.” Cố Thanh Thời gật đầu.

“Hình như anh ấy khó chịu với anh đấy.” Trần Noãn mách.

Cố Thanh Thời khẽ cười: “Bên Sam bảo tại bữa đó tôi thảng quá.”

Trần Noãn hơi ngạc nhiên: “Là sao ạ?”

Một lần mọi người cùng họp, Cố Thanh Thời đã chỉ thảng ra vấn đề trong báo cáo của Trác Nhất, khiến cậu ta mất mặt.

Cố Thanh Thời xoa mũi, nói không đầu không đuôi: “Không phải lúc trao đổi vấn đề học thuật thì nên nghiêm túc hay sao?”

Trần Noãn ngơ ngác rồi bật cười: “Ha ha, đúng thế, nên nghiêm túc, tay kia mới là người không hiểu chuyện.”

Bóp thuốc xong, Cố Thanh Thời lại đi ra ngoài, Trần Noãn ngồi không, không ngờ Trác Nhất đột nhiên xuất hiện.

Anh ta cầm một túi to đi lại, cười thật quái gở: “Xoa thuốc chưa?”

“Rồi.” Trần Noãn gật đầu.

“Cô có quan hệ gì với Cố Thanh Thời thế?” Anh ta vẫn tiếp tục cười quái gở.

“Liên quan gì tới anh!” Trần Noãn dè chừng.

“Này, cho cô. Ăn nhiều một chút tốt cho tiêu hóa.” Anh ta lẳng cho cô một túi chuối.

Trần Noãn đỡ túi chuối, mắt tròn mắt dẹt, chẳng hiểu sao người này tự xưng tốt thế.

“Trần Noãn.” Gã đột nhiên cúi người, miệng mỉm cười, đưa tay giữ mặt Trần Noãn.

Trần Noãn giật nảy mình, giữ tay anh ta lại.

“Này, vợ vẫn gì thế!” Trần Noãn quát, mày dựng ngược.

“Thấy cô giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha, bốn tạ quyết định miễn cưỡng cho phép cô lấy thân báo đáp, còn không mau lĩnh chỉ tạ ơn đi.” Hàng mày của hắn ta chau lại.

Trần Noãn gạt tay gã ra: “Bản cung từ chối!”

Trác Nhất ngạc nhiên: “Này, cô nhìn anh đây xem, tướng mạo đường hoàng, tuấn tú, lịch sự, phóng khoáng, tiền đồ rộng mở, cô từ chối hả? Tôi bảo cho cô biết nhé, nói rồi không hối lại được đâu, nghĩ cho kĩ đi! Sau này kiếm đâu ra cơ hội tốt như này nữa!”

Trần Noãn bật cười ha hả, người này bị ám đầu cái chắc rồi: “Thế mau đi đi, em gái nào thích thì cứ để em gái đó rước thôi.”

“Chật chịt chịt, cô đúng là vô phúc, bao người cầu còn không được, cô lại còn từ chối, đúng là hết thuốc cứu.” Tay đó lắc đầu nhìn cô như đồ ngốc.

“Ha ha ha, anh mau về uống thuốc đi!” Trần Noãn vừa cười vừa vỗ vai y.

“Hừ.”

“Trong mắt bốn cung chỉ có Cố Thanh Thời thôi, không nhìn thấy ai khác hết, cậu từ bỏ đi thôi.” Trần Noãn học theo cách nói của gã.

“Cắt, Cố Thanh Thời có cái gì tốt vậy? Sao tụi con gái các cô đều mù quáng thế, bốn tọa thấy cô là người tốt, định cứu cô một mạng, không ngờ cô còn không cảm kích.”

Cố Thanh Thời vừa khéo trở về, anh ta vội vàng chuồn thẳng.

Trần Noãn nhìn theo bóng lưng anh ta, cười sảng sặc, cô hỏi Cố Thanh Thời: “Anh ta bị bệnh Chūnibyō à?”

Cố Thanh Thời hỏi: “Chūnibyō là bệnh gì vậy?”

Tuy Trần Noãn nói khách sáo là mời cơm cảm ơn bác sỹ Cố nhưng bác sỹ Cố thường ngày hay chậm lụt, vẫn có chút phong độ ga lăng của đàn ông bình thường, tranh trả tiền trước cô.

Cô đành trả tiền mua trà sữa rồi khăng khăng đòi biết nhà Cố Thanh Thời.

“Hay tôi đưa cô về trước nhé.” Bác sỹ Cố lái xe, cảm thấy thật cùng đường bí lối, cô gái này khiến người ta đau đầu quá.

“Bác sĩ Cố, tuy anh xem em là bệnh nhân nhưng anh đối xử với em như bạn bè vậy, vậy sau này chúng ta là bạn bè nhé? Làm gì có bạn bè nào không biết nhà nhau. Không phải anh đang đi xe hay sao, chỉ là tiện thể thôi mà, chừng nào Thủy Thủy lấy chồng rồi, em sẽ tìm một phòng ở gần chỗ anh, sau này có muốn ăn cơm một bữa cũng tiện.”

Trần Noãn thao thao độc thoại một mình, hoàn toàn không cho người khác nói chen vào. Có điều Cố Thanh Thời sau khi bị xoay như chong chóng một hồi lại cảm thấy vậy cũng đúng, làm bạn bè rồi, biết nhau ở đâu cũng tiện, hoàn toàn không nhận ra mưu đồ của cô, thật là lời lẽ xảo trá, mê hoặc chúng sinh, à không, chỉ mê hoặc Thanh Thời thôi.

Cố Thanh Thời lại nghĩ cái cô gái Trần Noãn này hay đưa ra những ý tưởng kỳ lạ, nếu cô ấy muốn ăn vạ ở nhà anh thì biết phải làm sao? Nhờ đòi chơi mạt chược với anh cả đêm thì làm sao? Ngày mai còn phải đi làm nữa... Cố Thanh Thời đã quên bém mất vụ cô nhặng nhặng đi theo anh, còn tuyên bố muốn ngủ cùng anh, thực sự coi cô là bạn mình.

May là sói xám Tiểu Noãn cũng không âm mưu lên nhà, anh đưa cô đến cổng tiểu khu thì đã thỏa mãn bảo: “Được rồi, em chỉ muốn biết anh ở đâu thôi, giờ anh đưa em về đi.”

Cô cười hì hì khiến cho bác sĩ Cố thỏ non bống thấy áy náy, thấy mình quá bụng dạ tiểu nhân.

Đã đưa Trần Noãn về đến tận cửa rồi mà cô vẫn ngồi trên xe không nhúc nhích, Cố Thanh Thời nhìn sang thắc mắc, phát hiện cô đang nhìn mình đăm đăm.

“Cô không về đi à?” Anh hỏi.

Trần Noãn chống cằm đáp: “Bác sĩ Cố à, anh đẹp trai thật, chắc hẳn có rất nhiều người muốn ngủ cùng anh.” Đúng thế đấy, nhìn hầu kết này,

khuôn mặt này, đôi mắt này, ngón tay rời cả cổ tay nữa, đẹp nhìn không ngừng được.

Lúc anh đứng một chỗ, độ cong thắt lưng thật tuyệt vời; lúc anh mặc áo trắng, càng thêm quyến rũ. Càng nửa đóng nửa mở, nửa che nửa hở thì càng quyến rũ. Nếu nói là trái tim Trần Noãn rung động thì cứ nói luôn là cả toàn thân cô đều đang rung động đi.

Cố Thanh Thời chờ cả người, nói lấp ba lấp bấp: “Trần Noãn à, bạn bè không đùa vậy đâu.” Lỡ tai anh đỏ bừng.

Trần Noãn bật cười: “Bác sỹ Cố à, làm bạn bè nên em mới nói thật đó.”

“Em mau xuống đi, không còn sớm nữa đâu.” Anh bắt đầu vội vã thúc giục, tuy là bạn bè nhưng nói như thế vẫn khiến anh thấy không ổn.

“Cố Thanh Thời à, em thích anh thật đó, thực sự rất thích.” Trần Noãn mặc kệ, chỉ nhìn đắm đuối vào mắt anh.

“Ừ ừ, anh biết rồi, em mau xuống đi.” Anh càng cuống lên, chỉ sợ cô gái này sẽ nhào qua.

Trần Noãn bị đuổi xuống xe, cái người này thật là...

Còn chưa kịp xoay lưng lại, chiếc xe đã phóng đi mất hút, Trần Noãn giật mình, bật cười lớn tiếng.

“Anh chạy cái gì thế!”

Sợ em ăn tôi...

Trần Noãn lấy di động nhắn tin cho Tạ Bản Sam.

“Tỏ tình thất bại.”

Bên kia rep lại ngay.

“Không ngừng phấn đấu.”

Từ đó về sau Trần Noãn đều gọi thẳng tên anh nhà mình, Cố Thanh Thời hơi nhú mày một chút, có điều cũng không ý kiến được gì.

Chú thích:Hội chứng Chūnibyō: (中二病, phiên âm: Trung nhị bệnh) là một từ lóng có nguồn gốc Nhật Bản, xuất hiện từ lâu đời, chính thức trở nên nổi tiếng sau khi được một diễn viên hài người Nhật sử dụng trong một chương trình vào năm 1999, ở Việt Nam thường được gọi là “hội chứng tuổi dậy thì”, “hội chứng tuổi teen” hay “hoang tưởng tuổi dậy thì”. Một trong những biểu hiện thường được gán với hội chứng này là: “Tin tưởng vào sức mạnh siêu nhiên, tự cho rằng mình có các năng lực ấy, hoang tưởng rằng mình có sức mạnh vĩ đại nào đó và tin rằng điều đó rất “ngầu”, song thực chất mọi người xung quanh sẽ cảm thấy thật thảm hại, không bình thường“. (Trần Noãn sử dụng theo nghĩa này). Chūnibyō không phải là bệnh liên quan đến rối loạn thần kinh theo quan điểm y học

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 9

“Cậu đứng đây làm gì thế?” Lạc Thủy Hà cầm cốc cà phê, mới vừa đi qua góc rẽ thì thấy Trần Noãn đang áp người vào tường, chỉ thấy mỗi bóng lưng. Tuy chỉ thấy lưng nhưng chơi với nhau quá lâu rồi, không đời nào nhận sai.

Trần Noãn giật nảy mình, luống cuống quay đầu lại: “Suyt!”

Lạc Thủy Hà thấy Trần Noãn tỏ vẻ thần bí, cũng tò mò nhìn, chẳng có gì hay, chỉ là Cố Thanh Thời đang ngồi trên ghế mây uống cà phê, bóng cây phủ lên người để lọt những tia sáng loang lổ.

“Gì mà cậu phải lén lút cỡ vậy? Cứ đi thẳng lại đó mà ngồi.” Lạc Thủy Hà thắc mắc.

“Không, không, không, hôm nay không bình thường, theo tình báo tớ nắm được thì hôm nay anh ấy rất lạ.” Trần Noãn đáp.

Lạc Thủy Hà lại nhòm thêm lượt nữa: “Chỉ là một người đàn ông ngồi uống cà phê thôi mà, có gì lạ? Bác sĩ nghỉ ngơi, hưởng thụ cũng bị nghi ngờ à?”

“Tớ hỏi anh ấy hôm nay làm gì, anh ấy toàn đánh trống lảng. Rõ ràng có chuyện giấu diếm.” Trần Noãn cau mày, nhăn nhó.

“Người ta thích riêng tư thôi.” Lạc Thủy Hà nói băng quơ. Với trình độ da mặt của Trần Noãn thì mới thấy chuyện này là lạ. Cố Thanh Thời là người mà mọi người chỉ thích nhìn chứ không thích chơi, có phong độ, có

khí tiết, đám con gái thường chỉ dám lén lút háo sắc sau lưng, làm gì có ai da mặt dày như Trần Noãn, nói thẳng ruột ngựa cả ra. Con gái có ai dũng cảm bắt chuyện với anh ta thì cũng lịch sự, dịu dàng, có chừng mực, có ai như Trần Noãn đâu, càng ngày càng bám dính, ăn cơm, đi chơi đều không rời một bước.

“Không phải, không phải thế đâu, tớ có trực giác rõ ràng là hôm nay không bình thường. Anh ấy chưa bao giờ nói dối hay đánh trống lảng, cũng chưa bao giờ từ chối nổi tớ chuyện gì.”

“Chưa từng từ chối à? Cậu tỏ tình thành công rồi hả?” Lạc Thủy Hà trêu.

Cô ấy nghe Tạ Bân Sam kể, mọi người đều thấy Trần Noãn là người không cầu nệ nhiều việc, rất có thể sẽ thành công. Chỉ tiếc bác sĩ Cố không phải là người sắt đá mà là người chậm lụt, dùng những cách thông thường, văn minh thì chắc cả đời anh ta cũng không hiểu được, có khi anh ta còn chẳng bao giờ tự hỏi câu “thích một người là cảm giác thế nào” cơ.

“Trừ chuyện đó ra!” Trần Noãn nói.

“Tớ cảm thấy là cậu ỷ thế hiếp người nên anh ta mới không từ chối được ấy.” Lạc Thủy Hà vẫn trêu tiếp.

Trần Noãn mặc kệ, cô quay lại nhìn thì Cố Thanh Thời đã đưa tay lên xem giờ, gọi phục vụ thanh toán tiền rồi bỏ đi...

“Cậu thấy chưa! Có vấn đề!” Trần Noãn lập tức bám sát.

Lạc Thủy Hà nghe nói nhịp sinh hoạt của Cố Thanh Thời rất đơn điệu, chỉ có một người bạn thân là Tạ Bân Sam, ngoài tên đó thì chắc chẳng có ai hện gã này cả, đúng là cũng tò mò thật.

“Thủy Thủy! Anh ấy lái xe đi mất rồi! Cậu giúp tớ đuổi theo đi!” Trần Noãn thấy Cố Thanh Thời đã ra đến rìa đường, vội giật tay áo Lạc Thủy Hà.

“Không được, tớ có hẹn với người khác rồi.” Lạc Thủy Hà khó xử.

“Thủy Thủy, nay cậu cũng lạ lắm.” Trần Noãn quay người lại nhìn, mắt sáng rực.

Lạc Thủy Hà hơi mất tự nhiên, mắt né tránh: “Đâu có.”

“Cậu không dám nhìn tớ, quả nhiên là thật. Trước nay cậu luôn nói thẳng là có hẹn với ai cơ.”

“Ôi dào, cậu phiền thật, mau đi thôi, tớ giúp cậu theo đuôi.” Lạc Thủy Hà ném cốc cà phê vào thùng rác, kéo Trần Noãn đi.

Trần Noãn là người nếu bạn nghĩ cô ấy nhạy cảm thì sẽ thấy hầu như cô ấy rất bình thường, nếu bạn nói cô ấy là người qua loa đại khái thì sẽ có một ngày nhận ra cô ấy có thể nhạy cảm cỡ nào.

“Khai mau, cậu có hẹn với ai? Người này mình biết phải không?” Trần Noãn rời mắt khỏi chiếc xe bám đuôi nhìn Lạc Thủy Hà.

“Ôi dào, là bác sĩ Tạ đó.” Lạc Thủy Hà hơi phiền.

Cả Lạc Thủy Hà và Trần Noãn đều cho rằng Tạ Bản Sam có ý đồ khác nhưng người ta lại tỏ ra thẳng thắn vô tư, khiến cho phần mình không khỏi cảm thấy bản thân bụng dạ tiểu nhân. Lần trước gặp nhau không may để rơi đồ nên lần này hẹn lấy lại, anh ta nói tiện thể mời cơm cảm ơn sự giúp đỡ của Lạc Thủy Hà. Chuyện vốn bình thường nhưng sợ Trần Noãn trêu nên mới không nói. Giờ thì hay rồi, khéo quá hóa vụng.

“Là bác sĩ Tạ thì cậu cứ nói thẳng ra thôi, làm mình tưởng có gì mờ ám.” Không ngờ Trần Noãn lại lơ đễnh, “Bác sĩ Tạ thì ngại gì, cứ để anh ta chờ đi.” Trần Noãn tự quyết luôn.

“Ừ bảo hẳn đợi một lát. Ồ? Lên cầu vượt ư? Vào cao tốc à? Anh ta đi đâu thế? Cưng à, chúng ta phải ra ngoại thành hả?” Lạc Thủy Hà nhìn chăm chăm vào chiếc xe phía trước.

Trần Noãn cũng nhìn: “Không phải chứ?”

“Không phải.” Lạc Thủy Hà nhanh chóng nghĩ ra, bình tĩnh lái xe.

“Thế là gì?” Trần Noãn hỏi.

“Nhìn mốc chỉ giới đi, là đường ra sân bay, anh ta chắc đi đón người.”

“Tớ biết rồi, Tạ Đông Sơ!” Ở trong xe vướng chứ không Trần Noãn đã nhảy dựng lên rồi.

Đâu chỉ một lần Trần Noãn nghe nhắc tới cái tên này. Người ta nói: Tạ Đông Sơ, em gái Tạ Bân Sam là bác sĩ nữ duy nhất mà Cố Thanh Thời quen. Nghe đồn cô gái này hết sức xinh đẹp, là bác sĩ gây mê số một của bệnh viện. Nhờ năng lực xuất sắc, được cử làm đại biểu đi trao đổi học tập mấy tháng, hôm nay chắc là ngày về.

Lạc Thủy Hà không biết nên hỏi: “Tạ Đông Sơ? Ai thế?”

“Em gái Tạ Bân Sam, nữ ngôi sao của bệnh viện Tây Đức.” Trần Noãn buồn bực bảo, rõ ràng không vui vẻ gì.

“Ồ vậy là thanh mai trúc mã của Cố Thanh Thời rồi nhỉ? Khó trách anh ta không nói với cậu, người ta chắc chắn là quan trọng hơn cậu rồi, cậu chỉ là một phần tử theo đuổi liều mạng thôi.” Lạc Thủy Hà lập tức tạt một gáo nước lạnh.

“Lạc Thủy Hà! Cậu có phải là chị em của tớ không thể! Tớ nhảy xuống xe liền đây!”

Lạc Thủy Hà ngoác miệng cười: “Nhảy đi, tớ khóa cửa xe rồi.”

“Hừ, chia tay!”

“Tạ Đông Sơ có quan hệ gì với Cố Thanh Thời cậu đã biết chưa?” Lạc Thủy Hà chỉ bảo.

“Tớ không biết nhưng chắc là không, chứ sao Tạ Bản Sam lại giúp tớ theo đuổi Cố Thanh Thời được, nhưng nghe nói cô ấy cũng chưa có bạn trai.”

Lạc Thủy Hà gật đầu, nụ cười tươi như gió xuân.

Hai người phân tích một lèo, dựa vào Tạ Bản Sam thì thấy chuyện này không có vấn đề gì, nhưng theo cách nói của các đồng nghiệp khác thì lại cảm thấy có chút mờ ám, cuối cùng là không hiểu ra sao cả.

Hai người rón rén như ăn trộm đi theo Cố Thanh Thời vào sảnh sân bay, chỗ này người đến người đi, khó mà bị phát hiện.

Cố Thanh Thời chẳng mấy chốc đã đón được người.

Lúc Trần Noãn nhìn thấy người phụ nữ Cố Thanh Thời đích thân tới đón, người phụ nữ mà đi ngang qua ai cũng phải ngoái nhìn, người phụ nữ đang trong vòng tay ôm ấp của trai đẹp nhà mình, cô muốn chửi bậy.

Lạc Thủy Hà không hổ là bạn thân, chém thêm một đao: “Ôi chao, mình năm mơ ư, đúng là người đẹp giáng trần, cậu nhìn mà xem, hai người đó còn có tướng vợ chồng nữa đó.”

Tạ Đông Sơ từ nhỏ tới lớn, đi đến đâu cũng được xưng tụng là hoa khôi, lại là người tốt tính, nở một nụ cười thì như hoa cỏ đón gió xuân, đàn

ông cho đến đàn bà nhìn thấy đều phải thềm thường.

Trần Noãn tự thấy mình không đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng có thể coi là trong sáng, tự nhiên, nhưng so với Tạ Đông Sơ thì còn kém xa, không khỏi cảm thấy cực kỳ tự ti.

“Ngây cái gì ra đấy! Người ta đi rồi kìa!” Lạc Thủy Hà nhắc.

Trần Noãn lập tức tiêu diệt luồng cảm xúc tiêu cực, lấy lại tinh thần: “Đi, tớ có một kế, chúng ta về đi!”

Chiếc xe lại lao đi trên đường cao tốc, tiến về phía trước.

Trần Noãn lấy di động ra gọi cho Cố Thanh Thời, miệng lẩm bẩm: “Con cún Cố Thanh Thời...”

Lạc Thủy Hà bật cười: “Em chờ ngày anh cưới em về làm vợ, thế mà anh lại bỏ rơi em ư? Em thấy người phụ nữ kia hơn em quá nhiều, Cố Thanh Thời à em không ăn anh được rồi.”

“Nói bậy, họ chỉ là bạn bè thôi...” Trần Noãn cãi, rồi lập tức đổi giọng nũng nịu: “Bác sĩ Cố à, anh đang ở đâu thế?”

Cố Thanh Thời cau mày, không biết trả lời thế nào, Tạ Đông Sơ đang đi ngay cạnh nhìn sang vẻ tò mò.

“Anh...”

Cố Thanh Thời chưa kịp đáp, người bên kia liền nói luôn: “Em đang ở cổng chỗ nhà anh rồi này, hôm nay đi siêu thị mua được một ít măng cụt rất tươi, em mua nhiều lắm, mang cho anh một ít, anh có nhà không?”

Không như Cố Thanh Thời, đầu óc Trần Noãn rất nhanh nhạy, huống chi cô đã nghĩ xong lý do từ lúc ở sân bay rồi, Cố Thanh Thời rất thích măng cụt.

“Anh không ở nhà, em mang về đi, không cần đem cho anh.” Cố Thanh Thời đáp.

“Không được, em mua nhiều lắm, ăn không hết thì phí của, khi nào thì anh về. em chờ anh ở công.”

“Không cần thật đó, em mau về đi, còn lâu lắm anh mới về.”

“Cố Thanh Thời, chúng ta có còn là bạn bè nữa không, không phải em hối lộ anh mà là bạn bè tặng nhau, thôi anh khỏi nói nữa, em sẽ chờ ở đây đến khi anh về mới thôi.”

Trần Noãn nói xong cúp luôn.

Cố Thanh Thời vốn đang ngồi ở quán cà phê của sân bay, thấy cô đã cúp máy rồi thì lúng túng không biết nên làm gì.

“Sao vậy ạ?” Tạ Đông Sơ nâng tách cà phê phục vụ mới mang đến nhấp một ngụm.

“Có một người bạn bảo đang ở nhà anh, chờ đưa cho anh ít hoa quả.”

Thấy anh tỏ ra khó xử, Tạ Đông Sơ mỉm cười: “Bạn gì vậy ạ, thật là tốt. Hoa quả thôi mà, anh bảo người ta về đi, em còn muốn qua chỗ văn phòng nhà đất.”

“Là một bệnh nhân cũ, sau này thì thân, vì cảm kích anh cho nên luôn...”

Tạ Đông Sơ cảm thấy mí mắt đang giật báo điềm gở: “Bệnh nhân à?” Phải rồi, anh làm gì còn người bạn nào nữa.

“Ừ.”

“Là bệnh nhân thì anh càng không nhận được, cứu người là sứ mệnh của người làm nghề y, anh bảo người ta về đi.” Tuy có dự cảm không lành nhưng cô vẫn làm như không biết.

“Cô ấy bảo đợi đến khi anh về mới thôi, Đông Sơ à, em có muốn ăn cơm anh nấu không? Đến nhà anh đi, anh nấu cho em, bảo anh trai em tới nữa.”

Tạ Đông Sơ rất ngạc nhiên nhưng vẫn không thể hiện ra ngoài. Anh ấy trở nên bối rối, còn nhanh chóng quyết định về, vì cái người đang chờ kia ư? Đó là người như thế nào?

“Vâng.” Là người thông minh nên Tạ Đông Sơ lập tức phớt lờ, mỉm cười dịu dàng làm theo ý anh.

Lạc Thủy Hà thấy Trần Noãn cúp điện thoại, tò mò hỏi: “Cậu làm gì thế?”

“Mình muốn tra rõ, xem cô gái kia là người như thế nào!” Trần Noãn bưng bưng khí thế.

“Nhưng nếu Cố Thanh Thời không về thì sao?”

“Không đời nào.” Không đời nào anh bỏ mặc người khác không quan tâm.

“Vậy cũng chưa chắc cậu đã gặp được cái cô Tạ Đông Sơ kia.” Lạc Thủy Hà giả thiết.

“Vậy càng tốt, điều đó chứng tỏ Cố Thanh Thời đã bỏ rơi cô ta ha ha.”

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Lúc Cố Thanh Thời về tới nơi, Trần Noãn đang đứng chính giữa cổng, tay xách hai túi to, cười hì hì chào hỏi, thấy có Tạ Đông Sơ liền vui vẻ hỏi thăm.

Anh nhìn cái túi to cô xách, thấy hơi sốt ruột: “Em mang cái này tới làm gì?”

“Mua nhiều nên chia cho anh một phần.” Trần Noãn cười khách khí.

Cố Thanh Thời không đáp, thật quá bất đắc dĩ cho anh.

“Thanh Thời, đừng có thế, con gái nhà người ta đã mang đến rồi, anh nhận lấy đi, người ta cũng là có ý tốt mà.” Tạ Đông Sơ nhanh nhẩu bảo, nói rồi nhìn qua phía Trần Noãn: “Em gái à, bác sĩ Cố là bác sĩ, cứu người là chuyện nên làm, em đã bỏ tiền thuốc thang, không cần khách sáo thế này, lần sau đừng qua đây đưa gì cả nữa, bác sĩ Cố không thích đâu.”

Trần Noãn nói: “Em không mất tiền thuốc.” Trong lòng thì thầm mắng chửi cái thái độ ngăm coi mình như chủ nhà này của đối phương.

Tạ Đông Sơ bị nghẹn.

“Sao em lại vã mồ hôi thế?” Cố Thanh Thời xách túi đồ cho cô, thấy hôm nay thời tiết mát mẻ, cô mặc quần áo cũng không dày, càng thêm phần khó hiểu, “Sốt à?” Vừa hỏi vừa đưa tay sờ trán cô.

Trần Noãn đúng là rất nóng, ngón tay của anh thật mát, trái tim cô lại không chịu ngủ yên rồi.

Tạ Đông Sơ không lấy gì làm ngạc nhiên, Cố Thanh Thời lúc nào cũng tận tình với người bệnh, anh là một bác sĩ giàu tư cách. Có điều tâm tư của em gái này, Tạ Đông Sơ nhìn thấu hết rồi.

“Không phải sốt, trong lúc chờ hai người, em có chạy vài vòng coi như thể dục.” Trần Noãn nói xong còn bồi thêm một cái gật đầu, tỏ rõ mình nói thật, thực ra là sợ Cố Thanh Thời về trước mình nên Trần Noãn mua đồ xong là chạy thực mạng về đây.

Đúng là mệt gần tắc thở nhưng Trần Noãn rất hài lòng với sự nhanh trí của mình.

Cố Thanh Thời không hoài nghi gì, anh gật đầu rồi đi vào nhà, Trần Noãn vui vẻ đi theo. Tạ Đông Sơ vốn muốn nói mấy câu khách sáo tiễn khách, lập tức cứng họng, Cố Thanh Thời không nói, cô ta cũng khó mở lời.

Mặc dù không hề trao đổi nhiều nhưng Tạ Đông Sơ có cảm giác như gặp phải đối thủ đáng gờm. Cố Thanh Thời lúc nào cũng vô tình giữ khoảng cách với mọi người, Tạ Đông Sơ biết rõ hàng rào ngăn cách đó rất chắc chắn khiến đa số mọi người đều phải chùn bước, không ngờ cô gái này dám chủ động phá tấm rào ngăn ấy, Tạ Đông Sơ không khỏi sinh lo.

Cố Thanh Thời thay đồ mặc ở nhà rồi đeo tạp dề vào phòng bếp, Tạ Đông Sơ xếp gọn đồ của mình vào góc nhà, lấy quà ra. Trần Noãn ung dung ngồi trên sofa xem ti vi, chẳng khác gì đang ở nhà, nhưng cũng thật thông minh, luôn né tránh chạm ánh mắt với Tạ Đông Sơ, không trò chuyện, làm như không nhìn thấy.

Người so với người, ắt không khỏi cảm thấy mình kém cỏi, nhưng muốn vờ mắt điếc tai ngơ thì chỉ cần đủ tĩnh tâm là được.

Tạ Đông Sơ nhìn cô gái đó, mày cau lại, mặt mũi khó coi, muốn nói lại thôi. Cuối cùng cô ta đi vào phòng bếp.

“Ôi, Thanh Thời à, em quên gọi cho anh trai rồi, hay là thôi không gọi nữa nhé? Nhiều người ồn ào lắm, anh không thích ồn mà phải không?”

Cố Thanh Thời không nghi ngờ gì, anh gật đầu: “Quên rồi thì thôi, không sao.”

Cố Thanh Thời chơi với Tạ Ân Sam bao nhiêu năm thì cũng quen Tạ Đông Sơ bấy nhiêu năm, tình cảm có nhiều gắn bó, Tạ Đông Sơ còn thân thiết với anh hơn Tạ Ân Sam, hồi nhỏ có lần Tạ Ân Sam đùa rằng: “Cậu mới là anh trai con bé phải không?”

“Để em giúp anh.” Cô gái trẻ vừa nói vừa mỉm cười, xắn tay áo cao lên để rửa rau.

“Không cần đâu, em ra ngoài ngồi chơi xem ti vi với Trần Noãn đi, anh xong nhanh thôi.”

“Em không quen người ta, ngại lắm, để em đứng với anh đi.”

Đã nói đến thế rồi, Cố Thanh Thời đành chịu: “Em không cần làm gì hết, cứ đứng đó là được, mệt thì kéo cái ghế lại mà ngồi.”

Tạ Đông Sơ mỉm cười không nói gì nữa.

Hai người đều ở trong bếp, Trần Noãn vênh tai lên hóng chuyện nhưng tiếng người nói chuyện không rõ, lại không dám tắt ti vi đi, sợ diễn không đạt, buồn bực một lát liền nghĩ ra đối sách.

Cô nhảy từ sofa xuống, xỏ dép lê đi vào phòng bếp, lúc gần đến cửa thì cố tình đi rón rén, nhẹ nhàng, không để ai phát hiện ra.

Tạ Đông Sơ đang cúi người nhặt đậu, mái tóc dài xõa buông như thác đổ, Trần Noãn không thể phủ nhận là quá đẹp. Cố Thanh Thời thì đang lúi húi đảo đồ ăn trên bếp.

Trần Noãn thầm nhủ may là hai người không làm gì quá trốn chứ không cô xử đẹp cả đôi luôn!

Tạ Đông Sơ đang cười thì quay đầu lại định gọi chuyện, đột nhiên thấy có bóng người ở cửa, sợ tới mức làm rơi cả đĩa xuống đất kêu đánh xoảng.

Trần Noãn vẫn đứng nguyên đó, chỉ đổi sang vẻ mặt xem thường.

“Sao cô tự dưng lại đứng ở cửa thế!” Tạ Đông Sơ cau có, cảm thấy con người này nghe lén thật xấu xa.

Cố Thanh Thời quay lại nhìn người ở cửa, không nhịn được bật cười: “Sao lại đứng đó dọa người thế, nghịch linh ta linh tinh.”

“Em mới vừa đứng đây thôi, định hỏi xem sắp có cơm chưa, chẳng muốn dọa ai cả... Xin lỗi ạ...”

Tạ Đông Sơ ngời xồm xuống nhặt mảnh đĩa vỡ, vốn định cãi nhưng thôi nhịn trước đã, không nên vì cái người này mà hủy hoại hình tượng của mình.

Cố Thanh Thời bật cười, anh lắc đầu: “Đói bụng rồi à? Chờ thêm một lát nữa nhé, nhanh thôi.”

Trần Noãn xúm lại nhặt sạch đậu, lấy chổi quét sạch mảnh vụn còn sót. Cô chỉ định tới ngó nghiêng thôi, nào có định dọa Tạ Đông Sơ làm gì.

Rời khỏi phòng bếp, cô lập tức nhắn tin hỏi Tạ Bân Sam: “Anh đẹp trai ơi, em gái anh với Cố Thanh Thời có quan hệ gì vậy? Em đang ở doanh

trại địch thị sát quân tình, anh là địch hay là bạn?”

“Quan hệ bạn bè bình thường, anh không phải địch, em nghĩ nhiều rồi, có điều quan hệ hai người họ rất tốt, em cứ chuẩn bị tâm lý vững vào.”

Trần Noãn thầm nghĩ lời người này nói không thể tin được, không chừng lại là gian tế kẻ địch cài cắm. Càng nghĩ càng chỉ muốn giá như có thể bắt Tạ Đông Sơ trả lại lũ đồ ăn cô đã mời anh ta thì tốt.

Trần Noãn ném điện thoại đi, lượn qua lượn lại trong phòng khách, liếc mắt nhìn qua phòng bếp, ngoài tiếng xào rau thì không có động tĩnh gì cả, không thu được kết quả gì. Cứ nghĩ lại lúc này hai người cười cười nói nói với nhau là lại ức, sốc đến tận óc, thời gian quả là kẻ thù của nhân loại.

Tạ Đông Sơ bưng món đầu tiên ra đúng lúc Trần Noãn đang nhòm trộm vào nhà bếp. Bốn mắt nhìn nhau, tia lửa điện phóng ra tứ phía.

“Ăn cơm nào.” Cố Thanh Thời bưng đồ ra sau, cuộc giao chiến bằng mắt giữa hai cô gái kết thúc.

Chọn chỗ ngồi lúc ăn cơm là một cuộc đọ sức khác. Bàn ăn cơm nhà Cố Thanh Thời hình chữ nhật, ba con người tất nhiên phải lẻ một. Mặc cho trong lòng Trần Noãn có bao nhiêu mong đợi thì Cố Thanh Thời nhất định đều không biết đến, xét đến đủ khả năng lờ như, Trần Noãn không dám ngồi xuống trước, khách sáo đứng chờ.

Cố Thanh Thời chia đĩa cho cô: “Đứng đực ra đó làm gì thế? Không phải đói bụng sao? Mau ăn thôi.”

Trần Noãn giật mình ngồi luôn xuống, may là Cố Thanh Thời cũng ngồi xuống ngay bên cạnh. Trần Noãn lập tức mở cờ trong bụng.

Tạ Đông Sơ mỉm cười: “Quan hệ giữa hai người có vẻ không tồi nhỉ? Thanh Thời thật hiếm mới có thêm một người bạn mới.”

Trần Noãn gắp một miếng thức ăn, cười híp mí: “Đây đều là duyên phận.”

Cố Thanh Thời liếc nhìn cô: “Là do da mặt em dày.”

Tạ Đông Sơ nhìn Cố Thanh Thời cười, không nói tiếp chủ đề này nữa. “Ăn nhiều một chút.” gắp một miếng măng bỏ vào bát Cố Thanh Thời, “Tiểu Noãn cũng ăn nhiều vào nhé, chị không tiện gắp cho em, em đừng khách sáo.”

Trần Noãn đang muốn gật đầu nói không sao, Cố Thanh Thời hình như là được hành động của Tạ Đông Sơ nhắc nhở, nhớ ra cô, bèn gắp một đĩa rau xanh cho Trần Noãn: “Đừng chỉ ăn thịt, nên bổ sung vitamin, tốt cho cơ thể.”

Thằng thăn thế này thật đáng yêu...

Tạ Đông Sơ ngừng đĩa, Trần Noãn cúi đầu ăn cơm, ăn rau xanh còn thấy ngon hơn ăn sơn hào hải vị.

Trần Noãn vui vẻ dùng bữa xong, lười biếng tựa vào sô pha, cảm thấy cuộc đời thật quá mức tốt đẹp. Cố Thanh Thời thu dọn đồ, chuẩn bị đi rửa bát. Tạ Đông Sơ định rửa xúm nhưng bị anh đuổi ra phòng khách.

Hai người phụ nữ ngồi cùng nhau xem ti vi.

“Em gái à, em thích Cố Thanh Thời hả?” Tạ Đông Sơ hếch cằm lên hỏi.

Trần Noãn lười biếng không nhìn lại nhưng vẫn đáp: “Đúng thế, chị thích anh ấy à?”

“Đương nhiên.” Cố Thanh Thời không có ở đây, Tạ Đông Sơ liền trở nên lạnh lùng, khoanh hai tay trước ngực.

Trần Noãn cảm thấy như thế mới là đáng vẻ bình thường của người phụ nữ này, nãy giờ cười nói khiến người ta thấy hơi kỳ lạ.

“May là chị không cần giấu giếm gì với tôi chứ không cả ngày đều mang mặt nạ thì mệt lắm.” Trần Noãn nhún vai.

Tạ Đông Sơ chẳng định tâm sự gì với đối phương hết: “Con người ai chẳng có nhiều mặt, ai có thể cương trực cả đời chứ? Cô nghĩ là mặt ai cũng đầy như cô cả sao?”

“Chị không thích tôi, nhưng tôi cũng có ưu điểm đó, ví dụ như Cố Thanh Thời ấy, chị có dám nói là cách làm của tôi có vấn đề không?” Trần Noãn bật cười, giống hệt một đứa trẻ đang tranh công.

“Ngang ngược.” Tạ Đông Sơ nhìn chăm chăm đối phương, bật ra hai chữ.

“Cách gì không quan trọng, chỉ cần anh ấy thích em là được, chẳng sao cả.”

“Cô không thích hợp với anh ấy, tính cô lắm mưu nhiều mẹo, anh ấy là người rất đơn giản, không phải đối thủ của cô.”

“Chị thì sao? Chị có kém gì?” Trần Noãn đốp chát.

“Tôi không giống cô, tôi có tính toán gì thì cũng là vì anh ấy, huống chi chúng tôi tin cậy lẫn nhau.”

Trần Noãn bật cười: “Chị nói đúng, em đúng là mặt dày, thế nên em nghĩ giờ hoặc chị cướp được anh ấy, hoặc là buông tha cho anh ấy, nói nhiều với em vô tích sự, ngoài chứng tỏ chị không tự tin ra thì chẳng có gì khác. Mỗi người một cách làm, nếu chị thấy cách chị không ổn thì có thể học hỏi chỗ em.” Nói xong liền đứng lên vào bếp, chẳng muốn tranh cãi thêm gì nữa.

Có nói chuyện mới phát hiện đối thủ của cô chỉ là con hổ có lá gan chuột nhắt, báo hại cô lo lắng nãy giờ.

Tạ Đông Sơ nhìn theo bóng lưng Trần Noãn, thực sự rất bất đắc dĩ, mày chau lại, vừa bất an vừa khủng hoảng.

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trần Noãn chạy đến cửa phòng bếp, ló đầu nhìn vào cười hì hì: “Cố Thanh Thời, em giúp anh rửa bát nhé?”

Cố Thanh Thời cảm thấy bất ngờ, ngoái đầu lại: “Hiếm có nhỉ, bình thường em vẫn lười lắm mà?” Chiếc tạp dề buộc ở thắt lưng đàn ông thật có sức hấp dẫn không thể chối từ, nhất là với Trần Noãn.

Trần Noãn từng tới nhà Cố Thanh Thời vài lần, nhưng mỗi lần đều chỉ ngồi chơi với Tạ Bân sam, cơm nước xong Tạ Bân Sam chạy qua giúp anh còn cô vẫn tiếp tục nằm lười trên sofa dưỡng mỡ.

“Nhân chi sơ tính bản thiện ạ.” Cô cười ngại ngùng.

Kể cũng lạ, người ta diễn trò ám chỉ, thả thính Cố Thanh Thời chưa chắc đã để mắt tới nhưng hễ là Trần Noãn thì anh đều thấy hết, lần nào cũng bị lừa, cũng tin là thật.

Anh bật cười: “Vậy được rồi, anh rửa, em lấy khăn lau khô nhé.”

“Vâng ạ.” Cô nhanh chóng chạy lại giúp.

“Cẩn thận khéo vỡ đĩa đó.”

“Sao anh không bảo cẩn thận kéo cửa vào tay em.”

Cố Thanh Thời quay đầu lại nhìn, nghiêm túc suy nghĩ: “Bởi vì nếu đĩa không vỡ thì tay em sẽ không sao.”

“Nói cũng phải.”

“Thì ra chị xinh đẹp trong điện thoại của anh là bác sĩ Tạ.”

“Ừ.”

“Anh đổi hình khác được không?” Trần Noãn thuận miệng hỏi, cũng chẳng hy vọng gì, dù sao Cố Thanh Thời cũng không thương chị ấy.

Cố Thanh Thời nghiêm túc hỏi: “Vì sao?”

“Vì em không thích thôi.” Trần Noãn nói thật, tay vẫn lau chùi bát đĩa, xong chiếc nào thì cất luôn lên chạn.

Bên bệ cửa sổ phòng bếp có đặt rất nhiều chậu sen đá. Lần trước thấy Cố Thanh Thời thích nên cô đã nghiên cứu tụi này, đám sen đá ở đây có đỉnh màu hồng, tên là sen đá thạch ngọc.

Quay người lại, Cố Thanh Thời vẫn đang nghiêm túc suy nghĩ, Trần Noãn ngẫm nghĩ, muốn kiếm thang cho anh xuống. Còn chưa đợi cô nói, Cố Thanh Thời bỗng dừng lại gật đầu rồi tiếp tục rửa bát. Trần Noãn đột nhiên cảm thấy chính cô cũng không hiểu nổi.

Trần Noãn nhìn lại mấy chậu sen đá rồi tiếp: “Cố Thanh Thời à, anh để nó ở đây ám hết dầu mỡ vào thì sao?”

“Nên cần xuyên phải tắm rửa cho sạch.”

“Vậy phiền lắm, sao không đem vào phòng khách.”

Phòng khách nhà Cố Thanh Thời cũng bày sen đá đủ chậu to chậu nhỏ, xếp ngay ngắn trên một giá gỗ, mỗi một chậu cây đều xanh mướt, sạch

đẹp. Trần Noãn hỏi xong lại tự thấy là hỏi thừa. Khi cô bảo đang rửa chén một anh bác sĩ ngoại khoa, một người bạn đã phân tích cho cô đủ mặt ưu nhược của cái nghề này. Bạn ấy nói rất nhiều nhưng đến giờ cái Trần Noãn nhớ kỹ nhất là hầu như bác sĩ nào cũng có một sự cố chấp với vấn đề vệ sinh, cho nên nếu anh mỗi ngày đều phải kiên nhẫn tắm rửa cho từng chậu cây này thì cũng không hẳn anh đã thấy phiền.

Kể cả Cố Thanh Thời không phải là bác sĩ thì với tính cách của anh, sống một mình, ít bạn bè, việc dọn rửa này rất có thể là một thú vui giết thời gian hằng ngày.

“Nuôi chúng thì không nên thấy phiền, thứ cây này vốn đã dễ nuôi, lại càng không phiền.” Cố Thanh Thời cười.

“Cố Thanh Thời, có phải có rất nhiều con gái muốn ngủ cùng anh có phải không?” Trần Noãn ngăm ngúa nụ cười của anh, bỗng dưng nổi hứng lưu manh trêu ghẹo.

Cố Thanh Thời nghiêm mặt lại: “Trần Noãn à, con gái đừng nên nói năng như thế, phải dè dặt chứ.” Về mặt anh khi nói vừa rất đứng đắn, trưởng thành lại hơi có nét ngượng ngùng.

Trần Noãn biết thừa tính anh không cáu thật nên vẫn vui vẻ cười đùa: “Em cứ không dè dặt đấy, anh đánh em đi.”

Cố Thanh Thời đỏ mặt quay đầu đi: “Anh không đánh em.”

Trần Noãn cười trộm sau lưng anh, tay vẫn chăm chỉ lau khô bát đĩa xếp lên chạn. Chỉ cần tưởng tượng trong phòng khách có một người phụ nữ đang buồn bực ngồi đấy là lại thấy cực vui vẻ.

Rửa xong bát đĩa, Cố Thanh Thời ở lại thu dọn nốt, Trần Noãn ra khỏi phòng bếp. Tạ Đông Sơ không còn ở phòng khách, không biết là đã vào phòng nào nhưng Trần Noãn cũng không buồn quan tâm.

Trần Noãn ngồi xõm trước giá cây sen đá, ngắm nghía từng chậu cây xanh mơn mớn. Cô đưa ngón tay vuốt thử, đúng là không có tí bụi nào, người này thật đáng kinh ngạc, cưới được anh là thắng lợi lớn nhất của đời người rồi!

“Thích lắm à?” Cố Thanh Thời đi ra thấy Trần Noãn đang xem mấy cái cây thì hỏi.

“Vâng ạ.” Trần Noãn đáp. Câu này chỉ là tiện miệng đáp vậy, thực ra Trần Noãn không thích cây cối lắm, có sống dai như đĩa cũng không trụ được trong tay cô.

“Vậy lát nữa anh tặng em một chậu.” Cố Thanh Thời bỏ ống tay áo xuống, lại sô pha ngồi.

Bác sĩ Cố có nhã ý tặng quà, Trần Noãn sững diên, mắt như phát sáng, tinh thần vui phơi phới.

Thấy Cố Thanh Thời đang xếp lại đồ đạc cho Tạ Đông Sơ, Trần Noãn không muốn giúp nên dựa người vào sô pha, được một lát thì bắt đầu buồn ngủ, lúc Cố Thanh Thời xoay người lại nhìn thì cô đã chìm vào giấc mộng.

Anh thử gọi một tiếng, không thấy cô đáp lại bèn vào phòng tìm tấm chăn đắp lên người cho cô.

Tạ Đông Sơ vừa khéo đi từ phòng trong ra thấy cảnh này, trong lòng khó chịu. Cô ta đưa chiếc hộp trong tay ra: “Thanh Thời à, anh lại đây xem đi, em mang quà cho anh này.”

Cố Thanh Thời gật đầu, dém lại chăn rồi đi qua.

“Anh xem đi.”

Chiếc hộp không nhỏ, lại hơi nặng, Cố Thanh Thời mở ra, bên trong là một cái hộp khác. Tạ Đông Sơ nhìn anh vẻ chờ mong. Anh liền mở tiếp. Bên trong là một chậu hoa to hơn bàn tay, màu trắng sứ, bề mặt nhẵn bóng, điểm vài đóa hoa đỏ rực.

“Em đi ngang qua thấy hay nên mua tặng anh, trồng cái cây sen đá nào anh thích nhất vào nhé.” Tạ Đông Sơ thỏ thẻ, không nói rõ ra chậu hoa này tinh xảo cỡ nào.

Cố Thanh Thời nhìn ngắm nó rồi mỉm cười: “Cám ơn em, thật không tồi, để trồng hoa cỏ thì hơi phí.”

“Đâu ạ, nó chỉ là một cái chậu hoa bình thường nhưng được làm tỉ mỉ hơn chút thôi, anh nhất định phải trồng cái cây anh thích nhất đó.” Tạ Đông Sơ nháy mắt làm duyên mấy cái, mang theo chút nũng na nũng nịu của con gái.

Cố Thanh Thời nghiêm túc nghĩ xem mình thích cái cây nào nhất, nghĩ mãi không ra, đành phải nói: “Hình như cây nào anh cũng thích như nhau, hay là em chọn một cây đi?”

Tạ Đông Sơ che miệng cười: “Vâng, để em.”

Đổi chậu cây xong, Tạ Đông Sơ ngồi xuống xếp đồ trong va li, vừa làm vừa nói: “Ở bên đó em chẳng thích mấy, ăn cơm cũng không quen, nói là đi trao đổi, lại cứ muốn giữ luôn người, trong khi mình không muốn, thật là phiền.”

Cố Thanh Thời cố nghĩ lại dáng vẻ thường ngày là Tạ Bân Sam thì sẽ đáp thế nào rồi mới đáp: “Không quan tâm đến họ là được.” Bình thường anh trai cô ấy sẽ nói đó là do sức hấp dẫn của em gái cậu ta quá mạnh, nhưng Cố Thanh Thời không thể nói vậy được nên không học theo.

“Đúng thế đó, em không quan tâm đến họ.” Tạ Đông Sơ ngẩng lên cười, vẫn cư xử giống như trước đây, họ là bạn bè bằng vai phải lứa, hoặc có khi lại giống một cô em gái nhỏ nương tựa vào anh.

Thấy Cố Thanh Thời mỉm cười, Tạ Đông Sơ cảm thấy anh không hề thay đổi nhưng cứ nghĩ đến cô gái đang ngủ trong phòng khách lại thấy cổ họng nghèn nghẹn, khó mà nuốt trôi được.

“Thanh Thời à, anh có biết là em gái kia thích anh không?”

Cố Thanh Thời nhất thời ngạc nhiên rồi mới đáp: “Em nghĩ nhiều rồi.” Vừa nói vừa tiện tay giúp cô xếp quần áo lên giường.

“Không phải đâu, em nhìn qua là thấy ngay. Anh lúc nào cũng nghĩ người khác quá đơn giản, nếu em ấy không thích anh, tại sao suốt ngày bám lấy anh, quan tâm anh như vậy, anh thấy đó là điều một bệnh nhân bình thường đều làm sao? Anh từng có nhiều bệnh nhân như vậy, ai cũng làm giống em ấy cả ư? Nếu anh không thích em ấy thì nên để tâm một chút, bảo cho em ấy rõ.”

Cố Thanh Thời không hiểu, đã không thích thì sao phải để tâm nữa? Nhưng anh không nói ra.

“Đông Sơ à, sao em lại nghĩ người ta phức tạp như thế? Kết giao bạn bè không phải là chuyện tùy duyên hay sao? Em ấy với anh có duyên nên trở thành bạn bè, làm gì có nhiều uẩn khúc như em nói, anh không biết, cũng chẳng muốn nghĩ thêm nữa đâu.”

Tạ Đông Sơ sững sờ, cảm thấy hơi chua xót, hơi sợ hãi, không biết nói gì. Đây là lần đầu tiên Cố Thanh Thời nói với cô bằng kiểu giọng như vậy, với người khác thì chỉ là giọng nói bình thường nhưng cô biết, anh có hơi bất mãn.

Xếp xong quần áo, anh đứng lên: “Chuyện của anh, anh tự biết.” Anh nói như an ủi, lại cũng như than phiền.

Cố Thanh Thời xem đồng hồ trên tường, lay người gọi Trần Noãn dậy: “Trần Noãn, mau dậy đi, anh tiễn em về.”

Tạ Đông Sơ đi theo sau lưng, tay kéo va li.

Trần Noãn dụi mắt, mơ màng nhìn hai người, ngáp một cái rồi gật đầu. Cố Thanh Thời lấy áo khoác cho cô. Tạ Đông Sơ hoàn toàn bàng quan.

Lúc ra tới cửa, Trần Noãn bỗng nhớ ra chậu sen đá, mắt nhìn đăm đăm vào trong phòng khách, lại ngại mở lời trước. Cố Thanh Thời nhìn theo, chợt nhớ ra nên mỉm cười, vào lại phòng khách, chọn một chậu không lớn lắm, nhìn qua cũng không đẹp nhưng rất khỏe mạnh, mập mạp.

“Sao anh không tặng em chậu nào đẹp chút chứ.” Trần Noãn miệng thì khiêu nại nhưng tay vẫn ôm khư khư chậu cây, sợ bị đòi lại.

“Chậu đẹp khó chăm lắm, em không nuôi nổi đâu.” Cố Thanh Thời thật thà đáp, đưa tay khép cửa nhà lại.

“Vậy thì thôi.” Trần Noãn cảm thấy cũng có lý, ngón tay miết một lượt quanh miệng chậu cây màu trắng.

Vừa mới tỉnh ngủ nên đầu óc Trần Noãn chưa được tỉnh táo lắm, không thích nói chuyện, mắt thì nửa nhắm nửa mở, trông rõ gà gật.

Cố Thanh Thời không hiểu sao mình lại đem tặng cô cái chậu sen đá mình rõ thích đó, thấy cô đi đứng xiêu vẹo bèn đưa tay ra giữ, sợ cô sảy chân lại ngã. Cô quay đầu nhìn anh cười ngu ngơ.

Tạ Đông Sơ không nói gì cũng không có gì để nói, chẳng nhìn Trần Noãn lấy một lần.

Chú thích:

Sen đá thạch ngọc: tên danh pháp là *Sedum rubrotinctum*. Hình ở đầu và cuối bài đều là em nó cả.

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trần Noãn ôm chậu sen đá của mình xuống xe, tâm trạng vui vẻ không thèm quan tâm đến Tạ Đông Sơ ngồi ở ghế phó lái, có thích hoa cỏ hay không cũng chẳng sao, thứ người trong lòng tặng là gì cũng thấy đẹp.

Trần Noãn nhảy chân sáo về tiểu khu.

“Trần Noãn?” Bên cạnh có một giọng nói ngạc nhiên vang lên.

Trần Noãn quay người lại nhìn, là một tên con trai mặc đồ thể dục đang nhìn cô cau có, rõ là cũng không vui vẻ gì với vụ tình cờ gặp gỡ này.

“Hi, boy! Thể dục à? Thích sen đá của tôi không?” Tâm trạng quá tốt, đầu óc hơi không bình thường, hăm hăm đưa chậu sen đá ra khoe.

“Cái quý gì thế?” Trác Nhất cau mày nhìn ngó cái chậu cây, “Chậu này xấu quá.”

Trần Noãn mất hứng, lập tức đòi lại: “Xấu cũng không phải của cậu, hơn nữa xấu ở đâu chứ? Đẹp hơn cậu đó.”

Trác Nhất ôm bụng cười ha hả: “Cô đầu óc không tinh táo à? Sao không nhìn cho rõ vậy? Tôi mà xấu?”

“Đầu tôi thì có liên quan gì tới mắt hả?”

Trần Noãn lúc này mới hơi tỉnh táo hơn một chút, what? Trác Nhất? Sao cái người này lại ở đây?

“Không thèm nói với cô nữa, sao cô lại ở đây?”

“Tèo... thật không khéo, cậu cũng ở đây hả?” Mắt Trần Noãn giàn giụa, cười giả tạo.

“Đúng vậy, cô nói trúng rồi đấy, thật không khéo!” Trác Nhất nhếch miệng cười.

“Đã không khéo thế thì tôi về nhà đây, tránh lại cứ không khéo mà còn nói chuyện.” Trần Noãn ôm chậu cây bỏ chạy.

“Đứng lại!”

Tên kia lớn tiếng gọi giật lại, Trần Noãn càng chạy nhanh hơn: “Cậu nói đứng lại mà tôi liền đứng lại thì tôi đúng là ngu.” Vừa chạy vừa đấu võ mồm.

“Cô không chỉ không biết chọn hoa mà còn không biết nhìn người nữa, cô xem anh đây có gì không tốt hả, cả ngày chỉ biết có mỗi tên Cổ Thanh Thời trắng hoa kia, tôi chán cô lắm.” Trác Nhất sải đôi chân dài, đi vài bước đã tóm được tay áo của cô.

“Bỏ tay cậu ra ngay!” Phản ứng đầu tiên của Trần Noãn là bảo vệ an nguy của chậu hoa, tiếp đó là đối phó với cái móng gà của cậu ta, đúng là giống cẳng gà thật, gân guốc xương xẩu.

Gần đây Trần Noãn không ghé bệnh viện nhiều như độ trước nhưng thế quái nào lần nào cũng gặp Trác Nhất, lần nào cũng bị tên này đá đểu. Trần Noãn thầm niệm trong dạ: Đồ thần kinh, mau về uống thuốc đi, đừng có báo hại con gái nhà lành.

“Tôi không buông đây, cô có giỏi thì đánh đi xem nào.” Trác Nhất làm bộ ngả ngớn.

“Đệt, chết đứng còn hơn sống quỳ!” Trần Noãn đá vào chân tên kia, hẳn bị đau nên lỏng tay ra. Trần Noãn vội ù té chạy cách xa tay đó: “Tôi đánh rồi đó.”

Trác Nhất đau trợn mắt: “Nhưng cô không đánh mặt tôi được!”

Trần Noãn nhìn chiều cao của đối phương gật đầu: “Nói có lý.”

“Này, Tiểu Noãn yêu quý, tôi tiễn cô về nhé?” Da mặt Trác Nhất dày không hề kém Trần Noãn, tên đó vẫn tiếp tục đùa cợt nhả.

Trần Noãn cảm thấy tên này chắc chắn là bệnh nặng khó chữa, vừa mới chê bôi người ta đủ điều, thoắt cái lại làm bộ làm tịch yêu với chả quý.

“Từ chối.” Trần Noãn ôm chậu hoa, quay người bỏ đi.

Trác Nhất bước một cái liền bắt kịp: “Cô xem, chúng ta đúng là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, ngày nào cũng gặp nhau ở bệnh viện, lại còn ở cùng một khu.”

“Hữu duyên cái đầu cậu ấy.” Trần Noãn mắt trợn ngược.

“Mẹ tôi gói sủi cỏ ngon lắm, bữa nào cô qua nhà tôi nếm thử nhé?” Anh ta vẫn cố nói.

“Tại sao tôi lại muốn đến nhà cậu chứ.”

“Vì tôi rảnh.”

“Cậu rảnh thì liên quan gì đến tôi, không đúng, Trác Nhất à, cậu nhất định có bệnh, mau chữa đi.”

“Cô mới có bệnh ấy!”

“Cậu thấy chưa, người có bệnh lúc nào cũng phủ nhận bệnh tật của bản thân.”

“Vậy là cô thừa nhận cô có bệnh hả?”

“Tôi không có bệnh sao phải thừa nhận?”

“Tôi cũng không có bệnh, sao phải thừa nhận?”

“Thấy chưa, cậu đúng là có bệnh.”

“Cô không phải bệnh, cô là bị ngu.”

Trần Noãn về tới nhà.

“Cậu ăn cơm chưa? Tớ có sủi cải đấy, cậu hâm lại mà ăn.” Lạc Thủy Hà đang đắp mặt nạ đi từ phòng trong ra.

“Ăn rồi, trai đẹp của mình nấu.” Trần Noãn xua tay, “Hôm nay đúng là vô duyên với sủi cải.”

“Liên quan gì đến sủi cải thế?” Lạc Thủy Hà hỏi.

“Bố đời, tớ gặp tên thần kinh Trác Nhất ở dưới nhà, hóa ra tên đó cũng ở đây!”

“Ồ, tên đó à, tớ cũng mới gặp hần chạy bộ ở dưới nhà, chưa kịp nói với cậu.” Lạc Thủy Hà nhún vai, lúc này mới để mắt tới chậu cây trên tay Trần Noãn, “Sen đá à? Không phải cậu không thích hoa cỏ cây cối sao? Cậu còn bảo lá cây này trông như cục u.”

“Điều! Tớ nói hồi nào? Chắc chắn là cậu nhớ nhầm, được rồi, tớ muốn ôm bé cưng của tớ đi ngủ! Lúc tớ ngủ cậu không được làm gì nó nghe

chưa!”

“Tớ thềm vào, cái thứ đó chỉ bọn thanh niên lãng mạn mới thích, tớ là một chiến sĩ cách mạng, một lòng nghiên cứu cái đẹp.”

Trần Noãn ôm chậu cây về phòng ngủ. Lạc Thủy Hà cũng đi theo, quả nhiên Trần Noãn nằm vật luôn xuống giường cùng với cái cây.

“Này, cậu mà làm bẩn drap giường tớ không giặt đâu đấy! Cố Thanh Thời tặng hả? Đặt lên đầu giường đi, tớ không đụng tới đâu.” Lạc Thủy Hà bò lên giường định nhặt chậu cây bỏ ra chỗ khác.

“Không được chạm vào bé cưng của tớ!” Trần Noãn ngồi bật dậy.

Lạc Thủy Hà hơi ngạc nhiên rồi đưa tay sờ trán cô: “Cưng à, hôm nay cậu uống nhầm thuốc hả? Không sốt mà.”

“Cậu mới uống nhầm thuốc ấy! Hôm nay cưng đang vui!”

Lạc Thủy Hà dòm ngó con bạn lại nhìn chậu cây, hôm nay không phải đại chiến với tình địch đấy chứ, cứ như con điên...

“Cậu với Cố Thanh Thời xác định quan hệ rồi à?”

“Đương nhiên là chưa.”

“Vậy có cái gì mà cậu điên điên dở dở lên thế? Nếu mà xác định quan hệ thật chắc cậu điên hẳn luôn mất.”

“Ha ha, tớ muốn đi ngủ, tớ muốn điên ở trong mộng, Thủy Thủy, cậu mau ra ngoài đi.”

Lạc Thủy Hà đứng lên ra ngoài: “Tắm rửa đi.”

“Tớ biết rồi.”

Tạ Đông Sơ đã trở về, Trần Noãn cảm thấy nguy cơ bốn bề, nhất định phải chạy đến bệnh viện coi thử, phê bình tin tình báo sai lệch của Tạ Bản Sam đồng thời hủy bỏ thỏa ước, mua chuộc đồng nghiệp, thu thập tình báo, làm một lèo hết những việc này mới thấy yên tâm hơn chút, lon ton chạy đến phòng làm việc của Cố Thanh Thời. Tạ Bản Sam vẫn một mực phủ nhận còn cười nhạo cô nữa.

“Nghe mọi người nói em đến đây lâu rồi, mãi không thấy người đâu, hôm nay không đi làm à?” Cố Thanh Thời đang xem bệnh án, thấy cô vào thì ngẩng đầu lên hỏi.

Trần Noãn đặt túi bánh nướng làm thủ công lên bàn Cố Thanh Thời: “Hôm nay em được nghỉ, bánh quy hàng này làm không tồi đâu.”

Cố Thanh Thời nhìn túi bánh, không ăn mà chỉ lắc đầu cười: “Cứ để đó đi.”

Trần Noãn biết thừa bác sĩ ưa sạch sẽ nên chuyển qua trạng thái nịnh bợ: “Em đi rửa sạch tay, khử trùng rồi dứt cho anh nhé?”

“Không... ăn.” Cố Thanh Thời giật nảy mình, vội vàng từ chối.

Trần Noãn không muốn đôi co nữa nên cũng thôi, ngồi xồm trước tủ lạnh tìm yaourt, anh liền bảo: “Còn có hai lọ, lát nữa anh sẽ mua thêm cho vào.”

Trần Noãn cắm ống hút vào hút, mùi đào vàng ruột thơm nức, nghe anh bảo liền gật đầu.

Cố Thanh Thời nói xong lại cảm thấy hơi lạ, không biết từ lúc nào Trần Noãn đã là một phần trong cuộc sống của anh. Điều này khiến anh hơi hoảng hốt, thói quen là một thứ được nuôi dưỡng mà thành. Chưa từng có ai như vậy với anh, nhưng điều này thực ra cũng thật thích.

“Còn cần gì nữa không?” Anh hỏi thêm.

“Em còn muốn... Có thể ăn thứ gì cay chút không?”

“Tất nhiên là không.” Cố Thanh Thời mỉm cười, tiếp tục xem bệnh án.

Trần Noãn chưa kịp nói thêm gì thì có người cất tiếng gọi “Thanh Thời à” rồi nghe thấy tiếng gõ cửa. Giọng này là của Tạ Đông Sơ.

Trần Noãn miễn cưỡng quay người lại chào.

Tạ Đông Sơ cũng có vẻ bị bất ngờ nhưng cũng chỉ nhìn lướt qua, gật đầu coi như chào hỏi.

“Đây là báo cáo kiểm tra của bệnh nhân hồi sáng, anh xem đi rồi nghiên cứu phương án phẫu thuật.”

“Ừ, được.” Cố Thanh Thời cầm lấy xem.

Tạ Đông Sơ vốn định nấn ná ở lại nhưng có Trần Noãn đứng đây nên đành thôi.

“Đây là những cái gì vậy ạ? Em xem chẳng hiểu gì.” Trần Noãn nhăn trán nhìn những con chữ nhảy múa trên báo cáo.

“Em mà xem hiểu thì anh thất nghiệp mất.” Cố Thanh Thời cười, nói rồi vẫn nghiêm túc giải thích ý nghĩa của từng chỉ số trên báo cáo cho cô.

Những thuật ngữ chuyên ngành thật điên đầu, Trần Noãn đã dốt toán sẵn rồi thì chớ, nghe được một lúc thì chỉ muốn ngủ gật, cô vội kiểm có chuồn thẳng.

“Ăn đậu tằm không?” Trần Noãn tình cờ gặp Trác Nhất ở hành lang, tên đó không để cô kịp tránh đi đã giơ một túi đồ ăn chặn trước mặt, mùi

đậu tằm thơm nức xộc vào mũi khiến cô buồn hắt hơi. Trác Nhất vội rụt đồ về.

“Cô không ăn cũng đừng có làm bẩn đậu của tôi chứ!”

“Hắt xì, đó là đậu tằm hả? Làm tôi ngứa cả mũi.”

“Không ăn thì thôi. Suốt ngày không đi làm lại đến bệnh viện bọn tôi chữa trai, cẩn thận tôi mách sếp của cô đó.”

“Cứ việc mách đi, tôi không cảm đâu.” Trần Noãn phẩy tay, “Ở đây có gì vui không, ngắm trai đẹp mãi cũng chán, chia sẻ thú vui tí đi? Chỗ các cậu có cái gì giải trí được không?”

“Lấy đâu ra, tôi thấy cô có thể đi chia sẻ kinh nghiệm làm đẹp hoặc là quần áo, một nọ một kia với đám y tá, thời gian trôi nhanh lắm, hoặc là cô cùng anh đây đi ra ngoài hít gió chảnh hạn? Ừm, cách này còn có nào chút.”

“Giờ làm việc không lo làm việc, coi chừng tôi mách với giám đốc bệnh viện nhé.”

“Làm ơn mắc oán, tạm biệt.” Nói rồi xua tay bước đi.

Trần Noãn cũng bỏ đi, Trác Nhất lại đi giật lùi trở lại: “Không ăn đậu tằm thật à?” Nói rồi ném một hạt vào miệng kêu ròn rột.

“Không ăn.”

“Thế đi ngắm trăng không?”

“Ban ngày ban mặt lấy đâu ra trăng, có muốn lãng mạn vợ vẫn cũng không được.”

“Ha ha ha, cô muốn đi làm chuyện lãng mạn với tôi hả? Vậy tôi đành hạ cố cùng cô đi ngắm mặt trời vậy.”

“Hứ! Cậu đi mà ngắm một mình!” Trần Noãn thấy mình không thể nói chuyện nổi với tên mặt dày này.

Còn chưa đi được nửa bước, Trần Noãn đã bị tên kia kéo đi trên hành lang.

“Tôi kêu cứu giờ đấy, thật mất lịch sự!”

“Cô kêu đi.” Trác Nhất mặc kệ.

Trần Noãn còn chưa kịp kêu thì đã có người đi qua nhìn cô như thể bệnh nhân tâm thần, cứ thế ngơ ngác bị lôi vào thang máy, nhìn cửa thang máy khép lại, trong lòng cô thầm than, ôi trong sạch của mình...

Chú thích:Đậu tằm (hay còn gọi là đậu răng ngựa, tàu kê) là một loại đậu ăn được, có thể luộc, hấp cũng có thể làm snack đóng gói, có công dụng giảm rụng tóc. Đọc thêm tại Wikipedia.

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Trần Noãn bị kéo lên sân thượng. Hôm nay mặt trời thật lớn, vừa đẩy cửa ra, hơi nóng liền đập vào mặt, ánh dương đang phô diễn vẻ rực rỡ nhất của nó, Trần Noãn dừng bước: “Nóng quá, chúng ta xuống đi, có gì đẹp mà xem!” Nói xong liền lùi lại.

Trác Nhất đang ở sau lưng liền đẩy cô ngược về phía trước: “Như cô thì sợ gì đen, phơi nắng giúp bổ sung canxi, mau tiến lên nào.”

“Sao tôi lại không sợ đen, tôi bị đen thành đàn ông mất thì sao?” Trần Noãn lại chạy ngược vào.

“Úi dào, cô yếu ớt vậy đó hả? Không thấy bên kia có một giàn nho à.” Thấy cô quyết tâm muốn xuống, Trác Nhất vội nói.

Trần Noãn thấy thế mới đi tiếp.

Đúng là có một gốc nho già đã vươn kín giàn, chia ánh mặt trời thành những đốm sao nhỏ rắc đầy mặt đất. Dưới giàn nho có đặt một chiếc bàn, chắc chỗ này là chuyên để nghỉ ngơi.

“Ồ, Sao nơi này lại có đầy đủ thế?” Trần Noãn vươn tay nghịch mấy chùm nho, Trác Nhất ngả lưng vào ghế mây, nhắm mắt lim dim.

“Bệnh viện tất nhiên cần có một nơi thích hợp để nghỉ ngơi rồi.” Trác Nhất bĩu môi, mắt vẫn nhắm tịt.

Trần Noãn nghĩ cái bệnh viện này chắc cũng chỉ có cậu ta là rảnh, nghĩ rồi cũng ngồi xuống. Năng xuyên qua kẽ lá đậu lên mặt lâu có hơi ngứa nhưng cũng thật thích. Trần Noãn cũng cảm thấy muốn chợp mắt.

“Cô đừng có ngủ, canh đồng hồ giúp tôi, một tiếng nữa nhớ gọi đấy.”
Trác Nhất dặn.

“Tại sao lại là tôi, tôi cũng muốn ngủ.”

Trác Nhất hình như đã quá mệt, không mở nổi mắt nữa: “Chốc nữa có ca mổ, nhờ cả vào cô đấy.”

Người này xưa nay chưa từng tử tế như vậy, Trần Noãn nhất thời ngạc nhiên, nhìn tên đó như thấy ma, không sao cãi lại nổi. Nhìn một lát lại cảm thấy đẹp mắt, muốn giữ hình để ngắm cho sướng mắt, sờ di động để chụp mới ngờ ra đã để quên ở phòng làm việc của Cố Thanh Thời.

Trần Noãn cau mày, lòng buồn bực, càng ngồi càng chán, giờ thì hay rồi, điện thoại không có, chẳng lẽ cứ ngồi trơ ra ở đây một tiếng á? Thế thì ngu người lắm. Nguy nữa là sao có thể tính giờ cho Trác Nhất được?

Cô chống cằm ngồi đực ra một lát, thấy Trác Nhất đã ngủ say, đột nhiên nảy ra một ý hay, tiến lại gần cậu ta.

Tên này chắc chắn có điện thoại, lấy ra nghịch chắc không sao.

Bỏ qua vụ nam nữ khác biệt thì vấn đề là nhìn mãi vẫn không nhìn ra tên đó để điện thoại ở đâu, nếu đưa tay sờ thử, Trác Nhất mà dậy thì lại bị nói là sàm sỡ!

Trần Noãn nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn không dám liều thử vận may, nhìn thôi thì chẳng làm sao cả, ngồi xồm xuống chống cằm quan sát, người nào không biết lại nghĩ cô đang ngắm Trác Nhất đến mông muội cũng nên.

Soi tới soi lui cuối cùng phát hiện nó ở trong túi áo trắng, Trần Noãn thò tay rón rén mò vào kiểm tra.

“Cô đang làm gì thế?” Đinh đầu bỗng có một giọng nói ngái ngủ, tuy nói không to nhưng Trần Noãn vẫn giật thót.

Ngón tay vẫn còn cách chiếc áo mực tiêu đúng một phân, chưa hề chạm vào đối tượng nhưng vì tập trung quá nên mới giật mình, cả người ngã lăn quay ra đất, ngẩng đầu lên thì đập ngay mặt vào đầu gối Trác Nhất.

Trần Noãn đau điếng người, đứng chưa vững đã vội mắng Trác Nhất: “Cậu hỏi cái gì mà hỏi? Đau quá...”

Trác Nhất khoanh hai tay, cái mặt ấy đáng đánh đòn ấy chẳng làm gì cũng khiến cô thấy khó chịu: “Cậu không ngủ hả? Đùa tôi à?”

Trác Nhất nhún vai: “Đâu phải, anh đây đang ngủ thì thấy có một ánh mắt nóng bỏng nhìn mình ghê quá nên tỉnh, vừa mở mắt thì thấy cô đây đang âm mưu quấy rối anh.”

“Hứ, tôi có bị mù mới quấy rối cậu, đời mờ, đau chết đi được.” Trần Noãn xoa má định đi, “Không đem điện thoại nên không xem được giờ, có lòng tốt còn bị trách.” Miệng lẩm bẩm như thật, nhất định không dám nói mình định lấy điện thoại của tên đó để nghịch.

“Vậy à?” Trác Nhất lấy di động trong túi áo ra đưa cho cô.

Quả nhiên là ở đó! Lòng Trần Noãn hú hét.

Trần Noãn cầm điện thoại, lờm lại tên kia một cái: “Đau chết mắt, mà hủ dung là cậu phải đền đó!”

Trác Nhất đứng lên, kề sát vào nhìn: “Đau đến vậy cơ à?” Nói rồi kéo tay cô ra nhìn.

“Đương nhiên là đau, cái đầu gối của cậu chẳng có tí thịt nào, cậu thử tự thụi lên mặt mình mà xem.” Trần Noãn xoay má qua cho tên đó xem, định vùi vỉnh tổng tiền Trác Nhất.

“Chỉ hơi đỏ chút thôi... hơn nữa cái mặt cô thì đáng mấy xu? Không hủy dung cũng đã chẳng có ma nào thêm rồi, tôi là đang giúp cô đập hết đi rồi xếp lại đó.” Tên đó dừng dừng nói, tay đưa lên xoa mặt cô.

Trần Noãn tức trợn mắt: “Cậu có ngủ nữa không hả?”

“Ngủ.” Trác Nhất che miệng lại ngáp, nước mắt trào ra, đang định ngồi xuống.

Trần Noãn thừa cơ đá chân tên đó một phát, đá xong thì nhảy lùi lại. Trác Nhất bị mất trọng tâm, chới với ngã, vươn tay theo bản năng, vớ được Trần Noãn. Thế là hai người đều bị ngã.

“Ôi chao, lưng của tôi!”

Trác Nhất va phải chiếc ghế, đau chảy cả nước mắt, lừ lừ nhìn sang Trần Noãn đang cười nghiêng ngá.

Người ta vẫn nói thứ đẹp nhất của mỗi người là đôi mắt, Trác Nhất vừa nhìn thấy hàng lông mi dài và dày của con gái liền đờ cả người.

Trần Noãn híp mắt nhìn lại: “Này, hóa đá rồi à? Thả tôi ra.”

Trác Nhất xấu hổ quay đầu đi, thả tay Trần Noãn ra. Trần Noãn chống người đứng dậy, nói với tên đó: “Này, thế là hòa rồi nhé, tôi canh giờ cho, cậu mau ngủ đi.”

Trần Noãn trở lại chỗ của mình cũng khép mắt lại, mới ngủ một chốc thì giật mình sờ điện thoại, mặt mả là gì thế hả trời?

Cô thử gọi Trác Nhất: “Này!” Không thấy đối phương có phản ứng gì, chắc ngủ thật rồi.

Trần Noãn ngồi chán quá lại bắt đầu gà gật.

“Bảo là canh giờ giúp tôi cơ mà? Sao cô lại ngủ luôn vậy hả?”

Trần Noãn ngủ không say lắm, nghe thấy tiếng người liền giật mình dậy luôn: “Máy giờ? Máy giờ rồi?”

Trác Nhất cầm điện thoại lên xem: “Vừa đúng giờ, tôi xuống đây, cô cứ ngủ tiếp đi nhé.”

Trần Noãn thở phào nhẹ nhõm: “Ừ, tôi ngủ tiếp đây.”

“Á! Sao anh lại đứng ở đây! Làm em giật cả mình.”

Trác Nhất la toáng lên. Trần Noãn hé mắt ra nhìn: “Hồ ly tinh?”

“Hồ ly tinh?” Người nọ nhếch miệng cười, mắt kính phản chiếu ánh sáng mặt trời chói lóa.

Trần Noãn giật mình, vội dụi mắt, tỉnh táo hơn: “Ồ, bác sĩ Tạ à? Em ngủ mơ, nhận nhầm người.”

Trác Nhất nhìn lướt qua hai người, đang vội nên giơ tay chào rồi đi trước.

Trần Noãn thầm mắng Trác Nhất, là hãn đang vội đi làm thật hay là vội chuồn khỏi chiến trường hả? Tạ Bản Sam đâu có dễ gạt như Cố Thanh Thời.

Trần Noãn vội cười nịnh nọt: “Sao anh lại ở trên này?”

“Rất rõ ràng.” Tạ Bản Sam lắc đầu, “Thái độ hối lỗi rất rõ ràng, đúng là chột dạ mà, xem ra quan hệ hợp tác của chúng ta không cần tiếp tục nữa nhỉ?”

“Ngừng cái gì chứ, em nhận sai người mà, không phải chột dạ, anh nghĩ linh tinh quá đó.” Trần Noãn chối đây đây.

“Nhận nhầm thành ai thế?” Tạ Bản Sam hỏi.

“Một người bạn cũ, nhiều năm không gặp, vừa rồi ngủ mơ, lại bị cận nên mới nhầm, bác sĩ Tạ đừng có nghi ngờ tấm lòng trong sáng của em chứ? Sao em dám nói láo với anh được!”

Tạ Bản Sam cười xòa, không nói tiếp chuyện này nữa.

“Điện thoại của em này.”

“Điện thoại của em sao lại ở chỗ anh thế?”

Tạ Bản Sam không muốn nói, cười thâm ý khiến Trần Noãn chột dạ, vội đuổi theo: “Bác sĩ Tạ, tình đồng chí đi đâu cả rồi? Anh không thể vì đồng chí nhận nhầm mình mà chơi xấu thế chứ? Có gì thì nói với em đi.”

“Ồ? Nói chuyện gì?” Tạ Bản Sam giả ngây.

“Đừng có giả ngây với em, nhìn mặt anh là em biết rồi, anh nói hay không, chọn đi!”

“Tiểu Noãn à, xin người ta thì thái độ phải sao đó chứ nhỉ...” Tạ Bản Sam phớt lờ, đi tiếp.

“Một bữa sáng thì sao?”

“Anh ăn chán rồi.”

“Vậy một bữa tối?”

“Anh nói cô chứ, nhìn anh giống đứa thích ăn lắm hả?” Tạ Bản Sam quay đầu nhìn Trần Noãn.

“Không giống.” Trần Noãn lắc đầu, “Nhưng em không nghĩ ra còn cái gì có thể lấy ra để nịnh anh cả.”

Tạ Bản Sam nhìn cô một lát, cuối cùng đầu hàng: “Được rồi, thấy em ngốc nghếch thế này thật không chịu nổi, nói cho em biết, là Cố Thanh Thời bảo anh đưa nó cho em, anh cũng đứng đó một lát rồi, tất nhiên không phải anh cố tình rình trộm.” Thấy Trần Noãn ngạc nhiên lại bổ sung thêm một câu, “Thấy anh rảnh nên nhờ anh đưa điện thoại cũng bình thường thôi, cái không ổn là trông tên đó không ổn lắm, đúng thế đấy, bác sĩ Cố của chúng ta chưa từng giận ai đâu, em mau kiểm điểm lại xem mình có làm gì khiến cậu ta không vui không đi.”

Trần Noãn càng nghe càng bối rối: “Em có làm gì đâu. Em bị Trác Nhất kéo lên đó ngấm mặt trời mà. Có phải vì thế mà đắc tội anh ấy không ạ? Sao lại nhất định là do em?”

“Đông Sơ nói với anh là Thanh Thời vì em nên mới dạy bảo cô ấy một thôi một hồi.” Tạ Bản Sam nói.

Trần Noãn im lặng chờ anh nói tiếp.

“Em gái anh thân với Thanh Thời hơn anh nhiều, đừng nói là cậu ta chưa từng tỏ ra khó chịu, kể cả có thì cũng chưa bao giờ dạy dỗ gì Đông Sơ. Cho nên chúc mừng em nhé, cách mạng sắp đi đến thắng lợi rồi, em đừng có để xảy ra chuyện.”

Trần Noãn cười nhe răng, vừa vui hơn hở vừa thấy khó hiểu: “Vậy cũng không chứng tỏ được là em làm anh ấy giận mà? Hơn nữa em có làm gì đâu.”

“Anh muốn nói là, trên trái đất này, người có thể khiến cậu ta giận thì chứng tỏ là cậu ta có cảm tình, bởi vì đó là độc chiếm, em nghĩ lại xem vừa rồi em với Trác Nhất có phải đã làm gì không?”

Trần Noãn tái mặt: “Ồ...”

“Em lên sân thượng cậu ta có biết không?”

“Không biết.”

“Thế sao tên đó biết em ở sân thượng? Hơn nữa sao không tự đưa cho em mà còn phải nhờ anh.”

“Má ơi... Ý anh là anh ấy có lên sân thượng sao?” Trần Noãn méo mặt.

“Anh đâu biết đâu.” Tạ Bân Sam nhún vai bỏ đi, để lại Trần Noãn đứng một chỗ đau đầu suy tư.

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Trần Noãn vào phòng làm việc của Cố Thanh Thời, anh đang tưới nước cho mấy chậu sen đá, thấy cô vào ngẩng lên nhìn rồi lại cúi xuống.

Trần Noãn chạy lại đứng gần anh: “Em về rồi này.”

“Ừ.” Anh đáp, nước bị tưới thừa tràn ra ngoài, anh luống cuống đặt bình nước xuống, Trần Noãn lấy khăn thấm khô nước.

“Để anh tự làm.” Cố Thanh Thời vẫn không ngẩng đầu lên, cầm lấy khăn lau trong tay cô. Trần Noãn rất miễn cảm với biểu hiện xa cách của anh. Tuy anh không nói gì nhưng cô vẫn thấy hơi chột dạ.

Trần Noãn xấu hổ rút tay lại, ngồi nhìn anh lau khô nước rồi mới nói.

“Là... anh bảo bác sĩ Tạ đưa điện thoại cho em à?” Cô hỏi dè dặt, cẩn thận quan sát vẻ mặt của anh.

Cố Thanh Thời đứng lên rửa tay, nói mà không quay người lại: “Ừ, y tá Triệu nói em ở trên sân thượng, anh thấy cậu ấy đang rảnh nên nhờ đưa giúp.”

Thái độ của anh dường như vẫn giống trước lại dường như đã thay đổi, Trần Noãn không biết Tạ Bản Sam nói thật hay giả nữa.

“Dạ, cảm ơn ạ.” Trần Noãn lúng túng nói, không biết phải nói gì tiếp, xoắn xuýt mãi mới hỏi một câu rất thường ngày: “Buổi tối chúng ta ăn gì?”

Cố Thanh Thời ngẩng đầu lên nhìn, lần này Trần Noãn đã thấy được vẻ mặt của anh, vẫn luôn bình thản như trước, đáy mắt có chút lo lắng: “Buổi tối anh tặng ca, em tự đi ăn đi.”

Trần Noãn nhìn mãi nhưng không nhận ra anh có gì khác hay không, vẫn là giọng nói dịu dàng ấm áp thường ngày, không có vẻ gì là nặng nề nhưng nội dung thì khiến cô ngạc nhiên. Trần Noãn rất mẫn cảm với thái độ của người khác, hơn nữa lúc này Tạ Bản Sơn vừa mới nói như thế, Trần Noãn bỗng nhận ra không ổn, anh chưa từng vì tặng ca mà đến cả chút thời gian dùng bữa cũng không có.

“Vậy em chờ anh, dù sao em cũng không vội gì.” Trần Noãn chủ động đề nghị.

“Muộn lắm, thật đó, em nên về trước đi. Hoặc là tìm một người bạn khác ấy?” Cố Thanh Thời cười.

Trần Noãn nhăn mặt, anh ấy thay đổi rồi, chắc chắn là đang giận, vì sao vậy? Anh đã thấy gì? Hiểu lầm những gì?

Trần Noãn không phải người tế nhị gì, cô thích thẳng thắn, thích anh thì nói luôn, theo đuổi anh, tìm hiểu anh. Cô chưa bao giờ dùng cách quanh co lòng vòng cho nên không biết khi người khác đổi hờn thì phải làm sao để dỗ dành...

Trong lúc Trần Noãn còn đang mải nghĩ thì Cố Thanh Thời đã cầm tài liệu đi ra ngoài, cô vội đuổi theo: “Dù sao em vẫn cứ chờ anh.”

Cố Thanh Thời dừng bước, xoay người lại: “Sao em lại cố chấp thế nhỉ?”

“Có phải anh giận em không?” Trần Noãn ầm ức hỏi.

Cố Thanh Thời ngạc nhiên: “Giận cái gì?”

“Sân thượng...” Trần Noãn không nói được hết câu.

Cố Thanh Thời bật cười: “Ừ?” Ngón tay anh giần giật, “Sân thượng làm sao?”

Trần Noãn tinh mắt nhìn thấy, anh ấy đúng là có chuyện không thẳng thắn, quả nhiên anh có lên sân thượng.

“Cố Thanh Thời, anh thích em phải không?”

“Không.” Anh ấy lập tức phủ nhận, không thèm nhìn cô thêm nữa, đi thẳng về phía trước.

“Tại sao anh không thích em?” Trần Noãn vẫn chưa chịu thôi.

“Anh không muốn tìm bạn gái.” Cố Thanh Thời nói mà không thèm dừng lại chút nào.

“Anh cũng trưởng thành rồi, anh không hẹn hò ai mẹ anh sẽ buồn đó, hay là anh thích đàn ông?”

Cố Thanh Thời đứng sững lại, đáy mắt thoáng không vui.

Trần Noãn vội chạy lại gần: “Cho nên anh có thể để ý đến em không? Nếu anh không đồng ý, em sẽ luôn đi theo anh, sẽ nghĩ đủ cách để những cô gái khác không thể lại gần anh, như vậy cả đời anh cũng không có bạn gái, anh muốn đơn độc cả đời ư?”

Cố Thanh Thời sững người, nghiêm túc suy ngẫm vấn đề cô đưa ra, mãi sau mới cau mày lại: “Anh chưa từng nghĩ xem bạn gái sẽ trông như thế nào...”

“Vậy anh thử nghĩ đi.”

Đúng lúc Trần Noãn muốn thuyết phục anh tiếp thì anh lại bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn cô: “Trần Noãn à, cuộc sống của em có rất nhiều người, cuộc sống của anh chỉ có em cho nên anh mong em có thể đổi một đối tượng khác.”

Lúc đầu Trần Noãn nghe không hiểu, đến tận khi anh đã đi cách cô một đoạn xa rồi cô mới hiểu ra, vội vàng chạy theo anh: “Cố Thanh Thời, em không có đùa anh đâu...”

Cố Thanh Thời bước đi rất nhanh, khi Trần Noãn bắt kịp anh thì anh đã đến cửa một phòng làm việc khác.

“Đây là phòng của ai vậy ạ?” Trần Noãn vào theo, tò mò nhìn bảng tên trên bàn. Tạ Đông Sơ.

Tạ Đông Sơ không có trong phòng, trong không khí có mùi nước hoa nhẹ nhàng.

Cố Thanh Thời để tài liệu lên bàn, quay người muốn ra khỏi: “Đi thôi.”

Trần Noãn bị một món đồ thủ công mỹ nghệ ở trên bàn thu hút, đó là một cặp búp bê thủy tinh dùng làm chặn giấy, đặt bên cạnh một khung ảnh, trong khung là một tấm hình chụp ba người.

“Đây là gì ạ?” Trần Noãn tiện tay cầm lên, là một món đồ chơi trẻ con, cô quay người hỏi Cố Thanh Thời.

“Búp bê thủy tinh.” Cố Thanh Thời thật thà đáp.

Trần Noãn cố giấu đi cảm xúc của bản thân, đây rõ ràng là một kỷ vật.

Cô lật qua lật lại ngắm nghía, giống như một đứa trẻ, tò mò và vui vẻ: “Cái này trông có vẻ đã lâu lắm rồi, không ngờ chị ấy vẫn giữ gìn.”

“Đúng thế, cái này hình như mua từ hồi nhỏ.”

“Anh mua à?” Trần Noãn hỏi.

“Ừ.” Cố Thanh Thời gật đầu.

“Á!” Trần Noãn giật mình hét lên, hai con búp bê vốn đang nắm tay bỗng lại tách ra.

Cố Thanh Thời chạy lại xem: “Sao thế?” Anh cầm lấy chúng, “Cái này bị hỏng trước rồi, cô ấy đã sửa cho lành lại...” Anh cau mày có hơi buồn.

“Hai người đang làm gì thế?” Tạ Đông Sơ bỗng đâu đi vào, nhìn thấy con búp bê trong tay Cố Thanh Thời thì giật mình: “Sao lại thế này?” Cô ấy vội chạy lại, thấy hai con búp bê nằm tách nhau ra, mặt tái mét.

Trần Noãn đuối lý, sợ tới mức không dám nói lời nào, ấp a ấp úng mãi không biết làm sao.

Cố Thanh Thời chủ động nói: “Ngại quá, Đông Sơ à, anh vừa cầm lên xem không may làm chúng tách ra, em xem để anh sửa lại nhé? Hay anh mua cho em một cái mới?”

Tạ Đông Sơ không nhìn Cố Thanh Thời, nghe anh nói xong thì quay ngoắt qua nhìn Trần Noãn, ánh mắt đó đáng sợ tới mức Trần Noãn rụt người lại sau lưng Cố Thanh Thời. Chính Trần Noãn cũng giật mình, không ngờ anh lại che chắn cho cô.

“Không sao, em tự sửa. Hai người ra ngoài đi.” Tạ Đông Sơ không muốn nhìn hai người họ nữa, lạnh lùng đuổi người.

Trần Noãn đi theo Cố Thanh Thời ra ngoài, cúi đầu không dám nhìn anh.

“Không phải em cố ý đâu...” Cô nói lý nhí.

Cố Thanh Thời gật đầu, lại nghĩ cô không nhìn thấy nên nói lại: “Anh biết, không sao đâu.”

“Cám ơn anh...”

Cố Thanh Thời quay đầu lại cười nói: “Đừng khách sáo.”

Trần Noãn bước theo sau anh, bỗng thấy ấm áp, cho dù là anh sợ Tạ Đông Sơ giận hay là sợ cô tự trách, đều không sao cả, cuối cùng anh vẫn giúp cô.

“Buổi tối em chờ anh ăn cơm.” Trần Noãn đổi đề tài.

Cố Thanh Thời rất bất đắc dĩ xoay người lại: “Anh không lừa em đâu, hôm nay muộn lắm, thật đó, em về trước đi, được chứ?”

“Anh vẫn còn giận à?”

Cố Thanh Thời bật cười: “Giận gì thế?”

“Sao anh biết em ở trên sân thượng?”

“Y tá Triệu nói được chứ?”

“Vậy sao anh không ăn cơm với em?”

Cố Thanh Thời nghiêng đầu nhìn cô, nghĩ kỹ rồi mới nói: “Vội.”

“Vậy ngày mai được chứ?”

“Được.”

“Vậy mai tan làm đi đón em được không?”

“Được.” Cố Thanh Thời gật đầu.

Trần Noãn thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười: “Vậy thì tốt rồi, hôm nay em về trước nhé?”

“Ừ, hôm nay muộn lắm.” Cố Thanh Thời lại gật đầu.

Trần Noãn bật cười thoải mái. Cố Thanh Thời bất đắc dĩ nhìn cô một cái rồi đi về phía trước.

Cuộc sống của em có rất nhiều người, anh chỉ có mình em, cho nên anh nên giữ đúng vị trí của mình, làm một người như mọi người trong cuộc đời em.

Trần Noãn vừa đi về vừa lẩm bẩm: “Quả nhiên là Tạ Bản Sam gạt mình, làm mình sợ muốn chết, đồ hẹp hòi, chỉ là nhận nhầm thôi mà, đúng là y chang hồ ly, lừa mình!”

Tâm tình vui vẻ trở lại, Trần Noãn mua một que Lạp xưởng nướng rồi đi về phía nhà ga.

Lúc Cố Thanh Thời ăn cơm trong căng tin với Tạ Đông Sơ, di động anh có tin nhắn. Cố Thanh Thời kiểm tra, tin nhắn của Trần Noãn báo về tới nhà, anh đáp lại rồi bỏ máy xuống ăn cơm tiếp.

Tạ Đông Sơ nhìn lướt qua hỏi: “Anh đổi hình nền điện thoại rồi à?” Cô cố ra vẻ không quan tâm nhưng đáy lòng thực ra không thoải mái.

Cố Thanh Thời nhìn thoáng qua di động: “Ừ, đổi rồi.”

“Ừ, cũng phải, dùng cũng lâu rồi, chán là phải.” Cô gật đầu phụ họa.

“Tiểu Noãn nói không thích.” Cố Thanh Thời nhún vai, chỉ là cái hình nền thôi.

Tạ Đông Sơ ngạc nhiên: “Anh... sao lại để ý cô ấy nghĩ gì...”

“Ừm... không biết nữa...” Cố Thanh Thời suy nghĩ, “Có lẽ vì là bạn bè, cũng không nên làm cô ấy không vui phải không?”

Tạ Đông Sơ ngớ người: “Thanh Thời à, anh như vậy... thật không đúng đâu... lời nói của bạn bè bình thường đâu cần để ý như vậy, em ấy ảnh hưởng rất nhiều đến cuộc sống của anh, anh không cảm thấy sao? Cái này đã vượt quá giới hạn bạn bè rồi.”

“Anh cảm thấy bạn bè là một từ trừu tượng, thực ra thế nào mới là bạn bè? Có điều người ta đã nói rồi, anh không phải không nên làm cô ấy buồn ư?”

Giây phút đó, Tạ Đông Sơ bỗng nhìn thấy được sự cố chấp của anh. Trước nay anh vẫn luôn sao cũng được, chưa từng cố chấp một điều gì. Là anh không hiểu thật hay chỉ là kiểm cớ chặn miệng người khác? Là giả ngây ư?

“Được rồi, anh về chuẩn bị trước đây, em ăn mau lên.” Anh dọn khay đứng lên trước.

“Nếu em không vui thì sao?” Tạ Đông Sơ buột miệng lí nhí nói ra lời trong lòng, nhìn theo bóng lưng anh đã khuất xa.

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Trần Noãn ghé vào chiếc bàn gỗ, ngón tay bấm tanh tách.

“Tuần này có ai đi leo núi không?” Một bác sĩ trong nhóm kêu gọi.

“Đi!”

Cả nhóm nhao nhao chuẩn bị cho kế hoạch cuối tuần.

Trần Noãn vốn không thấy hứng thú nhưng thấy Cố Thanh Thời chưa hề nói là không đi liền nhảy vào.

“Em cũng đi!”

“Đi một chuyến đi.”

Đang tán gẫu vui vẻ, thì có người vào, Trần Noãn ngẩng đầu lên nhìn, mặt cứng lại, xấu hổ như bị bắt quả tang làm chuyện xấu.

“Sếp... à...”

“Ừ.” Thi Nhã Thừa liếc nhìn cô rồi gật đầu, tóc để dài luộm thuộm nên không nhìn rõ mặt. Anh ta bỏ ba lô trên lưng xuống, đặt món đồ sứ bên trong lên bàn.

Trần Noãn len lén dấu điện thoại ra sau, mắt vẫn nhìn chăm chú vào Thi Nhã Thừa, miệng còn mỉm cười.

Thi Nhã Thừa ngẩng đầu nhìn cô, mày cau lại, biểu cảm thật kỳ lạ.

Trần Noãn chớp mắt liền mấy cái rồi đưa tay vuốt tóc, xấu hổ quay người nhìn sang chỗ khác, hình như diễn hơi quá đà rồi.

Thi Nhã Thừa đi vào trong. Trần Noãn thấy sếp đã bỏ đi mới dám thở phào nhẹ nhõm, lấy di động ra xem. Mọi người đã đổi qua chủ đề khác có điều Tạ Đông Sơ cũng đi ư?

Tiệm đồ cổ ít khi có khách mới, phần lớn thời gian đều rảnh rỗi, Thi Nhã Thừa không ở đây mà ở trong một gian nhà nhỏ phía sau, Trần Noãn đoán sếp đã đi ngủ. Hôm nay Triệu Khắc xin phép nghỉ có việc, không có người nói chuyện nên cô đi mò phim thần tượng xem.

“Ồ! Anh khóa trên đẹp trai quá! Ôi chào!” Mấy cô gái trong điện thoại kêu lên.

Trần Noãn tuy cũng háo sắc nhưng vẫn khá biết kiềm chế, thường lặng lẽ thưởng thức, cho dù nam chính có cực kỳ đẹp thì cũng chỉ chép miệng khen một chút.

“Thực ra trước kia tôi cũng vậy.” Trên đỉnh đầu bỗng có người nhẹ nhàng nói.

Trần Noãn giật mình ngẩng đầu nhìn, điện thoại đập vào mặt bàn, là sếp Thi Nhã Thừa nói.

“Dạ?”

Thi Nhã Thừa bỗng dừng tỏ ra muốn buôn chuyện, tựa người vào quầy nói: “Trước kia khi còn đi học, tôi cũng chơi bóng rổ, cũng có con gái gọi tôi như vậy.” Nói xong mắt còn lấp lánh ý cười, cười xong thì quay về trầm tĩnh, thật ngại quá.

“Dạ.” Trần Noãn cất điện thoại đi, chuyên đề tài, “Thế giờ sếp sao lại như vậy ạ?”

Cô chỉ vào mái tóc và quần áo của boss. Thi Nhã Thừa luôn trầm tĩnh khiến người ta không để ý tới mình. Trần Noãn nhớ trước kia từng đọc một truyện, người chủ nói hẳn ta có một con mèo đen, đi tìm rất lâu nhưng không thấy đâu, đến tận khi con mèo ấy cất tiếng kêu “meo” một cái mới phát hiện ra nó vẫn luôn ở sau lưng. Mỗi khi nhìn thấy Thi Nhã Thừa, Trần Noãn đều nhớ đến con mèo này.

Thi Nhã Thừa không tỏ vẻ gì là bất mãn, còn nhìn Trần Noãn hỏi lại: “Cô không thấy anh như thế này rất có khí chất hay sao?”

Biểu cảm của Trần Noãn lúc này với nữ chính phim Hàn khi nhìn thấy nam chính trong mộng y sì nhau. Mãi sau thấy Thi Nhã Thừa quay lưng lại xem món đồ sứ cô mới dám len lén cười thầm. Thì ra sếp nhà mình nguy hiểm ngầm ghê.

Trần Noãn cứ nghĩ mãi xem Thi Nhã Thừa có phải là tuổi tâm lý vẫn đang teen hay không, cuối cùng kết luận rằng đó là tính cách của người làm nghệ thuật, dù sếp không giống văn nghệ sỹ thông thường mà là một người học thức uyên bác tự chìm đắm trong thế giới hư ảo của bản thân. Giờ Trần Noãn mới nhận thấy sếp thực ra đâu có xấu xí gì, chỉ là cái vẻ ngoài đó đều bị vùi lấp hết rồi.

“Không biết à, sếp của cô hóa ra lại rất đẹp trai nhỉ?” Thi Nhã Thừa tự nói tự khen, tay mò vào trong một ngăn tủ cũ kiểm tra. Trần Noãn tiếp tục chuyên tâm nghiên cứu sườn mặt của người ta.

Thi Nhã Thừa nhoèn cười.

Trần Noãn được nó tiếp thêm dũng khí, bạo dạn nói: “Sếp à, anh đang nghiên cứu khảo cổ thế kỷ trước à? Em với anh đang nói là đàn ông thời hiện tại đó.” Nói rồi chìa điện thoại cho sếp coi hình nam chính.

Thi Nhã Thừa ghé đầu lại nhìn: “Là vậy à?”

“Vâng.” Trần Noãn gật đầu nghiêm túc, “Em là con gái đương nhiên em có quyền phát ngôn về chuyện này, em có bản lĩnh soi ra trai đẹp đó, sắp tin em đi.”

Thi Nhã Thừa cái hiểu cái không, đầu gật gù: “Ờ.” Nói rồi lại quay đầu đi.

Trần Noãn không nói thêm nữa, nhún vai lướt weibo tiếp.

Tạ Bân Sam và bạn đi ra từ khách sạn vừa khéo thấy Trần Noãn đang ngồi xõm ven đường gọi điện, Lạc Thủy Hà đứng chờ bên cạnh cùng bạn trai Quách Vị Phàm.

“Em cần phải nghiên cứu kỹ thêm, mai anh đến thư viện đón em nhé, buổi tối em sợ về một mình...”

Trực giác đầu tiên khiến anh ta đoán là Trần Noãn đang gọi cho Cố Thanh Thời, không khỏi bật cười, định bỏ đi. Cô gái này luôn giỏi kiếm có dính lấy Cố Thanh Thời mà lần nào cái tên đó cũng không làm gì nổi em gái da mặt dày này.

“Thủy Thủy còn phải hẹn hò với bạn trai, em lúc nào cũng làm phiền người ta đâu có được. Anh mà không đến đón, sau này em không tìm anh nữa đâu.”

Tạ Bân Sam chau mày, có người nào theo đuổi người ta mà lại dùng nó để uy hiếp sao? Có phải là em gái này ấm đầu nói luyên thuyên rồi không?

“Anh không đến em không đi đâu, em ở trên đường gọi tên anh, em khóc cho anh xem.” Nói năng lộn xộn, Tạ Bân Sam tin chắc em gái này say rồi.

Quả nhiên Lạc Thủy Hà ngồi xồm xuống kéo cô ấy, hơn nữa còn xin lỗi người trong điện thoại.

Người uống say thường khó bảo, Tạ Bân Sam định qua giúp một tay, cũng coi như là bạn bè gặp thì chào hỏi.

“Tiểu Noãn mau đứng lên đi, mẹ cậu muốn nói chuyện với cậu này, cậu mà say rượu nói nhăng cuội nữa coi chừng cô cúp máy mất đấy.” Lạc Thủy Hà đưa điện thoại đến trước mặt Trần Noãn.

“Cái cây sen đá anh cho em chăm ấy, anh mà không đến em sẽ vứt nó đi đấy, anh đến đi.” Trần Noãn mặc kệ Lạc Thủy Hà, vẫn tiếp tục ôm điện thoại dờ trò trẻ con.

“Sao thế? Uống say à?” Tạ Bân Sam lại hỏi.

Lạc Thủy Hà cầm điện thoại lên nghe: “Cô à, chào cô ạ.” Thấy Tạ Bân Sam đến thì gật đầu chào.

“Tiểu Noãn đang gọi điện cho bạn ạ, cô chờ chút để cháu gọi bạn ấy.”

Lạc Thủy Hà đá mắt cá chân Trần Noãn: “Nhanh lên cái!”

Quách Vị Phàm xách túi cho cả hai người, đành phải đứng ra giải thích: “Hôm nay sinh nhật Thủy Thủy, em ấy uống hơi nhiều...”

Tạ Bân Sam chỉ để ý đến nửa câu đầu, hôm nay là sinh nhật Lạc Thủy Hà à, thật có lỗi.

Trần Noãn cuối cùng cũng nhận ra điện thoại là mẹ thân yêu nhà mình gọi, không dám dựa hơi men nói càn nữa, chưa đến mức say bất tỉnh nhân sự, chẳng qua chỉ là to gan hơn ngày thường chút thôi. Trần Noãn ngoan ngoãn nghe điện thoại.

“Mẹ ạ.”

“Gọi cho ai thế?” Giọng mẹ Trần Noãn dịu dàng, đã lâu không được gặp con gái.

“Một người bạn ạ.”

Tạ Bân Sam bắt chuyện với Lạc Thủy Hà: “Ngại quá, không biết là sinh nhật cô, sinh nhật vui vẻ nhé.”

Lạc Thủy Hà xua tay: “Không sao.” Nói rồi cúi người hỏi nhỏ Trần Noãn: “Này, di động cậu đâu rồi?”

“Mẹ à, không phải bạn trai, mẹ nghĩ đi đâu thế, bọn con lâu không gặp nên nói nhiều mấy câu thôi ạ.” Nói dối rành mạch lưu loát, có say vẫn không có ngu, có điều không trả lời Lạc Thủy Hà.

Lạc Thủy Hà đành nhìn quanh tứ bề để tìm điện thoại: “Cậu ấy không biết là ném điện thoại đi đâu rồi, không phải người qua đường nhặt mất rồi chứ?”

Tạ Bân Sam cười: “Vừa gọi cho Thanh Thời à?”

Lạc Thủy Hà nhìn kiểu “anh biết mà” đầy bất đắc dĩ.

“Mẹ nói là mai mẹ đến thăm con á?” Trần Noãn gần như hét lên, cả ba người đồng loạt quay đầu nhìn cô.

Trần Noãn đứng lên, thì ra di động bị ném ở dưới chân, Lạc Thủy Hà tỏ vẻ kiểu “thật hết nói nổi cậu” rồi nhặt điện thoại lên, không ngờ cuộc gọi kia còn chưa cúp.

“Ồ, còn chưa cúp máy này.”

Trần Noãn nói chuyện với mẹ xong, vội chạy qua cầm điện thoại của mình lên: “Em quay lại rồi này...”

Không biết là bên kia có còn nghe máy không hay là vẫn ở đó, cô ấy nói nhảm một lát thì gần như muốn khóc: “Anh không tới, em khóc thật đấy, sau này không để ý đến anh nữa...” Lạc Thủy Hà ngạc nhiên quay qua nhìn, cô ấy cũng có lúc mềm yếu như vậy ư, lại còn sắp sửa khóc, giọng nói không phải kiểu tùy hứng mà dường như rất đau lòng.

“Ồ, sao thế, đừng khóc, chúng ta về nhé, được không?” Lạc Thủy Hà dỗ.

Lạc Thủy Hà vừa mới nói dứt câu, Trần Noãn bỗng quăng điện thoại ra giữa đường, ba người còn chưa hết ngạc nhiên thì một chiếc xe cán qua, chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc điện thoại hóa thành sắt vụn.

“Con nhóc nhà cậu làm trò gì thế?” Lạc Thủy Hà bực mình, kéo tay bạn, “Di động mua không mất tiền à?”

Trần Noãn càng khóc to hơn: “Tớ không cần điện thoại, tớ không cần quan tâm Cổ Thanh Thời nữa, anh ấy không thích tớ, tớ không cần...” Nước mắt rơi như mưa, càng nhìn càng xót ruột.

Lạc Thủy Hà không biết hai người đã nói những gì, điện thoại giờ cũng không còn. Trần Noãn bình thường chẳng nói gì, cô cũng tự hiểu, theo đuổi người ta lâu như vậy mà đối phương vẫn một mực cự tuyệt, có ai mà không bị tổn thương.

“Được rồi, chúng ta mua cái điện thoại mới, bạn trai cũng kiếm người khác, được chưa? Giờ về nghỉ ngơi nào, cứ ở bên ngoài mãi, trời sắp mưa rồi kìa.” Tạ Bản Sam cũng lại dỗ.

“Đúng! Đúng!” Trần Noãn mỉm cười, cười rồi lại khóc tiếp.

Không ngờ trời bắt đầu đổ mưa thật, ba người đành phải ép Trần Noãn nhét vào xe.

Trần Noãn chui vào xe rồi vẫn chưa chịu yên, luôn miệng nói “không về”, Tạ Bản Sam và Lạc Thủy Hà mỗi người ngồi một bên giữ chặt cô ấy.

“Sớm biết thế đã không cho cậu uống rượu, sau này ai còn cho cô ấy đụng tới rượu nữa thì chết với tôi.”

“Mọi người đều không thích tớ.” Trần Noãn bỗng thở dài rồi rút nước mắt.

“Sao lại thế, bọn anh mà không thích em thì đã vớt em lại trên đường rồi.” Tạ Bản Sam an ủi.

“Cố Thanh Thời không thích em.”

“Tên đó cũng thích cậu.” Lạc Thủy Hà nói.

“Cậu nói điêu, nói điêu! Anh ấy không đến gặp tớ.”

Tạ Bản Sam vỗ vỗ đầu cô, vẻ mặt tỏ vẻ ngạc nhiên, hôm nay Cố Thanh Thời không tặng ca, tên đó tốt bụng thế sao có thể đến mức bỏ mặc em gái này say rượu không tới chứ.

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Đến cổng tiểu khu, lúc chờ mở cổng, Trần Noãn ngoan ngoãn nãy giờ bỗng lại kích động vỗ chân Lạc Thủy Hà: “Dừng xe đi! Tôi muốn xuống xe!”

“Cậu muốn làm gì?” Lạc Thủy Hà nhìn theo hướng nhìn của Trần Noãn ra phía ngoài cửa sổ.

Cửa xe mở ra, Lạc Thủy Hà vừa xuống, còn chưa kịp mở ô, Trần Noãn đã chen xuống. Lạc Thủy Hà vội gọi với theo: “Ấy, cậu chờ chút, mưa to đấy!”

Góc cổng phía ngoài tiểu khu có một người đang đứng lấy tay che đầu để đỡ mưa.

Trần Noãn hệt như một đứa trẻ thấy món đồ chơi mình yêu thích liền nhào tới.

Cố Thanh Thời thấy cô, bỏ tay xuống, mỉm cười, chưa kịp chào hỏi đã bị xô lùi về sau nửa bước, Trần Noãn lao thẳng vào lòng anh, ôm cổ anh rồi bật khóc, nước mắt rơi hết lên cổ Cố Thanh Thời.

Anh nhất thời không rõ có chuyện gì, cả người cứng đờ, hai tay xấu hổ không biết để ở đâu, ngẩng đầu nhìn Lạc Thủy Hà và Tạ Bân Sam cầu cứu.

“Không phải anh nói không đến ư? Hu hu...” Nước mắt vừa được lau khô ở trên xe lại trào ra lần nữa, như thể lũ tràn bờ đê.

Cảm giác nước mắt thấm ướt vào da thực ra không khó chịu lắm, chỉ là thấy rất ngại ngùng: “Sao thế?” Anh cúi đầu hỏi.

“May mà cậu đã tới, em ấy quậy long trời lên rồi.” Tạ Bân Sam lắc đầu bất đắc dĩ, tỏ vẻ người phải chịu trách nhiệm đã ở đây.

Lạc Thủy Hà nhanh chóng xòe ô lên che cho hai người.

Tiếng mưa rơi đập vào ô kêu lộp bộp, bắn tung tóe ra xung quanh, ống quần ai nấy đều ẩm ướt, một cái ô, bốn người che, ai cũng ướt cả, nhưng chẳng ai dám tách cô gái kia ra lúc này, tiếng khóc ấy thật quá thương tâm, cánh tay ôm thật chặt thắt lưng của đối phương, mặt rúc hẳn vào trong lồng ngực.

Bốn người, lát sau có thêm Quách Vị Phàm là năm, đứng chung dưới một cái ô, người đến kẻ đi không ai không ngoái đầu nhìn, thật mất mặt.

Trần Noãn lúc này chẳng để ý đến ai, đầu óc đã mơ mơ màng màng, chỉ muốn khóc cho thỏa, khóc cho bằng hết sự ấm ức của bản thân, chùi hết nước mắt nước mũi lên ngực người kia.

Cố Thanh Thời bó tay, đành cứ đứng thẳng người, tay vỗ nhẹ đầu cô, để mặc cô thích làm gì thì làm, quan trọng là anh cũng không biết phải an ủi con gái người ta thế nào.

Không biết đã bao lâu sau, đến khi lưng anh đã mỏi như, tiếng khóc rầm rứt trong lòng mới bé dần, có điều tay vẫn ôm chặt.

Lạc Thủy Hà đưa tay kéo Trần Noãn ra, cô ấy lại lí nhí nói: “Tớ muốn về nhà...”

“Ừ, khóc xong rồi, chúng ta về thôi, cậu xem này, bác sĩ Cố đến thăm cậu rồi đấy, giờ ngoan ngoãn về nhà được chứ?” Lạc Thủy Hà dỗ.

Cố Thanh Thời thấy tay cô ấy đã buông lỏng ra liền đẩy thử, không ngờ người cô ấy lại loạng choạng, anh vội vàng túm ngược trở về, ôm vào lòng, cúi đầu nhìn xuống, trên mặt cô nước mắt, nước mưa và mồ hôi lẫn cả vào nhau ướt đẫm từ trán đến tai, hai mắt lim dim mơ màng.

“Ngủ rồi à?” Tạ Bản Sam gật đầu nhìn.

“Ừ, giúp mình công em ấy.” Cố Thanh Thời gật đầu, nhờ Tạ Bản Sam giúp một tay.

Dù đang ngủ, cánh tay đang ôm lưng anh vẫn ngoan ngoãn tự giác chuyển từ lưng lên cổ, còn thoải mái cọ hai cái, mặt Cố Thanh Thời trông không được dễ coi cho lắm.

Trần Noãn không hẳn là ngủ, chỉ là vừa khóc một hồi, lại uống rượu, toàn thân mơ màng, chóng mặt. Cô ghé vào lưng Cố Thanh Thời, tiếp tục lẩm bẩm: “Tuy là anh đã đến rồi... Em vẫn cứ không vui đấy... Em nói cho anh biết, anh đặc tội với em rồi! Em giận...”

“...” Cố Thanh Thời không nói gì.

“Em giận em nói với anh, em giận anh không đáp lại em mà em vẫn nói chuyện với anh!” Trần Noãn bỗng nhiên đưa tay sờ mặt anh, lúc sờ đến mũi, trán anh đã nhăn cả lại, may mà cuối cùng cô ấy chỉ túm tai anh, kê miệng lại thủ thi.

“Em giận rồi... Em không cần thích anh nữa... Em muốn đi thích người khác! Ừm, đúng thế, em muốn thích người khác... Anh đừng có mà hối hận...”

Cố Thanh Thời bảo: “Được.”

Từng giọt mưa vẫn rơi lộp độp, ướt hết cả người.

“Được...” Có lẽ là mệt quá, cô ấy không nói thêm gì nữa, ngủ thiếp đi.

Lạc Thủy Hà vào phòng chưa kịp cả thay dép, vội mở cửa phòng ngủ cho anh đặt người lên giường, thấy cô ngoan ngoãn nằm ngủ, gối đầu lên gối mới dám thở phào nhẹ nhõm: “Bà cô này tốt cuộc cũng chịu yên rồi, thật là làm phiền bác sĩ Cố quá.”

“Đừng khách sáo.” Anh mỉm cười, liếc nhìn Trần Noãn đang ngủ một chút.

Chậu sen đá xấu xí được đặt ở đầu giường, trông có đẹp hơn trong trí nhớ một chút, dưới gốc được xếp mấy hòn đá nhỏ, anh bật cười: “Cũng chăm tưới nước lắm.”

Anh quay qua dặn Lạc Thủy Hà: “Em thay đồ giúp cô ấy đi, để quần áo như vậy ngủ dễ bị cảm.”

Lạc Thủy Hà gật đầu: “Vâng, bác sĩ Cố, mọi người mau đi lau nước mưa đi, để em chăm bạn ấy là đủ rồi.”

Tạ Bân Sam đứng ở cửa nhú mào nói: “Em cũng nên lau khô người trước đi.”

Vừa nói xong thì Quách Vị Phàm cầm mấy cái khăn bông đến, mỗi người một cái. Để Lạc Thủy Hà lại, ba người đàn ông đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

Lúc ra khỏi nhà Trần Noãn, trời đã ngớt mưa, cũng không còn sớm nữa, Tạ Bân Sam và Cố Thanh Thời không bật ô, đội mưa mà đi.

“Không phải cậu bảo không đến sao, sao lại qua?”

Cố Thanh Thời gọi điện lại cho Lạc Thủy Hà mới biết Tạ Bân Sam cũng đang ở đây, được dặn dò chờ ở cổng.

Cố Thanh Thời nói với vẻ không vui: “Lúc cúp máy nghe thấy có tiếng va chạm, sau đó không gọi được nữa, sợ cô ấy xảy ra chuyện gì.”

“Ôi, cậu thật là, qua sớm đi có phải xong không? Sao cứ phải để người ta quậy loạn lên thế. Tớ nhớ hôm nay cậu không tặng ca mà.” Tạ Bản Sam lắc đầu.

“Em ấy có bảo mình đến đâu, lúc đó không phải có Lạc Thủy Hà rồi sao?” Cố Thanh Thời cũng không hiểu.

“Chẳng lẽ tớ hiểu lầm à?”

“Em ấy nói mai có việc đến thư viện nhưng mai mình thực sự không đi được.” Khuôn mặt anh thực sự buồn rầu.

Tạ Bản Sam ngó ra một lúc rồi mới nói: “Em ấy thật phiền nhỉ?”

“Ừ.” Cố Thanh Thời trầm nghĩ, vẫn trong phạm vi có thể chịu được.

“Ha ha ha ha... Cậu đúng là... Ai thích cậu người đó xui, thật thương thay cho em gái. Cậu nói phải không?” Tạ Bản Sam không hiểu ý Cố Thanh Thời nhưng Cố Thanh Thời cũng không định giải thích.

“Mình đã rất cố gắng rồi... Cô ấy nói gì mình đều làm y như thế, như vậy mà còn không được ư?” Đáy mắt anh hơi vương nét buồn.

“Hả?” Tạ Bản Sam đổi qua vẻ mặt trấn an, vỗ vai bạn, “Mình nói sai rồi, ai thích cậu thì là người đó có phúc.”

Cố Thanh Thời bước nhanh hơn một bước, quay đầu lại nhìn Tạ Bản Sam, có lẽ là do trời mưa nên đôi mắt anh cũng trở nên thật trong trẻo.

“Mình còn thấy bản thân là một người tương đối tốt.”

Mình còn thấy bản thân là một người tương đối tốt, nhưng mình không biết nên ở chung với người khác thế nào.

Tạ Bân Sam lắc đầu: “Nói thế nào thì... người với người đều phải xem một chữ duyên, có lẽ cả đời cậu cũng không tìm được người thứ hai như vậy, em ấy thích cậu thật đấy, là kiểu thích mà muốn gả cho người ta ấy.”

“Cậu nghĩ nhiều rồi.”

Trần Noãn ngủ một giấc tỉnh dậy cảm thấy mơ mơ thực thực, nhìn tròng tròng lên trần nhà rất lâu mới ôm chăn la toáng lên: “A a a a! Sao cứ say là lại to gan lớn mật vậy chứ...ứ... ứ!”

Mặc dù say nhưng Trần Noãn vẫn nhớ tối qua mình đã làm những gì, trải qua chuyện gì đều nhớ được hết, cảm thấy xấu hổ cực kỳ, lại còn vô cùng thương tiếc cho cái điện thoại nữa.

“Dậy rồi à?” Lạc Thủy Hà mở cửa vào, vẻ ngoài chần chừ, tóc quăn, môi đỏ, quần áo thơm tất.

“Ôi, cương à.” Trần Noãn chống cằm, nháy mắt lấy lòng.

“Dậy rồi thì ăn cơm nhé?”

Trần Noãn bám đuôi theo ra, nhất định không thể tránh khỏi bị mắng một chập rồi.

Cô ôm bát cháo loãng, nhìn Lạc Thủy Hà bắt chéo chân ngồi sửa móng tay.

“Nhìn cái gì?” Lạc Thủy Hà lạnh lùng hỏi, không thèm ngẩng đầu lên.

“Tớ sai rồi!” Trần Noãn đặt bát xuống, tỏ ý xin xá tội.

“Tớ chỉ biết con nhóc nhà cậu đã quậy tung trời lên thôi!” Nói rồi đột nhiên ngẩng đầu lên: “Cậu có biết tối qua bác sĩ Cố đến không?”

Trần Noãn gật đầu.

“Ừ, biết là tốt. Hồi hận chưa? Chắc sau này bác sĩ Cố sẽ không thèm để ý đến cậu nữa đâu.”

“Hồi hận...”

“Nhuệ khí đâu hết rồi? Sao tối qua bảo sẽ thích người khác cơ mà?”

“Cậu cứ nói thế... Nếu tớ có thể thích đại một người khác thì tớ sẽ thôi thích anh ấy ngay.”

Lạc Thủy Hà lắc đầu: “Hết thuốc.”

“Cuối cùng anh ấy vẫn đến... chứng tỏ là vẫn để ý đến tớ, phải tiếp tục cố gắng!”

Lạc Thủy Hà mặc kệ rồi đi ra phòng khách: “Tớ muốn ra ngoài, hôm nay cô tới phải không?”

“Cô?” Trần Noãn nuốt muống cháo xuống, mặt ngơ ngác.

“Hôm qua cậu nghe điện, không phải đã làm hỏng điện thoại rồi à, tớ để điện thoại lại cho cậu dùng.”

“Ồ... Chuyện đó, mẹ tớ không đến, tớ nghe lộn thôi.” Nói rồi lại nghĩ, cuối cùng sức nhớ ra: “Á! Điện thoại của tớ!”

“Hồi hận vô ích thôi!” Lạc Thủy Hà bật cười, đi giày vào rồi ra ngoài.

Hôm nay được nghỉ, cơm nước xong, Trần Noãn quyết định đến thư viện, đúng là cô có thứ cần tra cứu.

Trần Noãn bắt xe bus đi đến thư viện. Xoay người một cái bỗng thấy qua cửa kính bên đường có một người đang nhìn mình chăm chú, bước chân Trần Noãn dừng lại để nhìn cho rõ hơn

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Lúc đứng lại nhìn rõ rồi, Trần Noãn càng ngạc nhiên hơn.

“Ồ, sếp! Thật khéo quá!”

Người nọ vốn đứng hơi còm lưng do thói quen, nghe thấy tiếng gọi lập tức thẳng lưng lên.

“Ồ, thật khéo.” Mặt anh ta hơi xấu hổ.

Trần Noãn nháy mắt mấy cái: “Sếp đi mua quần áo à?”

Thi Nhã Thừa gật đầu tự nhiên.

Rời khỏi cửa tiệm, không biết là nói đông nói tây kiểu gì mà cuối cùng Trần Noãn lại lôi Thi Nhã Thừa đi cắt tóc. Khoảnh khắc mái tóc dài trút bỏ, Thi Nhã Thừa nhắm mắt lại tiễn biệt còn Trần Noãn đứng bên cười rất vừa lòng.

Suốt ngày hôm đó, Thi Nhã Thừa được thay hình đổi dạng từ đầu đến chân, vì sếp cực lực phản đối nên Trần Noãn đành phải miễn cưỡng vẫn chọn một bộ quần áo tối màu, còn tóc thì thay đổi hẳn, trông rõ ràng là sáng sủa hẳn ra, để lộ hàng mày nam tính và đôi mắt sáng điềm đậm.

Trần Noãn khoanh tay, chống cằm đánh giá tác phẩm của mình, mắt sáng lên vì vừa lòng, khóe miệng cũng tươi roi rói: “Sếp à, anh chỉ cần cứ thế này đi ra ngoài thì con gái sẽ đổ rầm rập hết đấy.” Nói rồi rút điện thoại ra: “Để em chụp một kiểu lưu niệm nhé.”

Thi Nhã Thừa không quen tạo dáng nên rất xấu hổ, chân không biết phải đứng như thế nào, đầu cúi gằm, tay đưa lung tung lên che mất một góc mặt, Trần Noãn chụp hồng mấy lần cuối cùng đành phải làm tư thế mẫu cho anh xem, nhìn xong, tai anh ta càng đỏ tợn hơn.

Trần Noãn cầm di động tiện tay kiểm tra tin nhắn, có một tin chưa đọc, gửi từ lúc Thi Nhã Thừa đang cắt tóc, chẳng mấy khi mới được một lần Cố Thanh Thời chủ động nhắn tin trước, hỏi cô đang làm gì. Trần Noãn cố gắng làm lơ chuyện tối hôm qua, đáp là ở trên thư viện rồi thôi.

Da mặt Trần Noãn nói đầy không quá đầy, nói mỏng thì không phải cho nên hôm nay giúp sắp đi chỉnh trang ngoại hình khá là vui, giúp cô đòi sự chú ý, nhưng nếu phải đối diện với Cố Thanh Thời thì vẫn hơi xấu hổ.

Thi Nhã Thừa thấy cô mãi không chụp nên hỏi: “Sao thế?”

Trần Noãn giật mình, bật máy ảnh lên: “Nào chụp thôi.”

Thi Nhã Thừa bỗng đổi ý, làm như không nghe thấy, xoay người bỏ đi: “Đi ăn cơm thôi.”

Trần Noãn xem giờ, mới hơn 4 giờ chiều mà, ăn cơm gì chứ!

Hiếm khi mới có một lần hai người đi chung với nhau, Thi Nhã Thừa tuy vẫn không nói nhiều nhưng cũng không khó gần như mọi ngày, cũng biết nói chuyện phiếm, cũng kể vài chuyện hồi đại học sau đó giải thích rằng sau khi tốt nghiệp, tiếp xúc với giới nghiên cứu quá nhiều, ít giao lưu bên ngoài nên ngày càng ít nói.

Tuy hôm nay Trần Noãn quyết định đi nghiên cứu tài liệu nhưng cô không phải người hiếu học gì, đến lúc mặt trời lặn đặng tây, thư viện đã vắng hoe mới vác mặt đến được thư viện.

Vừa này Trần Noãn đã đưa ra một quyết định mà lát nữa sẽ khiến cô cảm thấy quá may mắn. Bụng không đói, Trần Noãn từ chối cơ hội tuyệt vời được ăn cơm với sếp, kiên quyết đến thư viện mượn sách để an ủi tâm lý một chút. Giống như hồi nhỏ đi học thích mang sách về nhà vậy.

Thi Nhã Thừa mỉm cười: “Được, anh đi cùng cô luôn.”

“Không, không cần đâu ạ, em tự đi được.” Trần Noãn xua tay, có sếp ở đây làm sao mà học bài được.

Cô cứ từ chối mãi, Thi Nhã Thừa đành chỉ tiễn cô đến cửa thư viện.

Trần Noãn vẫy chào rồi chuẩn bị vào trong.

“Khoan đã...” Thi Nhã Thừa khẽ nói.

“Dạ?” Trần Noãn quay lại.

“Hôm nay cảm ơn cô, bữa sau mời cô ăn cơm.” Anh cười tươi, để lộ hàm răng rất sáng.

Trần Noãn xua tay: “Sếp đừng khách sáo thế.”

“Cứ thế đi nhé, tạm biệt.” Không chờ cô đáp, anh ta đã xoay người đi.

Trần Noãn nhìn theo lắc đầu, đúng là sếp, luôn làm theo ý mình.

Trời bỗng chốc đổ mưa, Trần Noãn lại nghĩ biết thế hôm nay không nên đến thư viện, đúng là không có số học tập. Có điều khi Cố Thanh Thời đứng trước mặt cô, Trần Noãn lại nghĩ khác, ông trời thật thương cô. Có điều hơi sợ anh sẽ nhắc lại chuyện tối qua.

Cô nghiêng đầu nhìn người đang che ô, lông mi dính vài giọt nước mưa, hơi lành lạnh: “Không phải anh nói hôm nay không rảnh sao?” Trần Noãn trách yêu một câu.

Cố Thanh Thời nghiêng đầu giấu đi cảm xúc của mình, giọng rất nhỏ: “Trời mưa...”

Trần Noãn bỗng nghĩ ra: “Hôm nay không phải anh phải trực sao?”

Cố Thanh Thời gật đầu, đến gần, nghiêng ô che cho cô.

Trần Noãn hơi bực mình, nói sớm đi chứ... Hại cô cho là anh không muốn nên mới từ chối.

“Vậy là lát nữa anh còn phải về lại nhỉ?”

“Ừ.”

“Chuyện... tối qua...” Trần Noãn cố gắng nghĩ cách giải thích sao cho đúng.

“Thực xin lỗi...” Cố Thanh Thời vừa ngồi vào trong xe bỗng nói ngay như thế.

Trần Noãn ngán cả người.

“Anh không nghĩ được nhiều như vậy, không theo kịp nổi tiết tấu suy nghĩ của em, gốc nghề hơn em nhiều, ngoài khám bệnh ra, anh không biết mình còn làm được gì...” Anh nói khe khẽ như là tự nói, tự vấn, không nhìn về phía Trần Noãn, thở dài một cái rồi khởi động xe.

“Anh biết nấu ăn, giỏi chăm sen đá, anh biết rất nhiều mà. Anh không có gốc.” Anh trong sáng như vậy làm em cảm thấy mình không xứng với anh nhưng dầu có là thiêu thân lao đầu vào biển lửa em vẫn vui vẻ làm.

Cố Thanh Thời quay đầu nhìn Trần Noãn, mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên.

“Anh xem, anh còn biết lái xe, bằng lái của em chỉ là một tờ giấy vứt xó mà thôi.”

Cố Thanh Thời chăm chú nhìn cô một lát rồi bỗng bật cười.

“Cám ơn em.” Anh nhẹ nhàng bảo.

Trần Noãn hơi căng thẳng, sợ anh sẽ để thêm mấy câu đại loại như: nhưng anh không thích em, chúng ta không hợp, v.v...

“Được rồi, không nói nữa, em hơi mệt, muốn ngủ, anh cũng nhanh nhanh còn về trực.” Cô nói xong liền quay người nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa.

Cố Thanh Thời ngẩn người, chỉ còn biết lái xe.

Trần Noãn cứ nhắm mắt mãi rồi cũng ngủ thiếp đi mất. Ánh đèn đường lướt qua cửa kính xe loang loáng, không gian trong xe rất yên tĩnh, tiếng động cơ xe kêu ro ro, Trần Noãn giật mình thức giấc.

Những ngón tay đẹp đẽ của Cố Thanh Thời đang cầm lái, anh mím môi, mắt nhìn đường phía trước, cô có thể nhìn rõ hàng mi đen dài và dầy của anh. Con người tính tình ôn hòa này dù cười hay không đều khiến người ta cảm thấy ấm áp. Anh vẫn chưa nhận ra cô đã tỉnh.

“Em tốt nghiệp đại học được gần một năm rồi.” Cô nhìn thẳng sườn mặt anh rồi nói.

Cố Thanh Thời quay sang nhìn cô, đầu gật khẽ.

“Em bỗng cảm thấy mình không còn trẻ, lần trước về nhà mẹ đã gọi em lại hỏi muốn kết hôn với ai, tiền lương bao nhiêu.” Trần Noãn nói như nói chuyện phiếm, Cố Thanh Thời cũng chăm chú lắng nghe.

“Em luôn cảm thấy mình còn nhỏ, việc kết hôn này cũng phải tùy duyên, kiếm được một khoản lương đủ tiêu là ổn. Thực ra em không máu kiếm tiền.”

Anh gật đầu: “Em đúng là vẫn còn nhỏ.”

“Mười hai tuổi rồi hai mươi tư tuổi, em thấy thời gian trôi thật nhanh, chắc mấy nữa sẽ băm sáu rồi bốn tám. Có kết hôn không, có để mắt đến ai không, yêu đương thế nào, bao lâu thì cưới, rồi còn sinh con nữa. Em vốn nghĩ những điều này thật quá xa vời rồi lại bỗng nhiên nhận ra nó không xa đến vậy. Cho dù là thuận theo duyên phận hay không, tự do hay bắt ép thì cuối cùng em vẫn chắc chắn rằng mình muốn kết hôn. Cuộc đời rất ngắn, em đã không còn nhỏ nữa.”

Cố Thanh Thời nghiêng đầu suy ngẫm: “Em nói có lý.”

“Cho nên em quyết định rồi, em muốn thôi việc, muốn học lên cao, không thể chỉ kiếm ăn rồi chờ chết được.” Trần Noãn nhoẻn cười.

Cố Thanh Thời gật đầu.

“Bác sĩ Cố, anh đã lên kế hoạch chừng nào kết hôn chưa? Anh hơn em cũng khá nhiều tuổi, em còn thấy mình đã già rồi, anh cũng nên có kế hoạch rồi chứ.”

“Vấn đề này... không vội được...” Anh nói ngại ngùng.

“Anh đã từng yêu ai chưa? Trường y bọn anh chắc đông sinh viên lắm nhỉ? Ngành bọn anh cũng ít con gái lắm phải không? chắc anh chưa yêu ai đâu ha, anh không thích đàn ông đấy chứ?” Đền tài bỗng đổi tới tận đâu.

“...” Anh đưa tay gãi lông mày, không biết phải nói thế nào.

Cố Thanh Thời nhớ lại chuyện thời đại học, làm gì có tên con trai nào lại chưa từng thích một ai ở cái tuổi thanh niên phơi phơi ấy, anh cũng chỉ là một gã đàn ông bình thường về bản chất thôi.

“Mong là thế nhỉ, anh không hoạt ngôn như Tạ Bản Sam, nếu có từng thích ai em thấy thật đáng lo.”

Đó là chuyện hồi cấp ba, anh không biết tán gái, cũng chưa biết cách yêu một người. Ấy thế mà chớp mắt thật nhiều năm đã trôi qua.

“Bác sĩ Cố này, anh giỏi giang như thế, anh không thích em cũng được nhưng đừng thích đàn ông nhé?”

Vành tai Cố Thanh Thời đỏ bừng.

“Bác sĩ Cố à, em đang nghĩ dù sao hai anh em mình đều không còn nhỏ tuổi, đều đang đi tìm một nửa của mình, chi bằng hãy quý trọng người đang ngay trước mắt anh đây. Hôm nay, em muốn nghiêm túc nói với anh một chuyện, em, Trần Noãn thích anh, Cố Thanh Thời, không nói đùa, không phải cá tháng Tư, không có ai ép em nói, em thích anh, thích theo kiểu muốn cưới anh, cả đời không rời xa.”

Trần Noãn nói khá nhanh, cả một tràng dài phía trước đều là để phục vụ cho câu kết này, chỉ vì một phút cảm xúc dâng trào, cảm thấy sợ nếu bỏ lỡ một người, cho dù bề ngoài tỏ ra thế nào, trong lòng cô luôn biết mình rất sợ ngày người này bỏ đi. Cuộc đời ngắn chẳng tày gang, cả đời chỉ có một Cố Thanh Thời.

Cố Thanh Thời trượt tay, chiếc xe đánh vòng trên đường rồi dừng lại.

Trần Noãn cố gắng giữ bình tĩnh: “Có thể giờ anh không thích em, em có thể dần dần đến gần anh hơn, em sẽ ngăn cản những người con gái thích anh, để thế giới của anh chỉ có em là sinh vật giống cái duy nhất, cuối cùng anh vẫn phải gả cho em thôi, cho nên anh khỏi cần suy nghĩ gì hết.”

Cố Thanh Thời không quay đầu nhìn sang nhưng tay anh hơi run, anh đang rất căng thẳng, rất bối rối.

“Nếu giờ anh định từ chối em, vậy anh khoan nói vội, em sẽ chờ anh thay đổi đáp án.” Nói xong Trần Noãn tự mở cửa xuống xe.

Trần Noãn xuống xe rồi lại thò đầu vào trong, nháy mắt cười: “Tạnh mưa rồi, em tự bắt xe về được, anh về đi trực đi.”

Cố Thanh Thời ngẩn ngơ một lát mới gật đầu. Đến tận khi Trần Noãn đã bắt được xe rồi đi khuất hẳn, Cố Thanh Thời mới dám thở mạnh.

Anh sợ, sợ mình không thể chấp nhận rủi ro, sợ anh không phải là người cô hằng mơ tưởng.

Trần Noãn về nhà liền nằm sấp trên giường, mệt bảỉ hoài tay chân, mệt từ trong ra ngoài, thế mà chẳng thu hoạch được gì! Nếu Cố Thanh Thời bị dọa cho sợ chạy mất dép, thì biết phải làm sao? Người như anh sao mình có thể nóng vội được.

Di động bỗng reo, là “Trác trẻ trâu” gọi.

“A lô?”

“Ăn lẩu không? Tôi đang nấu lẩu ở nhà, ăn một mình không hay, tôi bố thí cho cô vài miếng nhé?”

Trần Noãn gắt lên: “Không ăn!” Nói xong cúp máy luôn.

Bụng cô thế mà lại thấy đói thật.

Trần Noãn lết người đi kiểm tra tủ lạnh, chỉ có một quả bưởi, đến một cọng mì cũng không có. Cô đành quay về giường: “Ngủ quên đói vậy!”

Trần Noãn nằm lăn qua lăn lại mãi vẫn không ngủ được, muốn gọi điện cho Cố Thanh Thời nhưng không dám, bụng ngày càng đói, biết thế không nên mạnh miệng với Trác Nhất. Trần Noãn gọi cho Lạc Thủy Hà.

“Thủy Thủy, lúc nào cậu về? Tớ sắp chết đói rồi.”

“Ăn khuya không sợ béo à?”

“Tớ muốn ăn que xiên, nhiều cá viên, bò viên vào nhé! Thật cay nữa!”

“Chặc chặc chặc, chờ đó.”

Trần Noãn một lòng nghĩ đến đồ ăn ngon, càng nghĩ càng thèm chảy nước miếng, càng nghĩ càng không ngủ được, bật game lên chơi, trong đó lại đang có hoạt động về đề tài mì cay Tứ Xuyên, oimeoi! Game kiếm hiệp với mì Tứ Xuyên có liên quan thế nào vậy? Cả thế giới đều đang chống đối mình mà!

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 18

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đi làm đến muộn là chuyện thường nhưng đi làm muộn không bị ma nữ quản lý bắt mà lại gặp sếp đang ở đây thì Trần Noãn giờ mới trái.

Lúc cô nàng ba chân bốn cẳng nhảy qua cửa bị Thi Nhã Thừa nghiêng đầu nhìn chăm chăm khiến Trần Noãn sợ đến mức miếng bánh nướng nhân thịt nằm chặn lại trong miệng, không dám cắn tiếp cũng không nỡ bỏ ra, trông rất ngu ngốc.

“Trần Noãn đến muộn rồi nhé.” Triệu Khắc khoanh tay đứng một bên cười nham hiểm.

Trần Noãn cắn đại một miếng rồi nuốt vội, ném phần còn lại vào thùng rác, đưa tay lau miệng qua quýt rồi quay người lại làm mặt nịnh bợ xin lỗi: “Sếp à, em xin lỗi ạ, buổi sáng tắc đường...” Nói chưa xong đã lập tức ngậm chặt miệng cho vụn bánh nướng khỏi bắn ra ngoài.

Thi Nhã Thừa định bảo tắc đường sao cô còn thời gian rảnh đi mua bánh nhưng nghĩ sao lại không nói nữa, gật đầu rồi thôi không nhìn Trần Noãn nữa.

Trần Noãn thở phào, cầm chổi lông gà đi phủ bụi, không quên xót thương cho miếng bánh nướng chân thịt chân giò hun khói mới ăn được vài miếng thôi!

“Này, cô nói xem sếp bị làm sao thế nhỉ?” Triệu Khắc len lén sán lại gần, đánh mắt về phía Thi Nhã Thừa đang ngồi cúi đầu.

“Làm sao?” Trần Noãn không hiểu.

Triệu Khắc lập tức chỉ tay lên tóc.

Trần Noãn nhìn lại Thi Nhã Thừa bèn hiểu ra ngay, nãy giờ bị sợ nên chẳng để ý hôm nay sếp mặc gì, hôm qua cũng mới gặp nên chẳng thấy lạ, chắc Triệu Khắc giật mình lắm.

“Có phải là yêu đương rồi không?” Triệu Khắc hỏi.

“Ha ha ha.” Trần Noãn che miệng cười khan mấy tiếng, “Tôi không biết là ai đâu.”

“Không ngờ sếp đẹp trai thật, không làm diễn viên quả phí của giới.” Triệu Khắc lắc đầu tặc lưỡi.

“Chẳng lẽ tất cả trai đẹp trên đời này đều làm diễn viên hết à?” Trần Noãn nhún vai.

Triệu Khắc nhìn Trần Noãn hoài nghi: “Không phải cô là đứa háo sắc nhất hay sao? Tại sao chẳng có phản ứng gì với sếp thế hả?”

“Tôi đã phản ứng rồi.” Trần Noãn rút di động ra cho cậu ta xem ảnh chụp hôm qua.

“Chà! Cô đã thấy trước rồi à!” Triệu Khắc bỗng dưng nói rõ to khiến Thi Nhã Thừa nhìn qua, cậu ta vội vàng tắt tiếng, cười trừ một cái rồi quay sang lờm Trần Noãn.

“Tôi thấy sếp cũng được đấy, cô ra tay đi.” Triệu Khắc nháy mắt với Trần Noãn mấy cái.

“Nói lung tung, trai đẹp là để ngắm, sếp là để thờ, sao có thể hành động bừa bãi được hả?” Trần Noãn tỏ vẻ khinh bỉ, quay trở lại quầy.

“Chẳng lẽ cô thích bạn trai là một tên xấu xí à?” Triệu Khắc cãi.

“Chỉ cần tôi thích thì cũng không phải là không thể đâu.” Trần Noãn cười.

“Chao ôi, cô thật là nông cạn đến đáng sợ đấy.” Triệu Khắc chùi sạch da gà toàn thân rồi lĩnh đi giúp Thi Nhã Thừa kiểm tra ngọc.

Lại nói về sự thay đổi quá rõ ràng của Thi Nhã Thừa, hôm nay còn một chuyện buồn cười nữa: ông chủ Hồ nhà hàng xóm qua quán chơi, thấy sếp còn quay sang hỏi Trần Noãn rằng: “Người mới của quán các cô à?”

Trần Noãn chưa kịp nói, Thi Nhã Thừa đã ngẩng đầu lên cười: “Ông chủ Hồ.”

Chén trà ông chủ Hồ cầm trên tay suýt nữa thì rớt: “Ái chà, là Tiểu Thừa đấy à?” Nói rồi nhìn một lượt từ trên xuống dưới không nói nổi câu nào.

Thi Nhã Thừa là người trầm tĩnh, bấy giờ cũng thấy ngỡ ngàng ngừng cười trừ, chỉ thiếu chưa đưa tay lên sờ gáy.

Ông chủ Hồ lúc về vẫn còn ngoái đầu lại nhìn thêm mấy cái, rõ ràng không tin nổi, lắc đầu tự lẩm bẫm một mình.

Có một em gái đi du lịch cùng cha mẹ vào cửa hàng chọn mua đồ lưu niệm còn reo lên với cha mẹ: “Anh trai này thật là đẹp”, Thi Nhã Thừa quay lưng lại trốn, miếng ngọc trong tay không khắc nổi một đường.

Trần Noãn thấy Thi Nhã Thừa đang dùng con dao nhỏ khắc một miếng ngọc chất rất đẹp nên ngó đầu qua hỏi: “Sếp à, anh đang làm đơn

hàng đặt ngoài à? Ngọc tốt thế này chắc đắt lắm nhỉ?”

Thi Nhã Thừa ngẩng đầu lên bảo: “Để tặng cho người.”

“Tặng cho người? Ai mà đáng giá thế này? Để tặng cho người con gái trong lòng ạ?” Trần Noãn vừa xốt của vừa nháy mắt nói đùa đầy vui vẻ.

Thi Nhã Thừa không ngừng tay, chẳng ứ hử gì, coi như là ngầm thừa nhận rồi!

“Không ngờ sếp thâm tàng bất lộ vậy đấy, là con gái nhà ai vậy ạ? Nói cho em đi, em quân sư cho.”

Thi Nhã Thừa ngẩng đầu nhìn thẳng vào Trần Noãn: “Cô nói xem?”

“Chà, sếp chỉ làm theo ý mình thế này là chưa được đâu, tuy miếng ngọc này rất có giá, sếp gia công thêm nữa thì có thể coi như là vô giá nhưng chắc gì con gái nhà người ta đã thích ạ? Sếp phải xem người ta thích gì đã chứ.” Trần Noãn với tay gọi Triệu Khắc, ra hiệu cho cậu ta nói hùa vào.

Triệu Khắc chống cằm gật đầu.

Thi Nhã Thừa cười dịu dàng, đặt miếng ngọc trong tay sang một bên, ngược nhìn Trần Noãn, dáng vẻ chuyên chú lắng nghe.

Đứng trước sự tín nhiệm lớn, Trần Noãn hơi căng thẳng, nuốt nước bọt, trong đầu đủ thứ lý luận yêu đương quay mòng mòng. Thi Nhã Thừa lại thành linh bảo: “Vậy cô thích gì?”

“Em thích trai đẹp ạ.” Trần Noãn trả lời như đúng rồi ngay.

Thi Nhã Thừa nhìn đầy sững sốt, đuôi mắt cong cong cười. Triệu Khắc ở đằng sau lắc đầu: “Nông cạn!”

Thấy hai người đều tỏ thái độ, Trần Noãn hơi lúng túng, vội vàng xua tay: “Ôi chao, mọi người đừng có thể chứ, nói thật thì con gái giờ đều thích nước hoa, son môi, đồ trang điểm, không thì là túi xách Chanel. Món quà bỏ công ra làm như sếp đây, tuy ngoài mặt người ta bảo rất cảm động nhưng thực ra không thích mấy đâu, quà kiểu này phải gặp người cùng chung đường mới hiểu được tấm lòng, nếu đem tặng cho một nhà khảo cổ học thì còn có thể thảo luận mấy thứ như tuổi ngọc, nơi khai quặng rồi bình luận nọ kia... Nhưng mà người như thế rất hiếm gặp phải không? Hơn nữa vật này rất có giá, đem tặng người ta thì phí quá, đem bán là có thể làm giàu rồi.”

“Nói có lý.” Thi Nhã Thừa gật đầu.

“Thế nên sếp mau đổi ý đi, thật đau lòng chết đi được.” Trần Noãn lắc đầu, đúng lúc đó di động có âm báo, Trần Noãn bèn chạy đi xem.

“Tiểu Noãn Noãn, cuối tuần có định đi leo núi không?” Là giọng trêu đùa của Tạ Bản Sam.

“Bác sỹ Cố có đi không ạ?”

“Đi.”

“Vậy thì đi.”

“OK! Sáng thứ Bảy xuất phát, có điều em hỏi thử xem Lạc Thủy Hà có đi hay không xem, càng đông càng vui.”

Trần Noãn lập tức tỏ ra khinh thường với cái màn hình điện thoại: “Thủy Thủy chẳng đi leo núi đâu, cậu ấy không thích vận động.”

“Em còn chưa hỏi mà...” Giọng Tạ Bản Sam dài ra, Trần Noãn có thể tưởng tượng ra khuôn mặt không mấy vui vẻ của đối phương.

“Được, được rồi, em hỏi, em hỏi cho, nếu anh không tin thì có thể đích thân đi hỏi cho chắc nhé.”

Cúp máy xong Trần Noãn mới nhớ ra hôm nay vẫn chưa liên lạc với bác sĩ Cố, lẽ đâu chuyện hôm qua làm anh ta tức quá tuyệt giao luôn thì hỏng.

May mà điện thoại vừa đổ chuông đã có người nghe ngay.

“Bác sĩ Cố à, cuối tuần anh cũng đi leo núi ạ?” Trần Noãn hỏi ngay.

“Ừ.” Giọng nói hình như là rất bình thường nhỉ?

“Leo núi thì cần mang những gì ạ? Ngoài đồ ăn thức uống ra thì còn gì nữa?”

Cố Thanh Thời trầm ngâm một lát, rõ ràng là bất đắc dĩ phải nói: “Giày thể thao, đồ thể dục, tốt nhất em nên mang theo một bình xịt lạnh giảm đau nhanh. Đồ ăn thì không cần mang nhiều, không khéo không leo nổi, tốt nhất là đừng mang.”

“Ồ, vâng.”

“Ừm, tầm tầm thế thôi.”

“Bác sĩ Cố, em có thể hẹn anh buổi tối ăn cơm cùng nhau được không? Hôm nay anh không trực chứ? Chắc chắn không trực nhỉ?” Trần Noãn hỏi liến thoắng.

“Ừ, không trực.”

“Hay lắm, em cúp máy đây, bái bai, cảm ơn anh.” Nói xong lập tức cúp máy ngay, không để người ta có cơ hội từ chối.

Nói chuyện điện thoại xong, Trần Noãn hít sâu một cái, xoay người lại đụng phải ánh mắt nghi hoặc của Triệu Khắc đang nhìn.

“Nhìn gì mà nhìn?”

“Cô đang yêu à?” Cậu ta hỏi thẳng toẹt.

“Đâu có đâu.”

“Mắt tươi roi rói kia kìa, đã bao giờ thấy cô nói chuyện như vậy đâu hả?” Nói xong cậu ta còn bắt chước giọng điệu vừa rồi của Trần Noãn. Trần Noãn lừ mắt chuẩn bị xông lên bóp cổ cậu ta ngay và luôn.

“Trần Noãn tan tầm có bận gì không? Tôi mời cô ăn cơm.” Sếp từ phía sau đi ra, áo khoác đã cầm sẵn trên tay.

“Dạ? Sếp ạ... Anh không nói sớm! Em mới hẹn người ta mất rồi!” Mắt thấy một đĩa gan ngỗng vỗ cánh bay, lòng Trần Noãn đau như cắt.

Thi Nhã Thừa nhìn Trần Noãn một cái, “ồ” một tiếng rồi ra khỏi cửa.

“Ôi! Gan ngỗng của tôi ơi...” Trần Noãn rên khe khẽ.

“Gan ngỗng gì cơ? Sếp sao lại mời em ăn cơm hả? Liên quan gì đến gan ngỗng?” Triệu Khắc không hiểu gì cả.

“Gan ngỗng có đáng giá không?”

“Đáng giá.”

“Sếp mời ăn cơm có đáng giá không?”

“Đáng giá.”

“Thế còn không phải là gan ngỗng à?”

“Ồ.”

Trần Noãn đi rồi, Triệu Khắc mới sực tỉnh ra, thế cuối cùng là tại sao chỉ mời cô ăn cơm mà không mời tôi hả?

Tạ Đông Sơ đi theo Cố Thanh Thời từ phòng phẫu thuật ra, khẩu trang vẫn chưa tháo: “Thành Thời, buổi tối cùng nhau ăn cơm nhé? Em mới học được món gà kho cô ca đấy, anh nếm thử xem sao nhé?”

Cố Thanh Thời xoay người lại nhìn: “Ngại quá, anh có hẹn rồi.”

Trong mắt Tạ Đông Sơ hiện lên một nỗi thất vọng, chắc chắn là Trần Noãn, hành động nhanh đến đáng ghét.

Chú thích:

Bánh nướng nhân thịt đại loại trông như thế này, nó được đặt trên một cái mâm đặt trên một chậu than để nướng

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Trần Noãn vừa tan làm thì Cố Thanh Thời liền gọi tới khiến cô giật mình hoảng hốt sợ anh nhất thời đổi ý, cẩn thận lấy điện thoại ra nghe.

“A lô? Bác sĩ Cố ạ?”

“Tan làm chưa?” Đầu dây bên Cố Thanh Thời có tiếng quần áo sột soạt, chắc anh đang thay đồ, giọng nói nhẹ nhàng, khoan khoái.

“Vâng, rồi ạ, đang định qua chỗ anh đây.” Trần Noãn nói ngay.

“Vậy đứng ở đầu đường chờ đi, anh qua đó đón, anh cũng tan làm rồi. Buổi tối muốn ăn gì nào?” Anh hỏi rất chu đáo, kèm đó là tiếng đóng cửa.

Trần Noãn ngạc nhiên, sao tốt vậy nhỉ? Tuy bình thường anh cũng có đi đón nhưng toàn là do Trần Noãn phải mặt dày lên quần lấy đòi, giờ chủ động thế này, thật đáng sợ.

“Sao cũng được ạ...” Trần Noãn chẳng nghĩ gì.

“Vậy lát nữa nói tiếp nhé.”

Trần Noãn đang đứng ở đầu đường chờ Cố Thanh Thời giá áo thì đụng mặt Triệu Khắc đóng cửa tiệm xong đi ra.

“Đợi người à?”

“Gì kia?”

“Tôi thấy cô giờ giống như cô dâu nhỏ đang đợi được hoàng đế đến sung hạnh vậy đó.” Triệu Khắc khoanh tay đánh giá, đôi mắt cười bồn chồn.

Khuôn mặt Trần Noãn vốn đang tràn trề sắc xuân lập tức bốc khói, đôi mắt đen láy lờ ngang một cái như những chiếc đao phóng vèo vèo lao tới đối phương: “Cậu nói cái gì hả?”

“Ấy, sao lại trở mặt vậy, cô mà không nhanh đổi sắc mặt đi, tí nữa người ta đến là lộ tẩy đấy!” Triệu Khắc vừa né đao vừa dụ dỗ.

“Lo cho mình đi!” Nói rồi nắm tay Trần Noãn giáng xuống lưng thùm thùm, chỉ đánh đùa thôi, không hề mạnh tay, Triệu Khắc ngoái đầu kêu thảm thiết.

Trần Noãn cười đắc ý vừa nghiêng người lập tức thấy Cố Thanh Thời đang giương mắt nhìn mình, vẻ mặt rõ ràng rất khó tả.

“Ồ, bác sĩ Cố, anh đến rồi à!” Da mặt Trần Noãn vô cùng dày, chuyển biểu cảm như chớp, lập tức chuyển sang mặt cười, nghiêm nhiên làm như chưa hề có sự kiện bạo lực vừa xảy ra một giây trước.

Triệu Khắc khố sờ lắc đầu, vẫy tay chào Cố Thanh Thời, thấy đối phương vẻ ngoài cũng được, biết ngay mà, khẩu vị của Trần Noãn sao có thể thay đổi nhanh vậy được.

Cố Thanh Thời gật đầu đáp lễ.

“Đây là đồng nghiệp Triệu Khắc của em.” Trần Noãn nhanh nhẩu giới thiệu với Cố Thanh Thời, phân rõ quan hệ.

“Ừ.” Cố Thanh Thời có vẻ không để ý đến Triệu Khắc mấy, cô nói gì cũng gật đầu.

Trần Noãn vui vẻ kéo tay áo Triệu Khắc: “Khắc Khắc, đây là đại phu nhân của Noãn ca của cậu đấy, mau tới thỉnh an đi.”

Triệu Khắc xoa cằm cười, mồm mép người này không thay đổi tí nào à? Anh ta hòa theo: “Đại phu nhân mạnh khỏe.”

Chân mày Cố Thanh Thời giãn giật, biểu cảm kỳ quái.

“Vậy Nhị phu nhân là ai?” Triệu Khắc hỏi vặn.

Trần Noãn chau mày lườm cậu ta: “Hậu cung ba ngàn người đẹp, bản tọa chỉ lấy một gáo nước, độc sủng một người!”

Cố Thanh Thời cười bất đắc dĩ, đưa tay kéo tai cô, nhẹ nhàng khiến đầu cô đổ lên vai anh: “Được rồi, được rồi, chúng ta mau đi ăn cơm được chứ?”

Trần Noãn chỉ cảm thấy “đoàng” một tiếng sấm nổ bên tai, nhiệt lượng từ vành tai truyền tới tứ chi bách hải, tâm trạng vui vẻ đùa nghịch lập tức bay biến mất tăm mất tích, chỉ còn nghe thấy tiếng tim đập bùm bùm.

Hai người đi rồi, Triệu Khắc mới sực nhận ra, buổi sáng còn đang bảo chẳng biết được, chẳng lẽ là bắt đầu từ buổi trưa ư? Con bé này ra tay nhanh thật!

Ăn gì là một đề tài quan trọng rắc rối nhất mỗi ngày. Cố Thanh Thời thấy Trần Noãn không có ý kiến gì bèn chủ động tự quyết một nhà hàng món Trung.

Vừa mở cửa giúp Trần Noãn, Cố Thanh Thời vừa nói: “Buổi trưa anh nghe y tá Triệu nói quán này làm món Trung được đấy.”

Trần Noãn giờ đã bình tĩnh hơn nhưng vẫn không thể giấu giếm được niềm vui trong lòng, cả người lâng lâng, Cố Thanh Thời nói gì cũng gật

gật, vâng vâng dạ dạ, đúng như Triệu Khắc nói, giống hệt một cô dâu nhỏ.

Nhà hàng năm này năm ở tầng 4, lúc đứng trên thang cuốn đi lên nhìn quanh bốn phía chợt nhận ra một bóng người quen, vừa hay thang cuốn sắp lên đến nơi, không đợi Cố Thanh Thời, Trần Noãn nhảy nhanh mấy bước chạy lên vỗ vai đối phương.

“Hi, Quách Vị Phàm?”

Người nọ vội vàng xoay người lại, vẻ mặt khá lúng túng: “Trần Noãn à.”

Trần Noãn thấy cạnh anh ta là một em gái trẻ trông khá bình thường, gương mặt không có nét gì đặc biệt.

“Vị này là?”

Quách Vị Phàm vội vàng giới thiệu: “Đây là em họ ngoại của tôi, mấy hôm nay đến Song Thành chơi, tôi đưa em ấy đi dạo.”

Trần Noãn nhìn thấy mấy món đồ trang sức đang trên tay cô gái bèn hiểu ra, gật đầu nói: “Xin chào, tôi là bạn thân của vợ anh họ cô, khi nào rảnh chúng ta cùng đi chơi nhé.”

Em gái kia gật đầu đáp: “Xin chào. Nếu rảnh sẽ đi.” Hình như là sợ người lạ nên mặt có vẻ không muốn nói chuyện.

Trần Noãn đành quay sang nói khách sáo với Quách Vị Phàm: “Bọn tôi đang đi ăn cơm, mọi người có muốn đi cùng luôn không?” Nói rồi ngoái lại nhìn Cố Thanh Thời.

Quách Vị Phàm gật đầu chào hỏi Cố Thanh Thời rồi đáp: “Không cần, bọn tôi còn muốn đi dạo thêm, hai người đi mau đi.”

Gọi đồ ăn xong, Trần Noãn đỗ người lại gần Cố Thanh Thời để nói chuyện: “Bác sĩ Cố, cuối tuần đi leo núi, anh đón em nhé.”

Cố Thanh Thời đang xem điện thoại, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt đen láy của cô, vẻ mặt rất phức tạp trước khi nói: “Được thôi.”

Trần Noãn đương nhiên biết ý của anh, cụt hứng bảo: “Không phải là xe của anh bị người ta đặt chỗ trước rồi chứ?”

Cố Thanh Thời gật đầu: “Có mấy người bảo muốn đi cùng, có điều chắc là đủ chỗ ngồi đó.”

Trần Noãn chẳng buồn hỏi vì nhất định là con gái, nghĩ đến mấy người cứ như hổ rình mồi ấy, Trần Noãn cảm thấy thực ra bữa nói sẽ đuổi hết con gái bên cạnh anh đi chỉ là nói nhảm mà thôi. Bác sĩ Cố, đó là bác sĩ đấy! Bên cạnh bác sĩ cả ngày là các y tá trẻ, còn có cả bệnh nhân trẻ và người nhà bệnh nhân còn trẻ nữa... Đúng là một chiến trường ác liệt! Nghĩ đến đáng về tự tin của mình khi nói lời ấy, giờ bỗng thấy chột dạ.

“Không đến mức để em lên nóc xe ngồi chứ...” Trần Noãn cúi đầu buồn bực than thở một câu.

Cố Thanh Thời đương nhiên nghe hiểu, anh cười: “Sao thế được, anh tính rồi, đủ chỗ ngồi.”

Trần Noãn thở dài, ôi... Thực ra anh có biết âm mưu gây rối của người ta không vậy anh...

Tuy bị chuyện ong bướm vo ve làm ảnh hưởng nhưng Trần Noãn thực ra vẫn là người rộng lượng, dù sao những người ấy đều chỉ dám nghĩ chứ không dám làm, chắc chắn đều thua kém mình, không hề đáng lo, yên tâm ngồi chăm chú ăn cơm.

Cố Thanh Thời lúc nào cũng chỉ chăm chú gắp mỗi rau xanh cho cô, Trần Noãn rất có ý kiến. Cố Thanh Thời chẳng mấy khi lại hiểu lòng người, anh cười bảo: “Nếu anh mà không gắp cho em thì chắc em sẽ chẳng ăn cọng rau nào cả mất, dinh dưỡng sao mà đủ? Nếu có dịp gặp mẹ em, anh nhất định sẽ nói để cô trừng trị em.”

Cố Thanh Thời chỗ nào cũng tốt, có điều làm một bác sĩ quá nề nếp, Trần Noãn đã chuẩn bị tư tưởng sẵn sàng đón nhận tương lai vì anh mà hy sinh thú vui ăn ngon của cuộc đời rồi.

“Anh đi theo em thì sẽ được gặp mẹ em thôi.” Trần Noãn ăn một cọng rau xanh, cười như trộm.

Tại Cố Thanh Thời đỏ hồng, tay cầm đũa khựng lại một chút rồi vội vàng gắp đại một miếng cà rốt xong cúi gằm mặt xuống.

Trên đời này có một thứ cảm giác ăn ý trêu ghẹo đối phương xong sẽ rất vui vẻ, là một loại tình thú mà người ngoài không thể hiểu được. Thấy anh lo lắng rụt người lại, mặt đỏ bừng lên, Trần Noãn lại thấy cực kỳ vui vẻ.

Cửa nhà kêu két một tiếng, Lạc Thủy Hà đang cầm bím bím khoai tây xem show giải trí, liếc mắt một cái là thấy ngay gương mặt tràn sắc xuân của Trần Noãn: “Ái chà, Ai đây? Cô dâu mới gả à?”

“Nào có!” Trần Noãn thẹn thùng đáp một câu, miếng khoai tây trong tay Lạc Thủy Hà rớt xuống, vài mẩu khoai tây vụn còn dính lại trên móng tay đẹp đẽ.

“Cậu cậu cậu...” Lạc Thủy Hà lấp bắp.

“Tớ bảo này, hôm nay tớ gặp Quách Vị Phàm nhà cậu đó, anh ta đưa một em gái trẻ đi mua sắm đấy! Cậu mau hỏi là ai đi!” Trần Noãn cười đều, đánh trống lảng sang chuyện khác.

Lạc Thủy Hà khoát tay, lấy một miếng khoai tây khác bỏ vào miệng: “Biết làm gì, gia đình Phàm Phàm tớ lại chẳng biết hết rồi.”

“Chào ôi, thật mất mặt.” Trần Noãn lắc đầu, “Cái kiểu hiểu nhau quá rõ như các cậu thật chẳng có gì thú vị cả.”

“Thế cái kiểu lúc nào cũng nơm nớp đề phòng tình địch như cậu thì thú vị lắm nhỉ?” Lạc Thủy Hà cười.

Trần Noãn thay dép, chen vào ngồi chung sô pha: “Tất nhiên rồi, cuộc sống phải có kích thích mới hay! Tớ có tu tiên đâu, cầu thái bình, ổn định làm gì!”

“Hay! Hay! Hay!”

“Là em họ ngoại của anh ta, sao cậu không đi chơi cùng.” Trần Noãn vẫn vòng về chuyện cũ.

“Em họ ngoại?” Lạc Thủy Hà đang mặc xem ti vi, lặp lại một tiếng theo phản xạ, không có vẻ quan tâm lắm.

“Ừ, cưng ơi, cuối tuần có đi leo núi không?” Trần Noãn nhanh miệng hỏi giúp Tạ Bân Sam.

“No, không đi, bảo tớ làm bóng đèn hả?” Lạc Thủy Hà xoa xoa đám da gà mới nổi lên, ngồi dịch ra xa hơn, “Mau đi tắm rửa đi, cả người bốc mùi rồi.”

Trần Noãn giơ tay lên ngửi thử rồi đành phải lê bước nặng nề về phía phòng tắm: “Cưng ơi, hôm nay ăn ít, không có sức đâu...”

Lạc Thủy Hà bất đắc dĩ lắc đầu liếc bạn một cái rồi tiếp tục dán mắt vào xem ti vi, vừa xem vừa ăn hết gói khoai tây to, vỗ tay phui sạch bột dính trên đầu ngón tay, đá phải cái điện thoại nằm cạnh chân.

Sáng sớm, Trần Noãn vừa bon chen lên được xe buýt thì điện thoại gào lên, mọi người trên xe đều quay đầu lại nhìn. Trần Noãn cho tay vào túi mò mãi không được vì còn mắc một tay phải bám vào tay vịn khiến mọi người tỏ vẻ khó chịu. Mãi mới móc được điện thoại ra, trên màn hình là ba chữ lớn “Trác trẻ trâu” khiến Trần Noãn tức suýt thì ném cả điện thoại đi.

“A lô? Gì thế? Mới sáng ra đã gọi hồn à?”

“Hi, người đẹp dậy rồi à?” Giọng cậu ta không đứng đắn khiến Trần Noãn càng thêm bực.

“Nói năng cho tử tế thì bản tọa sẽ tha mạng cho người.”

“Này, nhóc con nhà cô thật ngu lâu dốt dai khó đào tạo, bốn thiếu gia dụ dàng, ấm áp vậy mà cô chẳng biết đường mà hưởng thụ.”

“Cầu Chúa ban phước cho cậu.”

“Trần Noãn! Cô thật vô lương tâm!”

“Lương tâm cái khi gì, còn nói nữa là tôi ngã khỏi xe buýt luôn đấy!” Đúng lúc đó xe dừng lại, cả người Trần Noãn nghiêng đi, va phải một chú già bị người ta lờm cho cứ như là đã sàm sỡ gì đối phương ấy. Trần Noãn vội vàng xin lỗi, chỉ hận nỗi không thể giết Trác Nhất được.

“Ồ, vậy bốn thiếu gia mở lòng từ bi, sáng mai leo núi tôi chờ cô nhé? Không phải đôi ta tiện đường hay sao?”

“Khưa khưa, đại thiếu gia à, tôi đúng là không có phúc hưởng thật rồi, bác sĩ Cổ nhà chúng tôi mai sẽ đến đón tôi đó!” Trần Noãn cười rất gian.

Đầu bên kia sừng sốt giây lát rồi lập tức ngắt điện thoại. Trần Noãn nhìn màn hình di động, cảm thấy hấn ta thật quá vênh vào rồi!

Trần Noãn cất vọi điện thoại rồi găng đứng thật vững, sẵn sàng đón lần dừng xe tiếp theo.

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 20

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tôn Tử nói tiên hạ thủ vi cường, hậu thủ vi tai ương.

Buổi sáng, Trần Noãn ra đứng chờ Cố Thanh Thời ở cổng khu nhà từ sớm, còn vui vẻ uống thêm một hộp sữa. Tất nhiên khi tên họ Trác đánh xe chạy ngang qua, vẻ khinh bỉ đã được khắc sẵn trên mặt cô nàng, cho dù có gặp tên thần kinh cũng không thể ảnh hưởng đến tâm trạng đón chờ nam thần.

Người mà lạc quan quá thì cũng không tốt vì sẽ quên mất chuyện bị quan vẫn có thể xảy ra. Cho nên khi Trần Noãn hớn hở mở cửa xe ra, khi nhìn thấy trong xe đã nhét đầy người và khi thấy Tạ Đông Sơ đã ngồi ở ghế phó lái, mọi sự vui vẻ đều bị tạt nước ướt nhẹp hết, đành phải ngồi chen vào ghế sau, không nói với Cố Thanh Thời một lời. Tuy hôm qua đã nói trước là còn có người khác nhưng thật không ngờ thực tế hôm nay vẫn bị sốc đến vậy.

“Đã ăn gì chưa?” Cố Thanh Thời quay đầu cười hỏi han.

“Chưa ạ.” Trần Noãn tức giận chùi dấu sữa dính trên mép.

Cố Thanh Thời cau mày không hiểu: “Hôm qua không phải đã dặn em phải ăn sáng rồi sao?”

“Cho em này, hôm qua chị nướng bánh waffle, thử một chút đi.” Tạ Đông Sơ quay người lại đưa cho một túi giấy trắng.

Trần Noãn nhìn hai người ngồi ghế trước, xua tay theo bản năng: “Không cần đâu ạ, sáng em không đói, không thích ăn, ăn vào khó tiêu. Cám ơn ạ.”

“Cũng không mang bình xịt à?” Cố Thanh Thời liếc nhìn cô qua gương chiếu hậu.

“Ờm...” Có lẽ không mang thật... Tâm trạng hưng phấn quá nên quên mất... Nhưng mà sao người này nói nhiều thế nhỉ, “Cũng đâu chắc sẽ bị thương, em đâu có yếu thế, hơn nữa nếu có bị sao thì cũng đâu phải lần đầu...”

Cố Thanh Thời rõ ràng không vui lắm, bậm môi không nói gì nữa cả.

Trần Noãn là người nhạy cảm, thấy anh như vậy, trong lòng rất khó chịu, tại sao cô còn chưa thèm giận, anh tức cái gì mà tức chứ? Trần Noãn dỗi luôn, đến lúc tập trung bắt đầu leo núi, Trần Noãn đi cùng với Tạ Bản Sam, không nói thêm câu nào với Cố Thanh Thời nữa.

Thực ra cũng không phải chỉ dỗi mỗi chuyện đó, những người khác thì cho qua nhưng tại sao Tạ Đông Sơ lại đi cùng chứ? Cô ta không có xe thì anh trai cô ta có mà! Còn ngồi ngang nhiên, chẳng biết ngại là gì cả. Giận cả Cố Thanh Thời nữa, người sao hiền lành thế chứ, ai xin đi nhờ cũng cho! Thích cái người này thật bực cả mình!

“Này, chân ngắn, cô không đi với bác sĩ Cố nhà cô à? Sao lại đi cùng bọn này thế?” Lúc dừng nghỉ dọc đường, Trác Nhất đá chân Trần Noãn hỏi, mặt trêu ngươi, đánh mắt về phía Tạ Đông Sơ và Cố Thanh Thời ở đằng xa.

Trần Noãn hừ một tiếng, ngoảnh mặt đi chỗ khác, ai thèm nhìn Tạ Đông Sơ làm gì! Bản tọa hôm nay không không vui, không rảnh hơi đi

tranh giành tình cảm với tiện nhân đó.

“Hừ, coi đi, chỉ có mình cô nhiệt tình chứ người ta có đoái hoài gì đâu phải không? Đã bảo đừng có quan tâm Cố Thanh Thời rồi, bảo cô mắt mù mà cô còn không tin! Để tôi đưa cô đến khám ở khoa mắt bệnh viện bọn tôi nhé!” Trác Nhất thấy đối phương không vui thì càng khoái chí.

“Cậu dám nói thêm câu nữa, coi chừng tôi đá cậu đấy!” Trần Noãn gườm cậu ta một cái rồi đi cướp miếng thạch hoa quả Tạ Bản Sam đang cầm.

“Hừ, đồ vô tâm! Tôi không thèm quan tâm cô nữa đâu!” Trác Nhất cười nhạt.

“Đừng quan tâm thêm nữa! Xin ngài đấy!” Trần Noãn đã bực sẵn còn bị tên này làm cho muốn bạo động đến nơi rồi.

Trác Nhất hếch mặt bỏ đi, Tạ Bản Sam lắc đầu, lại gần hỏi thăm: “Sao thế?” Mắt anh ta nhìn về phía Cố Thanh Thời.

Cái đuôi không đi theo chủ, chủ cũng không đi tìm cái đuôi của mình, thật là quái gở không tả được.

“Cố Thanh Thời là đồ ngốc!” Trần Noãn giận dữ liếc nhìn đôi nam nữ đang đứng cách đó không xa, “Cậu nam nữ!”

Tạ Bản Sam bật cười: “Anh nói Tiểu Noãn Noãn nghe này, em giận gì tức gì vậy? Đẳng kia là bạn anh với em gái nhà anh đó nhé!”

“Này, anh nói xem, em gái anh có xe của mình sao lại còn cố tình chen chân đi chung xe với Cố Thanh Thời vậy, không sợ người ta cười cho sao!”

“Chuyện này...”

“Còn cả anh nữa đó, anh làm gì sao không đi chung xe với cô ta?”

“Chuyện này... thực ra thì... em mới là người đến sau mà...” Tạ Bản Sam nói cân nhắc từng từ.

Trần Noãn lập tức cứng miệng.

“Cũng có lý...”

“Quan hệ giữa Đông Sơ và cậu ta rất tốt, họ lúc nào cũng đi với nhau.”

Thấy Trần Noãn bỗng dưng ỉu xìu chực khóc, anh ta đành phải đổi giọng an ủi: “Ôi, tên Thanh Thời đó mới chỉ đi cùng con gái nhà người ta thôi mà, em không quan tâm cậu ta, chắc cậu ta cũng ngại nên không đến tìm em đó, da mặt cậu ta mỏng lắm.”

Trần Noãn xị mặt ra, không nói năng gì.

“Hay là em đi nói chuyện với tên đó đi. Cậu ta tốt bụng lắm, nhất định sẽ không làm lơ em đâu.” Anh ta xúi giục.

“Em thèm vào, cứ để anh ấy làm người tốt ai bảo gì cũng đồng ý đi, em mà không chịu được nữa thì sẽ nuốt lời luôn! Dù sao mọi lời hứa hẹn đều là để lừa người hết mà.”

Tạ Bản Sam cười khe khẽ, con nhóc này giận ghê nhỉ?

“Em không thích tên đó nữa à?” Anh ta làm ra vẻ ngạc nhiên.

Trần Noãn không đáp.

“Ha ha, được rồi mà, Thanh Thời là thẳng ngốc, em gái nhỏ đừng so đo với ông anh già đấy làm gì, anh nói cho em biết nhé, em giận đối với thằng đó thì em chỉ có thiệt thôi, dù sao chỉ cần em bảo một tiếng thì cái gì cậu ta chẳng cho em hết.”

“Em không cần, em chỉ muốn có anh ấy thôi.” Trần Noãn thành linh quay mặt nói nửa nghiêm túc nửa buồn bực.

Tạ Bản Sam đứng hình, cái câu này dù không phải thổ lộ với anh ta nhưng tim anh ta vẫn bất giác đập loạn nhịp, thứ tình yêu cố chấp này... Bỗng dưng anh ta thấy hơi hâm mộ Cố Thanh Thời.

Đường núi ở đây không khó leo nhưng Trần Noãn chỉ quen ăn no mặc ấm, không đủ sức để leo núi, phải nhờ Tạ Bản Sam kéo đi, bước không nổi, không còn hơi đâu thưởng lãm cảnh đẹp non xanh nước biếc, vượn hót chim kêu, hơn nữa trong lòng còn buồn bực, thực sự thấy hối hận vì đã đi chuyến này, quả là đi để hành xác.

Trác Nhất có lẽ đang còn giận nên không đi cùng. Trần Noãn bỗng dưng bất cần trọ chân, nước mắt ùa ra.

“Ôi chao, lớn tướng rồi mà còn khóc nhè à?” Tạ Bản Sam vừa tháo giày giúp Trần Noãn vừa trêu, “Không sao, ngồi nghỉ một chút vậy.”

Trần Noãn không đáp, ngồi xuống bậc đi, mặc kệ cái nhìn hiếu kỳ của những người đi qua, nước mắt cứ chảy mãi, chốc chốc lại đưa tay lên chùi đi.

Đến tận khi nhìn thấy những ngón tay thân thuộc nắm lấy mắt cá chân xoa xị thuốc cho mình, Trần Noãn mới ngẩn ngơ đến ngừng cả thở, chỉ còn nghe thấy mỗi tiếng nước mắt rơi tí tách.

Cố Thanh Thời ngẩng đầu nhìn cô rồi thở dài: “Thôi vậy, anh đi với em vậy, không nghe lời thì cứ không nghe lời đi...”

Trần Noãn bổ nhào qua ôm lấy cổ anh. Cố Thanh Thời thiếu chút nữa là ngã, vội chống người lại, Trần Noãn òa khóc thật to.

“Sao anh không biết là em cuồng khóc đến vậy nhỉ?” Tạ Bản Sam đứng khoanh tay bên cạnh xem.

Trần Noãn “hừ” một cái, mặc kệ anh ta, không thèm nhìn tí nào, Tạ Đông Sơ đang đứng cạnh anh ta.

“Đau lắm hả?” Cố Thanh Thời vỗ về.

“Vâng, đau lắm ạ! Thật đó!”

Tạ Bản Sam cười đều, vỗ vai chào Cố Thanh Thời, cưỡng ép kéo Tạ Đông Sơ đi.

Tuy đang giữa hè nhưng gió núi lồng lộng thực sự rất mát mẻ, Trần Noãn không muốn đi tiếp, chưa kể chân cũng không đi được nữa rồi.

“Còn muốn đi tiếp không? Anh cõng em.” Cố Thanh Thời hỏi không trúng ý tí nào.

“Không lên nữa.” Trần Noãn ngồi trên bậc đá ăn bánh waffle Cố Thanh Thời đưa. Tuy không thích Tạ Đông Sơ nhưng tay nghề chị ta cũng được, không thể từ chối món ngon đến miệng được.

“Vậy đã đói chưa? Anh đưa em xuống ăn gì đó nhé? Sáng nay em còn chưa ăn gì mà.” Cố Thanh Thời nói.

“Vâng... hình như có hơi đói.”

Cố Thanh Thời cười bất đắc dĩ: “Em đúng là một cô nhóc con.”

Anh quay người, khom lưng xuống, mắt Trần Noãn đỏ hồng nhưng vẫn cười hết sức ngọt ngào, lập tức nhảy lên lưng anh, không cần thận tránh cái chân đang bị thương.

Lúc Trác Nhất vội vàng chạy từ trên núi xuống vì nghe nói Trần Noãn thì thấy cô nhóc ấy đang gác một chân trên ghế gặm đùi gà, chẳng còn dáng vẻ khóc sướt mướt rất đáng thương như lời đồn nữa, lập tức cậu ta cảm thấy như đã bị lừa.

Nhưng khi cậu ta nhìn thấy Cố Thanh Thời đang ngồi bên cạnh gắp rau xanh, nắm hương cho người kia thì lập tức nổi trận lôi đình, cái tên ong bướm này sao lúc nào cũng ra tay nhanh thế nhỉ! Bạch tuộc à? Sao mà tay dài quá thế?

“Bản thiếu đói gần chết, chia cho tôi một cái đùi gà đi.” Nói xong cậu ta cầm luôn cái đùi gà duy nhất còn sót lại trên bàn đưa lên miệng cắn một miếng, không thèm đi rửa tay trước.

Trần Noãn tức trợn mắt, miệng đang mắc ăn nên không tiện mắng, đành phải cố nuốt vội cho xong rồi chỉ vào mặt anh ta chửi: “Cậu là quỷ chết đòi à! Sao không tự đi mà mua! Đó là cái đùi cuối cùng của tôi đấy! Bà đây sáng nay vẫn chưa ăn gì! Cậu đền cho tôi ngay!”

Nếu cái chân không bị thương, nói không chừng Trần Noãn đã đứng dậy đánh cho Trác Nhất một trận nên thân.

Cố Thanh Thời ngạc nhiên quan sát hành vi của Trần Noãn, cả ba người lập tức đều lặng ngắt như tờ. Cuối cùng Trần Noãn đau khổ cúi đầu không dám nói tiếp nữa, ăn một miếng rau như nhai rơm, thảm nguyện rửa Trác Nhất trong lòng cả trăm lần.

Trác Nhất đầy vẻ đắc ý, lên mặt nữa đi! Cô dám thế thì tí nữa tên nam thần ong bướm này sẽ bỏ cô ngay. Nghĩ trong lòng thì hay chứ hiện thực thì luôn trái ngược.

Cố Thanh Thời chỉ ngậy ra một lát rồi bật cười khe khẽ, giọng nói dịu dàng phát hờn: “Lát nữa mua cho em thêm cái nữa.”

Trác Nhất không nuốt nổi miếng đùi gà đang ăn dở nữa, thật khó ăn quá! Cậu ta làm ra vẻ ghê tởm rồi bỏ đi.

“Là do em bị tức...” Trần Noãn không dám ngẩng đầu lên giải thích.

“Ừ, anh biết.” Cố Thanh Thời gật gù.

“Bình thường em không như vậy! Anh quen em lâu rồi mà, em chưa hề nói tục lần nào!” Trần Noãn hơi ngẩng mặt lên.

“Ừ, anh biết cả mà.” Cố Thanh Thời cười rất tươi.

“Vậy... nãy anh bảo mau cho em thêm một cái đùi gà...”

“...”

“... Được...” Cô gái này có lối tư duy thật khác hẳn người thường...

Chú thích:

*tiên hạ thủ vi cường, hậu thủ vi tai ương: về đầu nghĩa là ra tay trước chiếm được lợi thế, về sau nghĩa là trâu chậm uống nước đục

* Bánh waffle:

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Sau khi cả nhóm xuống núi thì đi ăn một bữa cơm quê rồi khăn gói về nhà. Trần Noãn kiểm soát bám lấy Cố Thanh Thời không buông, đối phương cũng không thấy có gì không ổn, lúc nào cũng chăm sóc rất cẩn thận. Tạ Đông Sơ thỉnh thoảng lườm Trần Noãn một cái, Trác Nhất thì phồng mang trợn mắt, Tạ Bản Sam đứng một bên cười sâu xa. Mọi người chào nhau về nhà trong không khí không mấy vui vẻ, chỉ có Trần Noãn được ngồi xe Cố Thanh Thời là dạt dào đặc ý. Cố Thanh Thời thỉnh thoảng tò mò nhìn cô nàng một cái, Trần Noãn lập tức thay đổi biểu cảm nhanh như chớp.

Sau sự kiện leo núi, chân Trần Noãn bị thương hơn nữa cũng do lười đi nên đã nhờ Triệu Khắc đưa giúp cho Thi Nhã Thừa đơn xin nghỉ việc.

“Tôi nói bà chị này, chị đã thấy ai xin nghỉ việc mà còn nhờ người khác tiện thể nộp giúp chưa?” Triệu Khắc cặp mắt bảo hiểm đứng dựa vào thân xe máy, tay đang cầm cái đơn kia của Trần Noãn.

“Do chân tôi bị thương đấy chứ.” Trần Noãn cãi, còn giơ chân ra cho cậu ra xem, đôi dép lê hình con gấu màu hồng bọc một cái chân phồng to như bánh bao.

Triệu Khắc cười khì khì ngồi xổm xuống, đưa tay dí một cái: “Có đau không?”

Trần Noãn khoanh tay cười khèn khệch: “Không đau.”

Triệu Khắc cười gian manh, ấn mạnh hơn, Trần Noãn dọa giơ chân ra đá thẳng mặt cậu ta: “Muốn ăn đòn hả?”

“Ha ha, được rồi.” Triệu Khắc vội vàng đứng bật dậy, lùi ra sau mấy bước rồi khoanh tay nói chuyện, “Có điều, hỏi thật nhé, sao cô lại xin nghỉ thế? Có khi sếp lại nghĩ là cô chê anh ấy trả lương cho cô ít quá đấy.”

“Ấy chớ, chỉ là tôi muốn tập trung vào việc học thôi mà.” Người chăm chỉ thì có thể vừa học vừa làm cũng không sao nhưng Trần Noãn lại là người thiếu ý chí cho nên đành phải mau mau rút về nhà, chuẩn bị học tập cho thật tử tế!

“Nhưng cô cứ thế mà chẳng nói với sếp một tiếng thì cũng không hay lắm phải không? Tuy bà quản lý hơi đáng sợ một chút nhưng hôm nay bà ấy còn gọi điện bảo tôi tới hỏi thăm chân cô đau thế nào đó, cho nên thực ra trong lòng vẫn rất quan tâm cô mà.”

“Hứ, cậu chắc đó không phải là vì muốn cậu đến thăm dò xem tôi có ốm thật không chứ?”

“Ha ha, cô đừng nói thế chứ, vậy còn sếp thì sao? Sếp rất dung túng cô mà phải không?”

“Ôi, ở hiền gặp lành, sau này mỗi sáng thức dậy tôi sẽ cầu phúc cho anh ấy, mong sao sếp nhớ trả tháng lương cuối cùng cho tôi!”

Triệu Khắc lắc đầu: “Thật vô lương tâm... Nói đi là đi, đến chào tạm biệt một cái cũng không được à?”

“Ôi... Thực ra tôi cũng biết vậy là không hay chứ... nhưng tôi là người tình cảm lắm, sợ lúc gặp mặt sếp thì không mở miệng nói được, dù sao cũng làm chung với mọi người lâu rồi, đành phải vô tình một chút vậy...”

“Được, được rồi! Đừng có già mồm nữa! Tôi sợ cô rồi! Tôi đi đây... Sếp nói cô thế nào tôi mặc kệ đấy, cô tự đi mà lo nhé.”

Nói xong anh ta vẫy tay chào, ngồi lên xe phóng đi như chớp.

Trần Noãn chạy theo hai bước, vẫy tay chào rồi đưa tay xoa chóp mũi nhìn theo.

“Ồ, nghỉ việc à? Tôi thấy cô còn chưa chiếm được người mà đã nghỉ việc chuẩn bị làm phu nhân toàn thời gian rồi cơ à?” Cái giọng điệu khó nghe này nhất định chỉ có thể là Trác Nhất.

Trần Noãn cảm thấy hôm nay mình đã bước nhầm chân ra khỏi cửa, chứ không sao có thể gặp phải cái loại người mồm miệng ăn mắm ăn muối như vậy chứ.

“Hừ, nếu cậu ngậm miệng lại được, bản cung rất vui lòng!”

“Tôi thấy cô thật chẳng có tiền đồ gì cả!” Trác Nhất tính trẻ con vẫn cứ trêu người tiếp, tuy tuổi cậu ta đã chẳng còn nhỏ nữa nhưng mặt mũi vẫn trắng trẻo, thư sinh, mắt hai mí, môi đỏ hồng, cái mặt lúc nổi giận đùng đùng hay không chịu phục thật quá giống học sinh trung học.

“Cậu mới là đứa không có tiền đồ ấy.” Trần Noãn lườm cậu ta một cái, đốp lại nhưng không hề giận, cà nhắc ngồi xuống một cái ghế trong công viên nghịch điện thoại.

“Cô bảo ai không có tiền đồ hả?”

Trần Noãn mặc kệ cậu ta, chỉ mãi xem weibo.

Một lúc lâu sau không thấy tiếng gì nữa, Trần Noãn mới ngẩng đầu lên nhìn, chẳng còn ai ở đây nữa, hay thật, lần đầu tiên thấy thằng nhóc này thua cuộc bỏ chạy lêng xêng đấy. Bình thường không phải cứ cứng đầu cứng cổ nói đến cùng hay sao? Đi rồi cũng tốt, nhẹ tai.

“Em ngồi đây làm gì thế?” Một đôi chân xuất hiện trong tầm mắt cô.

Trần Noãn giật mình ngẩng phắt lên: “Ai vậy?”

“Ai gì cơ?” Cố Thanh Thời cúi xuống nhìn, đặt gói đồ to trong tay lên băng ghế, ngồi xổm xuống kiểm tra chân của cô rất tự nhiên.

“Chẳng đỡ gì cả...”

Trần Noãn mím môi không đáp.

“Nghe Lạc Thủy Hà bảo hôm nay em không đi làm, anh tiện thể đi ngang qua nên vào thăm, chân bị thương thì nên ở trong nhà nghỉ ngơi, em chạy xuống đây làm gì vậy?”

“Sao anh lại nghe Thủy Thủy nói được vậy?”

Cố Thanh Thời nghiêng đầu: “Ở trên đường, tình cờ gặp.”

Trần Noãn gật đầu, đến tận lúc anh đưa bánh mì kẹp cho cô mới muện màng sức nghĩ ra chỗ này không tiện đường anh đi làm.

“Thực ra... Em xin nghỉ việc rồi...”

“Ồ.” Anh có vẻ đang lơ đãng, không nói gì thêm.

“Ha ha ha, giờ anh phải nuôi em rồi, anh đã thấy áp lực nặng nề chưa?”

“Mẹ em sẽ nuôi em.”

Trần Noãn là một người khá thông minh, thích nói đùa, không ngờ cái người kia lúc nào cũng đứng đắn, nghiêm túc, thật chẳng thú vị gì!

Trần Noãn đành phải đính chính: “Thực ra là vì em muốn tập trung học nên mời xin nghỉ.”

“Ừ.” Cố Thanh Thời gật đầu, đứng dậy, “Anh dìu em về nhà nghỉ ngơi, đừng chạy ra ngoài nữa nhé.”

Trần Noãn là người trông thì yếu ớt nhưng không phải vậy, cô nàng này lúc nào cũng thích thách thức giới hạn của bản thân, ít nhất bây giờ Trần Noãn thấy chân mình vẫn chưa đau đến nỗi không đi được, bết ra là vẫn chịu được.

“Em không cần, anh xem không khí buổi sáng tốt thật, em nên ra ngoài rèn luyện thân thể chứ.”

Cố Thanh Thời không đáp, chỉ đứng yên khoanh tay nhìn ngược lại, chẳng mấy chốc Trần Noãn đã phải đầu hàng...

“Được rồi...” Trong lòng Trần Noãn bạo gan nghĩ, lần tới anh ấy còn nhìn mình vậy nữa, mình sẽ hạ gục anh ấy rồi ăn luôn!

Trần Noãn cà nhắc bước thấp bước cao đi theo Cố Thanh Thời: “Ôi chao, hình như hơi bị đau, em muốn ngồi nghỉ!” Trần Noãn túm tay áo anh, dùng đưa cái chân, định không đi nữa.

Cố Thanh Thời lo lắng cau mày: “Anh cõng em lên vậy.”

“Không sao đâu... Nghỉ một chút là được mà...” Trần Noãn vội xấu hổ từ chối nhưng đôi mắt tinh anh vẫn đang trộm ngắm biểu cảm của đối phương.

Cố Thanh Thời đành phải ngồi xổm xuống: “Leo lên đi.”

Trần Noãn làm ra vẻ không tình nguyện, trèo lên lưng anh rồi lại cười toe, hoàn toàn không thấy áy náy vì đã đùa giỡn người ta.

Cố Thanh Thời ôm đùi Trần Noãn đứng dậy: “Em đã xin nghỉ việc rồi thì bữa nay cứ ở nhà nghỉ cho khỏe, anh sẽ sắp xếp thời gian đến thăm chân

cho em, đừng đi lung tung, tuy không phải bị thương nặng nhưng cả ngày em cứ như vậy thì sớm muộn cũng sẽ bị thương đến xương cốt, nên chăm sóc cẩn thận đi nhé.”

“Ờm.” Trần Noãn gật đầu nhưng không thật để tâm, miễn không phải là bệnh nan y, còn sống là may rồi, bác sĩ nói gì cũng chỉ như nước đổ đầu vịt cả.

“Em học cần sách gì thì bảo anh, anh đi lấy cho.” Cố Thanh Thời đang nghiêng người ấn thang máy.

“Vâng. Được ạ.” Bước vào thang máy, Trần Noãn vươn tay ấn số tầng.

“Học hành chăm chỉ vào nhé, nếu em thi đậu, anh sẽ đưa em đi ăn một bữa thịnh soạn.” Cố Thanh Thời cười nghiêng người.

“Em có thể đổi thịnh thành yêu cầu khác không?”

Cố Thanh Thời không hiểu: “Em muốn cái gì?”

“Em muốn anh làm bạn trai em, muốn anh mời em ăn cơm, muốn anh dẫn em đi chơi, muốn nhiều thứ lắm, đâu phải chỉ thích mỗi thịnh thôi đâu.” Trần Noãn nói rất thoải mái, Cố Thanh Thời cũng không để bụng.

Anh cười: “Vẫn còn xa lắm, em cứ lo thi cho tốt trước đi rồi cả nói. Sao lại không thích thịnh thế?”

“Ờm... Không phải không thích... mà là... ờm... không muốn thịnh...” Trần Noãn cảm thấy nãy mình nói năng tùy tiện quá, giờ không biết nói tiếp làm sao.

May mà tiếng thang máy kêu “tinh” một cái đã cứu vớt cô nàng: “Quào! Đến nơi rồi, mau về nhà thôi!”

Về đến nhà, Cố Thanh Thời đặt cô trên sô pha, lấy sữa chua mình mang đến đưa cho cô. Trần Noãn tuy trong lòng rất vui nhưng cũng hơi khó xử, không phải trong lòng anh mình là đứa chỉ biết mỗi ăn đấy chứ? Trần Noãn đã ăn sáng, nãy mới ăn bánh mì kẹp, giờ lại ăn sữa chua, cứ ăn liên tục thế này, chắc sẽ tăng cân nhanh lắm nhỉ?

“Ồ, anh còn phải đi làm nữa mà phải không? Nhanh lên đi, khéo muộn đấy.” Trần Noãn cầm hộp sữa chua, nhịn đau mà đuổi khách.

Cố Thanh Thời không nghĩ gì cả, anh kê chân lên giúp cô rồi đứng dậy chuẩn bị đi: “Vậy nếu có việc gì thì em gọi điện cho anh nhé, đừng có đi lung tung đấy.”

Trần Noãn gật đầu như gà mổ thóc.

Được mấy bữa thì Cố Thanh Thời bận quá không thể phân thân đến thăm cô, Trần Noãn bỗng thấy nhẹ nhõm hẳn, có cơ hội để tiêu hóa bớt thức ăn. Trái lại, cuộc điện thoại bất ngờ của Thi Nhã Thừa đã khiến Trần Noãn bị kích động mấy ngày nay.

Bữa đó, sau khi Cố Thanh Thời đi chưa bao lâu thì hình như Triệu Khắc đã nộp đơn xin nghỉ việc cho cô nên có điện thoại đến, Thi Nhã Thừa là người luôn điềm đạ, hiếm khi nóng nảy. Chuyện lúc đó cụ thể thế nào thì Trần Noãn không còn nhớ nữa nhưng cô nhớ rõ mình lúc ấy bị tẩy não về ý thức làm việc đến thộn mặt ra, nói nào là phải báo trước một tháng trước khi nghỉ cho nên bắt cô phải đi làm thêm một tháng nữa. Cái này không quan trọng, lúc ấy tất nhiên Trần Noãn biết đường đáp lại là đang bị đau chân nên không đi được, Thi Nhã Thừa giật mình một thoáng rồi đưa ra tối hậu thư: “Vậy cô cứ dưỡng bệnh đi! Khỏe rồi thì làm bù đủ một tháng cho tôi! Nếu không tôi có quyền giữ lương của cô đó!”

Trần Noãn bị hù khiếp vía, đành phải khom lưng, cúi đầu đồng ý, cúp điện thoại một lúc rồi mới tỉnh ra, sao có thể uy hiếp một người bệnh như

vậy chứ? Có biết là gần đây mọi người dễ bị stress lắm không? Thật không ngờ sếp cũng đáng sợ đến vậy... Trần Noãn không khỏi thầm nghĩ rằng may là đã xin nghỉ việc nếu không xem chừng sau này có khi bị sếp ăn tươi nuốt sống mất.

Cố Thanh Thời không đến thăm cô nhưng không quên gọi điện, nhắn tin, ngoài việc dặn dò cô phải dưỡng thương như mẹ già ra còn bắt phải chú ý ăn uống, một ngày nghe tận ba lần, Trần Noãn thấy sắp phát ốm rồi, may mà cô là người sống thoáng, cứ coi như đang đi nghe nhạc là được, cô rất thích giọng nói của nam thần.

Điều đau khổ duy nhất là tên Trác Nhất da mặt dày mấy cứ tan tằm là lại qua ăn chực số đồ ăn cô tích trữ mấy hôm nay, ăn đến sạt nhà đổ vách rồi.

“Tôi thấy cậu chẳng biết xấu hổ là gì hết! Chẳng lẽ mẹ cậu bỏ đói cậu à! Đến cả mì gói mà cậu cũng không tha cho nó! Nhà cậu chẳng lẽ không có máy chơi game à mà phải sang đây chiếm chỗ của tôi!”

“Cậu đừng có bày bừa lên sô pha! Cậu mà làm loạn nhà tôi lên thì Thủy Thủy sẽ đánh chết tôi đó!”

“Đại thiếu gia ơi đừng có vứt rác lung tung!”

“Trác Nhất, cậu còn vậy nữa là tôi đuổi thẳng cổ đấy!”

Trần Noãn cảm thấy mình đã nói hết sạch cả hơi rồi mà tên Trác Nhất vị thành niên kia vẫn cứ ngồi xếp bằng trên sô pha ăn uống, thỉnh thoảng lại còn ngẩng lên hỏi cô có muốn ăn không nữa chứ.

Tác giả có chuyện muốn nói: nghỉ đặng vì bị ốm mấy tháng liền, người không khỏe nên tâm trạng hơi bí bách, gần đây mới tốt hơn một chút.

Lúc hạnh phúc nhất trong cuộc sống là ngồi lách cách gõ bàn phím
hăng say~

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 22

“Cô tự xem đi, chân đang như vậy, đừng có kích động, mau bình tĩnh nào!” Trác Nhất chậm rì rì lấy giấy chùi miệng rồi đứng lên vỗ lưng Trần Noãn.

“Cậu đừng có đụng vào thịt bò của tôi thì sao tôi phải cáu.”

“Ấy, vậy cô cứ giận thêm tí nữa đi, lần sau đừng mua hãng sữa chua này nữa, uống chẳng ngon.”

Trần Noãn cướp sữa chua lại: “Có mà uống là may rồi, còn soi mói nữa, đây là sữa chua của tôi đấy!”

“Cô coi đó, bốn thiếu gia đại giá quang lâm là làm vẻ vang cho hàn xá của kẻ hèn cô, không đem rượu ngon thịt thơm ra tiếp đãi thì thôi, tôi giúp cô giải quyết những món không tốt cho sức khỏe, giúp giữ gìn vóc dáng yếu điệu cho cô, cô còn không vui, chặc chặc, thật là vô phép.” Nói xong còn lắc đầu nữa.

“Kiếp trước cậu là con quạ con công gì vậy? Vừa tự kỷ, vừa xấu tính, mặt thì dày, tôi rửa cậu có một người bạn gái xấu xấu xấu hoắc!”

“Ôi dào, cô xấu hơn tôi sẵn rồi, tôi không để bụng đâu.”

“Á, tôi để bụng đó!”

“Gì kia? Cô để bụng hả? Bó tay, phẫu thuật thẩm mỹ không tốt đâu nhé.” Cậu ta ra vẻ quan sát đánh giá cô từ trên xuống dưới một vòng rồi

cười đều.

Trần Noãn lườn cậu ta rồi bỗng cười rộ lên: “Ồ...”

Trác Nhất bị cười phát sợ: “Ồ gì?”

“Thì ra thằng nhóc nhà cậu vẫn chưa hết tà tâm với tôi, thèm khát mũ mạo của bốn cô nương hả? Cậu làm tôi lo lắng quá, dù cậu đẹp như chó ấy, nếu mà dắt cậu ra ngoài thì thu hút lắm.”

Trác Nhất cười nhăn đuôi mắt: “Gì kia? Cô cuối cùng đã nhận ra mũ mạo của bản thiếu nên muốn xuống tay rồi à? Hầu hạ bản thiếu cho tốt vào, ta sẽ phong cô lên làm nha đầu thông phòng.”

Trần Noãn vỗ đánh bốp lên vai cậu ta: “Cút xéo!”

Trác Nhất ôm bụng cười sấp tất thở: “Bị nói trúng tim đen cũng không được đánh người bừa bãi chứ.”

“Cậu mới nói trúng ấy! Nói trúng cả nhà cậu ấy!”

Trác Nhất bắt được cái gối ôm phi qua: “Cô thẹn quá hóa giận rồi kìa.”

“Tôi thẹn quá hóa giận đấy! Đánh vỡ đầu cậu, đánh cho cậu rụng hết răng!” Trần Noãn nhảy cẫng đuổi theo cậu ta.

Trác Nhất không thèm chạy, vừa trốn vừa dừng lại nhử, còn phải chú ý quan sát xem cái người một chân này có bị ngã sấp mặt xuống không.

Lúc Lạc Thủy Hà về, Trần Noãn đang ở tư thế ghếch chân đá lên vai Trác Nhất còn Trác Nhân thì đang đưa tay nắm mắt cá chân Trần Noãn. Lập tức ba người tròn mắt nhìn nhau.

“Sao không vào đi?” Giọng nói thình lình ở cửa khiến Trần Noãn vội vàng thu cái chân đang bị Trác Nhất túm về, người mất cân bằng đổ kềnh xuống mé sô pha.

Trác Nhất vội giữ người Trần Noãn lại. Vì thế, cảnh Cố Thanh Thời nhìn thấy là hai người đang ôm quần lấy nhau trên nền nhà.

Mặt Cố Thanh Thời biến sắc, mắt tròn xoe.

Mất mặt quá! Đầu Trần Noãn lập tức bị treo máy toàn bộ, đưa một tay lên che mặt rồi đứng dậy, không dám nhìn Cố Thanh Thời lấy một cái. Sao cái anh này chẳng í ử tiếng nào đã tới thế! Phên này có nhảy xuống sông cũng không tẩy trắng được rồi!

Lạc Thủy Hà hăng giọng, nói chuyện cho đỡ ngại: “Xem ra chân của cậu cũng ổn rồi đấy nhỉ?”

Trần Noãn cảm thấy đây là họa vô đơn chí.

“Không! Không! Không phải...” Trần Noãn bịt mắt, không biết nên kêu là đau mặt hay vẫn cứ đau răng.

Trác Nhất đứng bên cạnh cười rất hài lòng: “Cố Thanh Thời à, anh lại tới làm gì thế?”

Cố Thanh Thời không đáp lời cậu ta, đi về phía Trần Noãn: “Ngồi xuống để anh xem chân của em nào.” Bầu không khí có vẻ đã dễ thở hơn.

Trần Noãn ngoan ngoãn ngồi xuống, không bịt mắt nữa, chỉ chăm chăm nhìn đối phương.

Cố Thanh Thời ngồi xổm xuống, nâng chân của Trần Noãn lên, liếc thấy đầu ngón chân dính mẩu bìm bìm khoai tây liền tiện tay chùi giúp luôn, cau mày kiểm tra đến cái mắt cá chân.

“Chân của cô ta thì có thể có chuyện gì chứ? Mới này còn đá người được đấy.” Trác Nhất ngồi xuống bên cạnh ôm túi snack tỏ vẻ khinh thường.

“Cậu câm miệng ngay cho tôi!” Trần Noãn lườm một cái sắc lẹm, ngo ngoạ người định dọa dẫm cậu ta.

Ai ngờ mắt cá chân bỗng bị người nắm, đau ngừng cả thở, tiếp đó còn bồi thêm giọng nói không vui của Cố Thanh Thời: “Em ngồi yên đi.” Giọng nói trầm trầm, cáu giận.

Trần Noãn giật mình, lập tức ngồi tử tế, thật không ngờ lúc Cố Thanh Thời tức lên thì ra vẫn khá là đáng sợ.

“Tiêu sưng rồi.” Cố Thanh Thời kiểm tra xong thì để chân xuống sofa, đứng dậy day trán, thần sắc xem chừng rất mệt.

“Ồ... Vậy chừng nào mới có thể đi chơi ạ?” Trần Noãn giả vờ vô tư hỏi như không có chuyện gì để xoa dịu bầu không khí. Lạc Thủy Hà thì đã rút lui khỏi chiến trường, bỏ về phòng xem phim rồi.

Cố Thanh Thời liếc nhìn Trần Noãn một cái, đôi mắt luôn luôn ôn hòa giờ bỗng có mùi mát mẻ: “Em không học bài à?”

“À, ý em là có thể đi lại tự do ấy.” Trần Noãn nhún vai.

Cố Thanh Thời chỉ tiếp tục nhìn Trần Noãn mà không nói gì khiến một người lắm lời như Trần Noãn tự dưng bí chữ. Anh ta không nói chuyện cũng không về, cứ đứng đó nhìn mình. Bình thường mà được một anh chàng đẹp trai nhìn thế này thì sướng biết bao nhỉ? Có điều đừng có nhìn bằng cái ánh mắt kiểu thản nhiên, vô cảm này chứ, khiến người ta thấy mất tự nhiên như đang bị dày vò vậy. Lúc này rồi mà Trác Nhất vẫn có thể thản nhiên ăn snack, ngồi xem bóng, không phải bình thường cậu ta nói nhiều lắm hay sao, thật quái dị sờn gai ốc.

Rốt cục, Trần Noãn không chịu nổi nữa, bịt mắt hét bừa: “Aaa, anh có ăn đồ cay không?” Hỏi chẳng cuội xong lại he hé mắt nhìn lén đối phương qua kẽ tay.

Yết hầu Cố Thanh Thời chuyển động: “Anh phải đi đây.”

Trần Noãn vội vã đứng dậy: “Được! Em tiễn anh.”

Cố Thanh Thời nhú mày.

“Ồ? Phải đi à? Không tiễn.” Trác Nhất ngoảnh đầu ra nhìn một cái, phẩy tay.

“Cậu cũng nên đi đi chứ?” Trần Noãn lườm đầy khinh bỉ.

Cuối cùng Cố Thanh Thời đi lại đỡ eo dìu Trần Noãn đi: “Tiễn anh một chút đi.”

Trần Noãn giật mình, cảm giác ở eo rất rõ ràng. Có điều tối nay Cố Thanh Thời quả thực có phần bị mất hứng, mọi ngày anh chỉ dịu dàng cười mỉm, hôm nay tự dưng lại tỏ vẻ lạnh lùng, không phải vì chút chuyện vừa rồi mà khinh bỉ mình đấy chứ nhỉ?

Dìu người ra tới cửa, Cố Thanh Thời lại lập tức thả tay: “Thôi, bỏ đi, em quay vào đi, nghỉ ngơi cho sớm đây.” Nói xong anh liền mở cửa bỏ về.

Trần Noãn quỳnh lên, vội giữ người, níu được ngón tay anh, ngón tay thon dài đến năm mơ cũng muốn được chạm vào. Cảm giác khi thật sự được cầm không như những gì tưởng tượng ra khi anh chỉ miết mắt cá chân, mềm và ấm, đến cả những vân gai cũng có thể cảm nhận được.

“Sao thế?” Cố Thanh Thời không rút tay về, còn Trần Noãn thì cứ nắm lấy như thể đã quên cách buông ra.

“Thực ra, vừa nãy em không may bị ngã sấp, không phải như anh nghĩ đâu...” Trần Noãn không chịu nổi nên nói ra, mặc kệ anh ta nghĩ thế nào, nên giải thích thì phải giải thích, dù tình yêu có không thành thì hình tượng bản thân vẫn hết sức quan trọng.

Trần Noãn cúi đầu nên không thể quan sát được vẻ mặt của đối phương, chỉ nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của người ta, tự dừng lại đỏ mặt. Tuy bao lời mặt dày đều đã từng nói hết nhưng đây là lần đầu tiên có cảm giác thẹn thùng, phải chăng là vì mang theo tâm tư muốn làm duyên của con gái?

Cố Thanh Thời nhìn mấy cọng tóc ngắn ngắn trên đỉnh đầu người ấy, ánh đèn vàng ở cửa ra vào khiến nó trông mềm như một lớp áo nhung. Anh đưa tay lên xoa đầu cô, cười khe khẽ: “Ừ, anh biết rồi.”

Những nụ hoa e ấp trong đáy lòng Trần Noãn bùng nổ rộ, cô nàng ngẩng đầu lên, hí mắt cười: “Vâng ạ.”

“Em quay vào đi, anh về đây.” Anh rút mấy ngón tay bị nắm về đưa lên vẫy vẫy rồi đóng cửa lại.

Trần Noãn lập tức lật mặt, phóng ngay về phòng khách: “Trác Nhất, cậu đúng là đồ tồi! Trước mặt idol của tôi mà cậu dám ngang nhiên ôm tôi thế đó hả!” Trần Noãn nhìn cái tên nhãi ranh trước mặt, bản tính bùng phát.

“Thế nghĩa là khi anh ta không ở đây tôi có thể bế phải không? Nào, nào, để tôi ôm cô nào, muốn tôi ôm thì cô cứ nói thẳng ra chứ.” Hắn ta sải tay gác lên lưng ghế sofa, rướn mày cười xỏ lá.

“Cút xéo biển! Lượn đi cho nước nó trong, nhìn ngứa cả mắt.”

“Hứ, cô ngứa mắt tôi là do cô mắt mù, chỉ có cô thiệt thôi.” Cậu ta nhún vai ung dung xem ti vi tiếp.

Trần Noãn ngồi một góc ra sức lờm nguýt. Chẳng biết kiếp trước mắc nợ gì mà kiếp này gặp phải cái tên đã dính như keo con chó lại còn tự kỷ siêu cấp như này nữa.

Ông bà dạy rằng ngày nghĩ gì đêm mơ đó.

Trần Noãn ngủ một giấc mà cũng mơ phải ác mộng thấy Trác Nhất đến phá đám cưới của mình và Cố Thanh Thời rồi mình bị Cố oppa đá, đáng sợ nhất là Cố oppa còn bỏ chạy cùng Trác trẻ trâu, mơ đến đó thì sợ quá tỉnh giấc. Thằng cha này thật đúng dai như đĩa, đến trong mơ mà còn phá đám tình yêu của mình được! Trần Noãn tức tối lấy di động định nguyên rửa gã mấy câu.

Vừa sờ tới điện thoại thì di động lập tức rung lên, một tin nhắn mới đến.

“Nghỉ ngơi cho khỏe, đừng nghịch.”

Là tin nhắn dặn dò hằng ngày vạn năm không đổi của bác sĩ Cố Thanh Thời. Trần Noãn buồn bực vò đầu. Miễn là chơi không bị thương là được chứ gì mà đến mức không cho cả chơi chứ...

Nếu là bình thường thì Trần Noãn nhất định sẽ nhắn lại lý sự một trận rồi nhưng vị thầy thuốc này không phải trường hợp bình thường! Giáp mặt vị bác sĩ này, giữ hình tượng bản thân là trên hết.

Trần Noãn ngồi dậy đánh răng rửa mặt, mí mắt vẫn díp lại chưa qua cơn buồn ngủ. Đến tận khi cầm bánh mì ngồi vào bàn ăn, Trần Noãn vẫn còn đang gà gật, lâu lâu lại gặm một miếng bánh, uể oải nhai. Trần Noãn vẫn còn đang bận đấu tranh tư tưởng xem nên đi học hay là cứ đi ngủ tiếp cho khỏe người đây.

Chưa ăn hết ổ bánh mì thì điện thoại lại rung nữa, là “Trác trẻ trâu” gọi. Trần Noãn lập tức tỉnh như sáo.

“Alo.”

“Hôm nay đẹp trời, đi bơi không?”

Trần Noãn ngẫm nghĩ thấy sao mà hấp dẫn quá thể thể chứ! Dạo này trời nóng ời là nóng, ngồi điều hòa nhiều khô cả người, chắc chắn không sướng bằng được đắm mình trong bể nước rồi.

“Không đúng, cậu không phải bác sĩ à? Sao hôm nay không đi làm hả? Sao mà một ngày của cậu rảnh quá vậy?”

Người đầu bên kia cười ha ha một tràng: “Cô không hiểu thật đấy à? Bác sĩ đâu phải ai cũng giống nhau.”

“Tôm tép khác nhân tài ấy hả?” Trần Noãn thuận miệng đáp.

“Hừ! Thế rốt cuộc cô có đi không đây?”

“Không đi.” Trần Noãn sợ nhất là lén lút đi, lỡ bị Cố Thanh Thời kiểm tra đột xuất mà vắng mặt thì tiêu luôn, vẫn nên ngoan ngoãn ở nhà thôi.

“Bái bai!”

Sự thực là, cuối cùng Trần Noãn vẫn đi bơi, hơn nữa cả đời khó quên.

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Trần Noãn vốn là bị Trác Nhất lôi kéo mới đến hồ bơi nhưng vừa đến nơi thì lập tức khoái chí nhảy ùm xuống nước.

“Không ngờ cô không chỉ lùn mà mấy chỗ nên lớn cũng chẳng lớn chút nào nhỉ?” Trác Nhất khinh bỉ nhìn Trần Noãn nghịch dưới nước.

Trần Noãn ôm một cái phao bơi loanh quanh, hằm hừ quay ngoắt người lại: “Ai mượn cậu bép xép hả, đồ mắt lệch! Con nít thì biết cái gì!” Trần Noãn bơi kém, không thể rời xa cái phao được.

“Ha ha ha, ai thèm nhìn cái dáng còng queo của cô chứ.”

Thấy Trần Noãn không thèm đáp thì lại đẩy đẩy cái phao bơi: “Cô xem giờ cô giống ai ấy nhỉ? Các em nhỏ chẳng?” Trác Nhất càng nhìn Trần Noãn bơi mà không rời nổi cái phao lại càng buồn cười, chỉ tay về phía khu bơi của trẻ em gần đấy.

“Không biết bơi thì đã làm sao hả? Có cái gì mà cười, nói người phải ngẫm đến ta, cười người hôm trước hôm sau người cười đấy.” Trần Noãn lắc lư ngón tay, không thèm chấp.

“Ha ha ha, đừng có tự kiểm cố nữa, cô chơi một mình đi, bản thiếu gia đi thể hiện bản lĩnh đây.” Nói xong cậu ta liền khoát tay quạt nước bơi đi mất, khiến Trần Noãn bị bắn cả nước lên mặt.

Chơi một mình ở chỗ nước cạn mãi cũng chán, Trần Noãn liền thử dò dẫm xuống chỗ nước sâu chơi, mũi chân chơi với không chạm đáy mang

đến cảm giác cực kỳ không an toàn nên chơi hết sức dè dặt.

“Ồ? Tiểu Noãn Noãn à?” Đương lúc Trần Noãn còn đang phân vân xem có nên quay về chỗ nước nông không thì một giọng nói quen thuộc khiến cô nàng giật nảy mình.

Quả nhiên cả đám người đang nhìn Trần Noãn, Trác Nhất cũng bơi từ đằng xa lại: “Mấy người cuối cùng cũng đến rồi đấy à? Lề mà lề mề.”

Trần Noãn bưng tỉnh, đầu tiên là phải quan sát ngay biểu cảm của Cố Thanh Thời, hoàn toàn chẳng có bụng dạ đâu để thưởng thức dáng người đẹp dễ mặc đồ bơi của oppa, thì ra bọn họ đã hẹn trước với nhau hả? Lúc này, Trần Noãn chỉ muốn bóp chết Trác Nhất, dám đào cái hố sâu vĩ đại cho mình sập bẫy, gặp cậu ta quả là chẳng hay ho gì.

Trần Noãn tít mắt nhe răng với Cố Thanh Thời đang lạnh lùng nhìn mình: “Bác sĩ Cố à, trùng hợp ghê! Anh có muốn uống nước ép hoa quả không?” Vừa nịnh nọt vừa bơi về phía bờ.

“Gì đấy? Tiểu Noãn Noãn ơi, anh cũng muốn uống nước ép hoa quả, xin hãy rủ lòng nhìn sang bác sĩ Tạ đẹp trai của em một cái đi.” Tạ Bản Sam nghịch.

Mọi người cũng nhao nhao đùa nhau, Tạ Đông Sơ đứng phía sau chỉ cười mỉm, có vẻ lấy làm bình tĩnh.

Trần Noãn nghĩ đằng nào cũng đã trót đến đây rồi nên đành khoác lớp da mặt dày lên, tiến về phía Cố Thanh Thời bất chấp tất cả: “Mấy người có tay có chân thì tự mua đi nhé.”

Cố Thanh Thời tuy không vui nhưng vẫn chìa tay kéo Trần Noãn lên. Trần Noãn leo lên bờ, giả bộ đứng không vững, bám chặt lấy cánh tay anh không thả, vừa híp mắt cười vừa làm bộ nịnh bợ. Trác Nhất đứng bên xem làm vẻ mặt buồn nôn, Trần Noãn mặc kệ gã.

“Anh không uống.” Cố Thanh Thời giờ mới nói.

“Vậy anh có đói bụng không ạ...” Trần Noãn tìm cách để nịnh.

Cố Thanh Thời quay đầu lại nhìn Trần Noãn, tự dưng nhớ lại hồi mới quen nhau, Trần Noãn cũng hay kiếm có mang đồ ăn cho anh ta, cách trực tiếp nhất mà lại kém hiệu quả nhất...

Anh lắc đầu: “Em đói à? Anh đi mua gì đó ăn cho nhé?”

Trần Noãn vội xua tay: “Em không đói, không đói đâu, em sợ anh đói thôi.” Cô nàng nào ngẩn tìm mãi vẫn không ra cách cửa trai chuẩn chỉ.

“Ừ, anh không đói.” Cố Thanh Thời khởi động cơ thể, chuẩn bị xuống nước.

Trần Noãn một tay ôm phao vẫn bám theo anh: “Em cũng muốn chơi.” Tuy bình thường tính anh ôn hòa nhưng đây là vấn đề liên quan đến khám chữa bệnh, hơn nữa còn là mình tự ý chạy đến, Trần Noãn không khỏi chột dạ, vẫn cứ thấy hơi sợ anh.

Cố Thanh Thời không buồn nhìn Trần Noãn: “Em ngốc thật đấy.” Giọng điệu anh chẳng hay ho gì. Suy nghĩ của anh rất đơn giản, không phải anh ghen vì cô ra ngoài chơi với người khác mà là vì cô không nghe lời nghỉ ngơi cho khỏe nên anh giận.

“Thanh Thời à, cậu có thấy cậu nghiêm khắc quá không hả? Tiểu Noãn Noãn đã dưỡng thương nửa tháng, chắc cũng đã tạm ổn rồi chứ? Tuổi trẻ ham chơi mà, cứ để em ấy xuống nước nghịch một chút đi, chứ không ở trên bờ nhìn mọi người chơi sông thì đáng thương quá.” Tạ Bân Sam đi ngang qua nói đỡ giúp Trần Noãn.

Cố Thanh Thời nhún vai: “Không được.”

“Ái chà, cậu thế này là quản lý bệnh nhân hơi quá rồi đấy, chẳng thấu tình đạt lý chút nào, vậy là không có được.” Tạ Bản Sam dần dần đi xa, chỉ còn Trần Noãn vẫn đứng đực một mình, âm thầm rơi lệ. Máy người này nói năng phá đám ghê.

“Chân vẫn chưa khỏi à?” Tạ Đông Sơ đi ngang qua, lạnh nhạt hỏi một câu.

Trần Noãn âm ờ đáp cho qua, buồn bực ngồi xồm bên bờ.

“Ha ha, đáng thương ghê! Bồn thiếu gia đi đây!” Trác Nhất rướn mày trêu chọc rồi cũng lao xuống nước.

Không thể gần gũi quan sát cơ thể đẹp đẽ của oppa, không thể gần gũi hưởng thụ nội tiết tố của oppa, thật khổ biết bao! May là Trần Noãn rất giỏi tự chơi một mình thế nên cô nàng bèn ngồi xồm bên bờ nhìn chăm chăm dáng người của Cố Thanh Thời, tự tưởng tượng phần thân thể hoàn hảo ẩn dưới nước, cố gắng hồi tưởng lại thân thể trần trụi hồi nãy, càng mơ mộng càng thèm chấy dãi.

Đứng trước cám dỗ tốt cùng, lá gan Trần Noãn cũng to lên, lén lút xuống nước, ôm phao bơi về phía Cố Thanh Thời.

Bi kịch đã phát sinh vào chính giây phút này. Khi Trần Noãn vẫn còn chưa kịp bơi đến đích, không biết một bạn nhỏ từ đâu ra bơi đến va phải Trần Noãn. Tay Trần Noãn trượt khỏi phao bơi, đứa trẻ đã bỏ đi, còn Trần Noãn chưa kịp hô cứu tiếng nào đã chìm xuống bể, uống liền mấy ngụm nước.

Khoảnh khắc đấy, nỗi sợ hãi đột ngột bủa vây, đây đơn giản chính là giây phút yếu đuối bất lực của con người, như đang rơi tự do giữa không trung vậy.

Cố Thanh Thời tuy đã xuống nước nhưng vẫn hay lưu tâm ngoái nhìn lại bờ để mắt Trần Noãn. Lần này anh nhìn lại về bờ không thấy người đâu, lập tức nhìn quanh bề bơi tìm kiếm giữa rừng đầu người theo bản năng.

“Cậu có thấy Trần Noãn đâu không?” Anh bất giác hỏi Tạ Bân Sam.

“Không phải ở trên bờ à?” Tạ Bân Sam quay người lại chỉ về phía bờ, “Ồ, người đâu rồi?”

Cố Thanh Thời không nói gì thêm, vội vàng lên bờ, đứng phóng rộng tầm mắt tìm kiếm. Anh ta sốt ruột là vì chân của Trần Noãn, lòng thì bực con nhóc này quá ham chơi, vẫn chưa nhận ra Trần Noãn đã chìm xuống bể.

Bề bơi không có nhiều người lắm, anh nhìn đi nhìn lại mấy lượt đều không thấy, bỗng nhiên lại thấy một cái phao bơi đập dềnh trên mặt nước, lập tức thấy căng thẳng, cau mày nhảy xuống nước lặn một mạch, không kịp nói cho ai khác biết.

Lúc Cố Thanh Thời vớt được Trần Noãn lên, mọi người mới nhận ra quây tròn lại xung quanh.

Cố Thanh Thời vội chẳng kịp nghe tiếng tim đập gấp gáp của mình, tập trung ép ngực, thực hiện sơ cứu căn bản cho Trần Noãn.

Trần Noãn sặc nước tỉnh lại, thấy khuôn mặt Cố Thanh Thời kề ngay gần mình, chẳng nghĩ được gì, vội vàng níu chặt lấy cổ anh òa khóc: “Em cứ tưởng mình chết chắc rồi... huhu...”

Thấy Trần Noãn đã tỉnh lại được, mọi người vây xem đều thở phào nhẹ nhõm. Cố Thanh Thời hít sâu một hơi, vỗ nhẹ lưng Trần Noãn, bấy giờ mới nhận ra tay mình bị đau.

Trần Noãn khóc một lúc lâu mới buông Cố Thanh Thời ra. Mọi người tưởng Trần Noãn định phát biểu gì đó nghiêm túc, ai dè cô nàng lại cảm phần nhìn Cố Thanh Thời nói:

“Bác sĩ Cố, vừa rồi anh làm hô hấp nhân tạo cho em hả?”

Cố Thanh Thời gật đầu, chẳng biết Trần Noãn có ý gì.

“Vậy nghĩa là anh đã bắt nạt em rồi, anh phải chịu trách nhiệm đấy!” Trần Noãn trợn mắt ra vẻ hung hăng, sẵn sàng làm to chuyện.

Trác Nhất đứng gần đó không nhìn được bảo: “Trần Noãn à, cô bị úng não phải không? Đùa gì thế!”

Tạ Đông Sơ cũng bị bất ngờ.

Mọi người xung quanh cho là đùa, đều bật cười ha hả.

Chỉ có Cố Thanh Thời là nhìn Trần Noãn, nghiêm túc trả lời: “Ừ.”

Một chữ này của anh ta không chỉ khiến Trần Noãn choáng mà tất cả mọi người đều choáng.

Trần Noãn tuy là nói thật lòng, gặp đại nạn không chết nên nổi hứng nói nhưng không hề trông đợi được anh đáp lại. Mọi người cũng đều không ngờ Cố Thanh Thời nghe người ta đùa mà lại đồng ý thật.

Trần Noãn ngạc nhiên giây lát, ngồi dưới nền nhà vừa khóc vừa cười, chẳng biết làm sao.

Cố Thanh Thời lấy khăn bông quấn quanh người Trần Noãn: “Đi nghỉ chút đi, lát anh đưa em về.” Giọng nói của anh vẫn ôn hòa như trước đây, giống như không hề có thay đổi nào, khiến Trần Noãn hoài nghi câu trả lời vừa nãy mình nghe nhầm.

“Vậy anh nói từ nay anh chính là bạn trai của em đúng không?” Trần Noãn quyết hỏi đến cùng.

“Phải.” Anh gật đầu.

Tạ Đông Sơ thình lình thốt lên: “Thanh Thời, anh nói gì thế!”

Trác Nhất cũng kêu to đầy bất mãn.

Trần Noãn mặc kệ hết, trong mắt chỉ có Cố Thanh Thời, trong mắt Cố Thanh Thời chỉ có chuyện Trần Noãn đang ôm, đến đây thì cô nàng dần dần lịm đi.

Tỉnh dậy sau một giấc ngủ, Trần Noãn cảm thấy mơ mơ thực thực không biết đâu là thực đâu là mơ.

Trần Noãn không dám hỏi Cố Thanh Thời, sợ anh thấy mình phiền phức, hỏi Trác Nhất thì bị mắng cút, gọi cho Tạ Bân Sam hỏi chuyện thì bên kia cười ha hả một tràng xong lại hỏi ngược lại thế em không nhớ à? Thế bỏ đi vậy. Rồi chẳng nói gì nữa.

Trần Noãn buồn bực vò đầu, nghỉ cũng nhiều ngày rồi, nên rời giường đi làm thôi.

Vừa ra khỏi cửa thì nhận được cuộc gọi của Cố Thanh Thời, giọng anh dịu dàng: “Đang đâu thế?”

“Ồm, đang ở cửa, chuẩn bị đi làm.”

“Hôm nay đi làm hả? Sao em không nghỉ ngơi cho khỏe đi?” Anh nói có vẻ lo lắng.

Trần Noãn cười ha ha đáp: “Giờ em khỏe rồi mà, bác sĩ Cố xin cứ yên tâm đi.” Nói rồi còn định vỗ ngực cam đoan nhưng nghĩ lại thì anh đâu có thấy được nên đành chưng hửng rụt tay về.

“Ừ, được, vậy buổi tối muốn ăn gì, anh qua đón em nhé?”

Trần Noãn vừa ấn thang máy vừa nhíu mày suy đoán xem những lời này có ý gì: “Bác sĩ Cố à, vậy nên anh làm bạn trai của em thật hả?” Hỏi xong suýt thì cắn phải lưỡi.

Cố Thanh Thời cười khẽ một hồi rồi mới đáp: “Đúng vậy.”

Trần Noãn ôm điện thoại cười ngu ngơ đi vào thang máy: “Vậy chừng nào anh tan làm thì gọi cho em nhé.”

“Ừ.”

Trần Noãn đi mà hồn như trên mây trên gió, lướt cái xác không hồn bước vào cửa hàng: “Chào các bạn yêu!”

Thi Nhã Thừa và Triệu Khắc lập tức nhìn chăm chăm Trần Noãn như gặp phải quý.

“Cô bị cái gì ám vào người à?” Triệu Khắc buột miệng.

Trần Noãn chớp chớp mắt không hiểu: “Gì cơ?”

Thi Nhã Thừa đưa tay tự chỉ lên mặt mình: “Hoài xuân hả?”

Trong miệng không có nước nhưng Trần Noãn vẫn giả bộ phụt hết nước trong miệng ra: “Sếp ơi! Em có bạn trai rồi đấy!”

Hai người kia lập tức đứng hình, làm rơi cả điện thoại xuống bàn. Trần Noãn thần kinh bị cái biểu cảm ngốc nghếch của hai kẻ này, cứ làm như tôi khó lấy chồng lắm ấy...

Triệu Khắc phản ứng nhanh lẹ hơn hỏi trước: “Chân cô khỏi rồi hả? Không phải nghỉ việc à? Có bạn trai nuôi hả?”

Trần Noãn nhớ ra chính sự, chạy đến trước mặt Thi Nhã Thừa thưa: “Sếp ơi, anh xem nỗ lực trong công việc của em trước đây có thể cho em tạm nghỉ được không?”

Thi Nhã Thừa thôi không nhìn Trần Noãn nữa, cụp mắt, nhạt diện thoại lên: “Ồ.” Phản ứng bình thản.

Trần Noãn xoay người, Thi Nhã Thừa mới phát hiện đầu hơi vầng mắt hơi hoa, xem chừng mình không ổn.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Vốn chỉ định viết truyện ngắn, không ngờ viết dài lê thê đến tận giờ, vẫn đang còn kha khá chữ nữa mới hết được đây.

Chú thích:

Hoài xuân: (từ Hán Việt ít dùng) Lễ nhà Chu cứ đến tháng “trọng xuân” 仲春 (tháng hai) thì cho cưới xin, vì thế mới gọi các con gái muốn lấy chồng là “hoài xuân” 懷春. ◇ Thi Kinh 詩經: “Hữu nữ hoài xuân, Cát sĩ dụ chi” 有女懷春, 吉士誘之 (Thiệu nam 召南, Dã hữu tử quân 野有死麋) Có cô gái đang ôm ấp xuân tình (nghĩ đến chuyện lấy chồng), Chàng trai đến quyến rũ.

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Tạ Đông Sơ đi xuống dưới nhà, Tạ Bản Sam đang ngồi trên sofa đợi: “Tiểu Sơ à.”

“Anh ạ.” Tạ Đông Sơ vẫy tay chào, định đeo túi ra ngoài.

“Sớm thế?” Tạ Bản Sam nheo mắt.

“Vâng.” Tạ Đông Sơ ra đến cửa, ngồi xuống đi giày cao gót.

“Em đi tìm Thanh Thời phải không?” Tạ Bản Sam không còn cà lơ phất phơ nữa, nghiêm mặt hỏi.

Tạ Đông Sơ khom lưng đi giày: “Không phải chuyện của anh.” Nói xong mở cửa thì bị Tạ Bản Sam chặn lại.

“Em không được đi. Từ nhỏ em đã thông minh sẵn, sao lại cứ cứng đầu với chuyện này thế hả, khoan nói cậu ta có tình cảm với em hay không, em là gì mà đi xen vào chuyện của cậu ta chứ, cậu ta trước sau gì cũng phải lấy vợ sinh con thôi.” Tạ Bản Sam không vui ra mặt.

Tạ Đông Sơ cúi đầu đứng im lìm, mãi lâu sau mới kéo tay anh: “Anh à, chuyện gì cũng có thể khống chế, em thậm chí có thể khống chế cả biểu cảm của bản thân, buồn hắt hơi còn có thể nhịn được nhưng tình cảm thì biết làm sao được, tuy em không đào hoa như anh nhưng em hy vọng anh hiểu.”

Tạ Bân Sam thấy em gái vẫn không chịu nghe lời khuyên bảo thì tức trảng cả môi, nói hơi gay gắt: “Thế em muốn thế nào hả? Đuổi Trần Noãn đi à?”

Võn chỉ nói dối, chẳng ngờ em gái lại tươi tỉnh ngẩng đầu lên nhìn: “Thế không được sao ạ? Em với anh ấy cùng cô độc làm bạn với nhau cả đời, vậy không được sao ạ?”

Tạ Bân Sam tức cứng cả người, nghĩ mãi không lựa được câu nào để nói, cuối cùng sự giận dữ lại hóa thành nỗi đau lòng, vỗ vai em gái bảo: “Em xem em có ngốc hay không chứ, thế giới này có bao nhiêu là đàn ông, vì sao cứ không phải cậu ta thì không được? Cậu ta coi em là gì thì em hiểu hơn ai hết mà phải không?”

Tạ Đông Sơ gạt phắt tay anh đi, người run run: “Anh à, anh nói nhăng cuội gì thế, nếu không phải tại Trần Noãn thì sao ra nỗi này chứ? Nếu không phải tại Trần Noãn, không phải mọi thứ đều tốt đẹp cả rồi sao? Tất cả là do lỗi của con bé đó cả.”

Tạ Bân Sam lắc đầu, mày cau lại: “Con bé ngốc này, em chẳng hiểu gì cả, nếu không có Trần Noãn thì sẽ có Lưu Noãn, Lý Noãn khác, vấn đề chỉ là thời gian thôi.”

Tạ Đông Sơ lắc đầu nguầy nguậy: “Không phải! Không phải thế!” Giọng nói thất thanh vút lên, trong lúc Tạ Bân Sam chưa kịp phản ứng, Tạ Đông Sơ đã đẩy cửa chạy ra ngoài rồi.

Tạ Bân Sam đứng trơ lại, buồn bực cào tóc, đá khung cửa một cái thật lực.

Cố Thanh Thời đang bước đi thong dong trên hành lang, nhịp bước đều đặn, bước chân ngừng thì thấy Tạ Đông Sơ đã chờ sẵn trước cửa.

“Đông Sơ à, có việc gì hả?”

Anh mở cửa văn phòng, mời Tạ Đông Sơ vào.

Tạ Đông Sơ căn môi, hôm nay vẫn chưa kịp trang điểm, trông mặt mũi hơi nhợt nhạt, bước vào phòng xem anh mặc áo bờ lu, kiểm tra lịch công việc.

Bức ảnh anh đặt trên bàn làm việc, anh mặc một bộ quân trang màu xanh lục, mày kiếm mắt sáng. Tạ Đông Sơ nhớ hôm đó mình cùng anh đi chụp ảnh, anh hơi lo lắng vì vậy Tạ Đông Sơ đã khen anh mặc quân trang trông rất khôi ngô. Câu đó là nói thật lòng, anh vốn tính tình nhu hòa, mặc quân trang thẳng nếp tôn dáng khiến người ta lóa cả mắt.

Ngón tay Tạ Đông Sơ di di trên góc ảnh: “Anh thật sự muốn cùng Trần Noãn à?”

Cố Thanh Thời đã mặc xong quần áo, đang xắn cổ tay áo, quay người lại gật đầu: “Đúng vậy.”

“Thanh Thời à, tính cách của anh không hợp chuyện yêu đương đâu, tính tình của em ấy thì vừa nhìn là biết không chịu ngồi yên, em sợ anh sẽ bị tổn thương mất, hơn nữa anh hoàn toàn không cần thiết phải chịu trách nhiệm chỉ vì em gái đó cho là anh bắt nạt nó, đó chỉ là một việc bất khả kháng, chúng ta là bác sĩ mà.”

Mắt mày Cố Thanh Thời rạng rỡ niềm vui, chẳng vì mấy câu của Tạ Đông Sơ mà bất an, lại còn cười rộ lên, khuôn mặt trông rất ấm áp: “Không phải thế, anh cũng muốn thử thích một người mà, không liên quan đến chuyện đấy đâu.”

Ngón tay Tạ Đông Sơ siết mép bàn quá chặt nên bị đau, gắng gượng kiểm soát biểu cảm của mình, nở nụ cười khiên cưỡng: “Nhưng nếu em ấy bắt nạt anh thì sao? Lúc đấy biết làm thế nào? Anh không nhớ chuyện ngày trước hả?”

“Anh cũng đâu thể sống một mình cả đời được, anh sẽ học cách thích nghi mà, có lẽ quen rồi thì sẽ tốt lên phải không? Là người có ai mà không biết yêu chứ?” Sự cố chấp của anh không những không lỗ mãng mà thậm chí còn vô cùng ngọt ngào.

Tạ Đông Sơ cuối cùng không ngăn nổi sự bất an trong lòng mình, giọng run lên: “Anh không thể như vậy...”

Chưa kịp nói xong thì có người đẩy cửa vào, cả hai đều giật mình quay ra nhìn. Tạ Bản Sam vào phòng chẳng nói chẳng rằng đã kéo thẳng Tạ Đông Sơ ra ngoài. Tạ Đông Sơ leo đẹo chạy theo nhưng không hề cự lại anh. Cố Thanh Thời nhìn người dẫn đi mất hút sau tấm kính thủy tinh, chẳng tỏ vẻ gì, xắn cổ tay ngay ngắn xong thì ngồi vào bàn làm việc.

Thi Nhã Thừa hôm nay ru rú cả ngày làm việc trên gác xếp không xuống. Triệu Khắc ra ngoài đi giao hàng, vì thế, Trần Noãn đã có cơ hội một mình tiếp đón một vị khách thú vị.

“Ôi chao, con gái, là con hả?” Người khách bước vào, Trần Noãn còn chưa kịp chào hỏi thì đã bị phủ đầu ngay một câu như vậy.

Trần Noãn vắt óc ra cố nhớ lại hai người trước mặt: cặp vợ chồng này trông hơi quen quen, hình như đã từng gặp đâu đó rồi.

“Ồ... Chào các vị.”

“Chúng ta từng gặp nhau rồi, con không nhớ hả? Cô là mẹ Trác Nhất này, cô vẫn nghe thằng bé nhắc con suốt đấy.” Người phụ nữ trung niên cười mở vổ tay Trần Noãn cười.

Trần Noãn sực nhớ ra, là gặp hôm đuổi bắt trộm, cảm thấy ngỡ ngàng, cười khô không khốc: “À, vâng, cháu chào cô ạ, xin hỏi hôm nay cô chú đến muốn xem gì vậy ạ?”

Mẹ Trác Nhất rất vui vẻ: “Con làm việc ở đây hả? Rảnh rồi thì qua nhà cô chơi nhé? Con với Trác Nhất nhà cô chú thân nhau lắm phải không?”

Trần Noãn vội vã gật đầu: “Dạ, vâng.”

“Ôi chao, con bé này ngoan quá, càng nhìn càng thích, con gả sang nhà cô làm con dâu nhé?” Mẹ Trác Nhất nhìn Trần Noãn từ trên xuống dưới một lượt.

Trần Noãn cuối cùng cũng biết cách nói chuyện của Trác Nhất được di truyền từ ai rồi, có bà mẹ như này thật đáng sợ ghê, nói một câu thôi mà làm Trần Noãn mụ cả đầu.

“Ha ha, cô cứ đùa cháu ạ.” Trần Noãn gượng cười xua tay, nhanh nhẹn đi rót nước, “Cô chú ngồi xuống xem đi ạ.”

Trần Noãn bưng cốc nước ra, cha mẹ Trác Nhất không nói tiếp chuyện ban nãy nữa, nghiêm túc chọn hàng.

“Ông nội của Trác Nhất sắp mừng thọ, cô chú muốn chọn một cặp bình hoa ốn ốn để tặng, mấy đồ cỡ các con hầu như đều là hàng sao chép nhỉ, có món đồ nào có tuổi chút không?” Bà Trác quay lại hỏi.

Trần Noãn gật đầu: “Dạ, có ạ, có điều không có sẵn ở đây, cô chú có thể xem trước trong này.” Trần Noãn vừa nói vừa mở tập danh sách dày cộp ra cho hai người xem.

Trần Noãn ngồi bên giúp cha mẹ Trác Nhất chọn quà, Thi Nhã Thừa đi từ gác trên xuống, thấy có khách cũng không buồn nói năng gì, nhìn Trần Noãn một cái rồi ra ngoài. Trần Noãn cảm thấy hôm nay sắp có hơi bị khó gằn, chẳng biết khi nào mới có thể xin nghỉ về nhà chăm oppa. Hễ cứ nghĩ tới oppa nhà mình là tâm trạng lại phấn chấn hẳn lên.

Cha mẹ Trác Nhất chọn quà xong, hẹn ngày đến xem rồi chuẩn bị về: “Con gái có rảnh thì năng đến nhà cô chú chơi còn bồi dưỡng tình cảm với Trác Nhất nhà cô nữa chứ nhỉ? Nếu thằng bé đó dám bắt nạt con thì cứ nói với cô, cô sẽ cho nó một trận.” Biểu cảm hung ác khi nói đến câu cuối của bà Trác khiến Trần Noãn bất giác hoài nghi chẳng biết đây có phải là mẹ ruột hay không nữa.

Trần Noãn cười hùa vâng vâng dạ dạ rồi tiễn khách về.

Cố Thanh Thời vẫn chưa tan, Trần Noãn hết giờ làm sớm hơn nên bắt xe sang bệnh viện tìm anh.

Từ xa, Trần Noãn đã trông thấy Trác Nhất, hiện tại trông thằng nhãi này cũng thuận mắt hơn nhiều rồi, chưa kể cậu ta còn đang mặc áo bờ lu, tốt xấu gì cũng là bác sĩ, vậy nên bèn chào hỏi thật tử tế: “Bác sĩ Trác à, chào cậu.”

Trác Nhất vừa nhìn thấy Trần Noãn thì hằm hừ quay mặt đi: “Không có tiền đồ!”

Trần Noãn xoa chóp mũi, đúng là tính khí đại thiếu gia có khác.

“Có phải tại tôi tìm bạn trai không hợp ý cậu nên cậu mới thế này đó hả?” Trần Noãn khoanh tay không thềm chấp.

Trác Nhất ngoảnh mặt lại, trừng mắt nhìn đối phương, thừa dịp Trần Noãn không đề phòng, ép Trần Noãn vào góc tường. Trần Noãn giật mình, ngơ ngác, quên cả hét lên.

Ánh mắt cậu ta hơi bị đáng sợ, đặng đặng sát khí nhìn Trần Noãn, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Cô nói xem, thằng cha đó có cái gì tốt hả?”

Trần Noãn chưa từng nhìn thấy một Trác Nhất như vậy, nhất thời nghẹn lời: “Tôi...”

“Cô đúng là ngu hết thuốc chữa!” Cậu ta lại bồi thêm một câu, kề sát vào tai mà nói, khiến Trần Noãn sợ không dám cự người.

“Cậu có ý gì vậy hả!” Trần Noãn bùng phát, đẩy cậu ta ra, đứng thẳng người dậy.

Trác Nhất hung hăng nhìn trừng trừng Trần Noãn một hồi rồi cũng phải thả Trần Noãn ra, đứng dẹp sang bên, hừ một tiếng rồi nghênh ngang bỏ đi. Trần Noãn đứng đực ở đằng sau, chửi thầm trong bụng một tràng rồi mới đi tiếp lên phòng của Cố Thanh Thời.

Trần Noãn vừa gặp Cố Thanh Thời tâm trạng liền phơi phới ra mặt, còn Cố Thanh Thời thì vẫn cái mặt bình thản đó, cũng không hẳn là bình thản, mà ý là không có gì thay đổi so với bình thường, chứ vẫn thấy ngạc nhiên vì sự xuất hiện bất ngờ của Trần Noãn: “Sao em lại qua đây thế?”

“Em đến chờ anh tan làm đó!” Trần Noãn thích ứng với thân phận mới rất nhanh, thậm chí còn cực kỳ muốn đứng ngay hành lang quảng cáo rùm beng danh phận mới của mình, chỉ hận không thể dán tem sở hữu lên người Cố Thanh Thời.

Cố Thanh Thời gật đầu rồi lại đi vội. Trần Noãn ngồi một mình ở văn phòng buồn bực, tại sao bác sĩ lúc nào cũng bận thế nhỉ...

Rốt cục, đợi được đến giờ tan làm thì bụng của Trần Noãn đã reo ùng ục. Cố Thanh Thời thay quần áo xong, hai người cùng nhau xuống. Trần Noãn vốn đang rất vui vẻ lại bị cái vẻ bình thản của Cố Thanh Thời làm cụt hứng, không phải anh ấy chỉ đơn thuần thật thà chịu trách nhiệm đấy chứ? Mặc dù rất mê hoặc, mặc dù kết quả là trên hết nhưng lòng người không đá, Trần Noãn vẫn không thể thấy thỏa mãn.

Trần Noãn bám theo sau lưng người ta nhìn dáng lưng chỉ đi đứng bình thường thôi cũng hấp dẫn, thầm ước gì chỉ nắm tay nhau thôi cũng có thể mang thai.

Đến dưới lầu, bệnh viện đã vắng người, đèn đuốc sáng trưng, Trần Noãn đột nhiên đuổi theo ôm chặt cánh tay Cố Thanh Thời gọi: “Cố Thanh Thời.”

Cố Thanh Thời giật mình: “Sao thế?”

Trần Noãn trợn mắt đầy vẻ bất mãn: “Anh xem giờ bọn mình đã là người yêu rồi đấy, liệu có phải anh nên hôn em một cái không.” Trần Noãn đùa bất chấp tất cả.

Quả nhiên Cố Thanh Thời tròn mắt, nhìn nhanh xung quanh, sững sờ mím môi không nói gì.

“...”

Trần Noãn tự nhiên thấy anh quá đỗi đáng yêu, nhe răng cười: “Anh nhanh lên đi mà.”

Cố Thanh Thời đỏ mặt không nhúc nhích, mắt nhìn chằm chằm Trần Noãn, chẳng biết anh đang nghĩ gì.

Trần Noãn còn đang nghĩ xem nên đùa giỡn anh thế nào tiếp thì anh bỗng dừng cúi người, tay giữ gáy Trần Noãn, áp đôi môi anh lên trán.

Cảm giác nóng bỏng, Trần Noãn giật mình, ngay cả người mới từ thang máy bước ra cũng giật mình, một trận cười rúc rích, Trần Noãn trong lúc bị Cố Thanh Thời bối rối kéo đi, đuôi mắt thoáng liếc thấy bóng hai người Tạ Đông Sơ và Trác Nhất.

Chú thích:

Câu nắm tay mang thai là của Trần Noãn, không phải mình bị cưỡng Âu Cơ nên chém ra đâu đấy nhé =))

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Đối với Trần Noãn thì sự chuyển biến trong mối quan hệ không hề ảnh hưởng gì đến cuộc sống. Tâm trạng dẫu đang phấn chấn mà nhìn thấy cái vẻ bình thản nguyên thủy của Cố Thanh Thời thì đều lập tức tụt mood, chuyện này quả thực là một thất bại, điều ngọt ngào duy nhất là nụ hôn trên trán đã giúp Trần Noãn hiểu ra vô vàn cảm xúc.

Trần Noãn gần như có thể tự xem mình là một kẻ to gan cho nên dũng mãnh can trường thẳng tiến trên con đường cọc đi tìm trâu chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. Thế nhưng khi thật sự cửa được người ta rồi thì lại hoảng hốt, nên tấn công mãnh liệt để hạ gục hoàn toàn thì lại sợ bảo bối khó lắm mới chiếm được sợ quá chạy mất, mâu thuẫn trùng trùng, nỗi buồn khó nói.

Cho nên sau khi ăn xong đi tản bộ, Trần Noãn cố ý bước chậm một bước, bần khoản xem có nên nắm lấy mấy ngón tay kia không. Hồi chưa xác định quan hệ, Trần Noãn có thể mặt dày mày dạn khoác tay anh, còn giờ thì lại lùi bước. Căn nguyên là do đây là mối tình đầu của cô bạn nhỏ của chúng ta.

Lạc Thủy Hà từng hỏi Trần Noãn liệu có thể duy trì sự nhiệt tình đối với Cố Thanh Thời được bao lâu, thích bao sâu. Trần Noãn hoàn toàn không biết gì cả, chỉ làm theo trái tim mách bảo. Giờ thì Trần Noãn hiểu rồi, thứ dè dặt, cẩn trọng này trước đây không có là vì chưa biết quý trọng ư?

Trần Noãn một mình suy tư, mắt nhìn dán vào những ngón tay trước mắt cho đến khi nó duỗi thẳng ra ngay trước mắt: “Ngẩn người nghĩ gì

thế?” Chủ nhân của những ngón tay dừng lại ngay trước mắt nói.

Trần Noãn giật mình ngớ người rồi mới cười ha ha chữa cháy: “Đâu có, em đang nghĩ xem sáng mai ăn gì.”

“Bữa tối còn chưa tiêu đã nghĩ đến bữa sáng rồi hả?” Cố Thanh Thời tỏ vẻ bất đắc dĩ, dừng lại chờ Trần Noãn đi lên.

“Đây gọi là suy nghĩ chu đáo chứ, mai không phải phí thời gian nghĩ nữa!” Trần Noãn nhanh chóng tiến lên trước, đi song song với anh.

“Ừ.” Cố Thanh Thời gật gù.

“Quý ngài bạn trai à, em có thể đề nghị một yêu cầu nho nhỏ không?” Trần Noãn cười.

“Ừ?” Cố Thanh Thời không đọc hiểu được ánh mắt của đối phương.

“Em có thể nắm tay anh được chứ?” Trần Noãn chớp chớp mắt đầy chờ mong.

Cố Thanh Thời thoáng giật mình rồi nhoẻn cười dịu dàng: “Có thể.” Anh đưa tay phải của mình ra đặt trước mặt Trần Noãn.

Trần Noãn lập tức giơ tay lên nắm lấy, không quên phải đan chặt năm ngón tay lại với nhau, vừa ấm áp lại an toàn.

Đối với Tạ Đông Sơ và Trác Nhất, hôm nay đúng là một ngày đen tối. Hai kẻ thất tình cô độc lại đụng mặt nhau ở góc đường, cảm nhận sâu sắc khái niệm “đồng bệnh tương liên”.

Trác Nhất xoay khớp vai, nhú mày lại: “Uống một chén chứ?” Ý muốn nói đến quán nhậu mở đầu đêm bên cạnh đó.

Tạ Đông Sơ vốn là con gái nhà lành, từ bé đến giờ chưa đi chỗ kiểu này uống rượu bao giờ, hôm nay coi như là bốc đồng một phen, cau mày một cái rồi lập tức gật đầu.

Lúc đầu hai người đều chẳng nói chẳng rằng cạn liền mấy chén, rồi tự rót thêm mấy chén nữa thui thui tự uống. Khi men rượu đã ngấm, Trác Nhất lăm mồm đứng lên nói trước: “Trần Noãn ngu ngốc, chưa thấy ai mắt mù lại còn ngốc nghếch như cô, cô xem bốn thiếu gia đây có điểm nào không bằng thằng ngốc Cố Thanh Thời chứ hả? Đúng là tức chết! Ngựa mắt tôi là thiệt hại của cô! Ông đây chịu thiệt thay cô vậy!”

“Này! Cậu chớ có nói bừa nhé! Cố Thanh Thời điểm nào cũng hơn cậu hết!” Tạ Đông Sơ cao giọng, dẫn cái chén trước mặt Trác Nhất.

“Ha ha, giờ mà cô vẫn còn nói đỡ cho thằng đó hả, cô nói xem hẳn ta tốt chỗ nào nào? Tốt thế nào mà lại không thích cô hả?” Cậu ta chỉ tay thẳng mặt Tạ Đông Sơ cười hể hả.

Tạ Đông Sơ sững sốt rồi cũng cười rộ lên: “Cậu nói đúng, anh ta không tốt, chẳng tốt đẹp gì, thật uống công tôi thích anh ta.” Cười xong lại rót tiếp rượu, “Nào, cụng!”

Hai người vừa uống vừa nói, đến tận khi Tạ Đông Sơ hoa mắt chóng mặt vẫn còn ôm khư khư chai rượu lăm bầm “uống công tôi thích anh ta... uống công tôi thích anh ta...” tự nói một mình chán lại bắt đầu khóc. Gió đêm lạnh lạnh, Tạ Đông Sơ khoanh tay cuộn người vào một xó.

Trác Nhất có tửu lượng cao hơn một chút, đứng lên ghé cười Tạ Đông Sơ vô dụng: “Tôi nói cho cô biết nhé, chỉ là một người đàn ông, một người đàn bà thôi, có cái gì đặc biệt hơn người đâu! Nào! Để tôi dạy cho cô biết!” Nói xong kéo cánh tay Tạ Đông Sơ dậy, “Học theo tôi mắng, mắng đủ một ngàn tám trăm lần, tôi không tin cô không thể mắng cho ra mắng! Nào!”

Tạ Đông Sơ vịn tay anh ta đứng lên: “Được!”

“Tôi dạy cho cô!” Trác Nhất xiêu vẹo bước đi.

“Cố Thanh Thời là đồ con rùa!” Trác Nhất còn chưa kịp mở miệng, Tạ Đông Sơ đã tiên phong hét to.

Quán hôm nay không có mấy người, thấy một lũ say rượu, chẳng ai thèm để ý. Trác Nhất cười ha hả chửi tiếp: “Trần Noãn ngu như bò!”

Hai người hò hét chửi bới một tràng rồi ngồi lại xuống ghế nằm nhoài trên bàn nhìn chăm chăm đối phương, như thể nhìn nhiều thì sẽ đào ra được cái gì đó hay ho vậy.

Hai người không hện lại cùng ngồi dậy lắc lư cái đầu: “Không được không thích!”

“Ha ha ha, uống tiếp!”

Thế là lại tiếp tục cốc chén cùng nhau lạnh canh, đến tận khi chủ quán không nhìn được nữa chạy lại hỏi: “Hai vị có cần tìm người nhà hay bạn bè tới đón không?”

Trác Nhất lão đảo đứng dậy: “Không cần! Bọn tôi tự đi được.”

Giọng say rượu lè nhà lè nhè nhưng vẫn còn đi được, kéo Tạ Đông Sơ đang nằm úp sấp trên bàn dậy theo.

Trác Nhất đi xe đến đây, uống xe vẫn còn nhớ chỗ đậu chiếc xe yêu của mình, lôi Tạ Đông Sơ ra bãi đỗ rồi mình cũng chui vào.

Sáng sớm, Trác Nhất được tiếng hét thất thanh gọi tỉnh dậy. Trác Nhất và Tạ Đông Sơ rúc đầu vào nhau ngủ suốt một đêm. Điều này quá đáng sợ, Trác Nhất vội vàng bò dậy từ sàn xe chạy ra ngoài đóng cửa xe lại.

Tạ Đông Sơ ở trong xe bình tĩnh sửa sang lại quần áo rồi cũng xuống xe, cảm thấy một nỗi xấu hổ chưa từng có, một chiếc giày cao gót chẳng

biết đã đánh rơi đầu mất. Tạ Đông Sơ dùng ngón tay cào mái tóc, nhìn Trác Nhất đang tựa vào xe hút thuốc nói: “Tiểu tử, hãy xem như không nhớ việc này đi nhé.” Đôi mày thanh tú chau lại, biến nét dịu dàng thành vẻ uy nghiêm.

Trác Nhất nhếch miệng cười, nhổ nước bọt: “Hừ, tôi cũng chẳng muốn nhớ đâu!”

“Thế thì tốt!” Tạ Đông Sơ gật đầu, xoay người bỏ đi.

Trác Nhất lại nhổ thêm một bãi xuống đất, tối qua còn trộm nghĩ có thể thử cùng người phụ nữ nà xem, thật may là chưa làm gì, người phụ nữ này thật đáng sợ!

Trác Nhất hít thở sâu, dấm tắt đầu mẫu thuốc, mở cửa nghênh ngang lái xe đi. Sau một đêm say tỉnh dậy, tâm trạng đã khá hơn rất nhiều.

Đối với Tạ Đông Sơ thì việc này quá mức đặc biệt, quá xấu hổ, vừa thất thểu đi trên lề đường vừa che mặt, chỉ sợ gặp phải người quen, ai mà ngờ lại bị Cố Thanh Thời đi làm ngang qua nhìn thấy, bấm còi chào.

Tạ Đông Sơ đành phải miễn cưỡng lại chào: “Thanh Thời à.”

Cố Thanh Thời tò mò nhìn dáng vẻ nhếch nhác của đối phương: “Sao thế?”

“À... Sáng ra gặp chó hoang, lúc chạy không may làm rơi mất.” Tạ Đông Sơ đối đáp trôi chảy.

Cố Thanh Thời gật đầu, “Lên xe đi, không sao chứ? Có bị cắn không?”

Tạ Đông Sơ giật mình bước lùi lại: “Không! Không! Không! Anh đi trước đi, em phải về nhà thay quần áo, mặc thế này không đi làm được.”

Cố Thanh Thời gật đầu: “Anh đưa em đi nhé?”

“Không! Không! Không! Không cần! Em tự lái xe được, anh mau đi làm đi!” Chưa bao giờ Tạ Đông Sơ lại hy vọng anh nhanh nhanh đi cho như lúc này.

Cố Thanh Thời ngoài chút cảm giác thấy Tạ Đông Sơ hôm nay không giống ngày thường thì không hoài nghi gì cả, nhanh chóng đánh xe đi tiếp.

Tạ Đông Sơ vội vàng chặn một chiếc taxi để về nhà. Ai biết còn bị lái xe nhìn đầy nghiền ngẫm, ra vẻ biết thừa tối qua vị hành khách này đã làm gì. Tạ Đông Sơ không có ngu, tất nhiên là hiểu ý, bối rối cực kỳ, đã quên băng vết thương lòng kia, chỉ hy vọng từ nay về sau không gặp lại cái tên tiểu tử xấu xa ấy nữa!

Trần Noãn xin nghỉ việc xong xuôi. Thi Nhã Thừa không có ở cửa hàng nên chưa kịp chào. Có điều sau khi hết giờ làm thì tình cờ gặp sếp về tới đầu cổng.

“Sếp ạ, anh về rồi ạ? Tạm biệt!” Trần Noãn vẫy tay chào hỏi.

Thi Nhã Thừa gật đầu.

Trần Noãn xoay người, chiếc hộp anh nắm chặt trong tay nhưng không có dũng khí lấy nó ra, nhìn theo người con gái đi khuất, quay người trở vào nhà.

Mỗi bước đi là một bước hồi tưởng.

“Diệt tuyệt sư thái! Còn bắt nạt tôi nữa, coi chừng tôi đi dụ dỗ sếp đó, to ông to bà xong sẽ quay lại chèn ép bà! Tốt nhất là sa thải bà luôn!” Giọng nói lầm bầm oán thán bên bờ hồ gần nhà vệ sinh vọng tới, anh đang định mở cửa đi ra đành phải dừng lại, đợi cho người kia đi đi, từ đấy anh đã khắc những lời này ở trong lòng, anh vẫn luôn ở đây chờ em đến dụ dỗ.

Mấy hôm sau Trần Noãn mới biết tin Lạc Thủy Hà chia tay qua miệng của Tạ Ân Sam.

Trần Noãn hoảng sợ tròn mắt nhìn Lạc Thủy Hà: “Sao cậu không nói với tớ hả?”

“Chuyện kiểu này thì biết nói thế nào chứ?” Lạc Thủy Hà lơ đãng, chẳng biết làm sao để bán thảm chuyện mình thất tình, cho dù là bán cho chính con bạn thân.

“Tại sao vậy chứ?” Trần Noãn không nghĩ ra nổi, tuy mình vẫn luôn thích soi mói gia thế và vẻ ngoài của Quách Vị Phàm nhưng cũng chỉ mong Thủy Thủy hạnh phúc là được thôi, ngờ đâu có ngày đi đến nước này.

Lạc Thủy Hà khép hờ mí mắt, có vẻ không định nói chuyện tiếp: “Chắc là không hợp ấy mà, cậu đừng hỏi, cho tớ mấy ngày bình tâm đã nhé.” Nói xong liền đứng lên về phòng.

Trần Noãn đang trong những ngày tháng yêu đương cháy bỏng, cho dù là đơn phương cháy bỏng, nhưng ít nhất chính mình cảm thấy rất vui vẻ, cho nên nhìn thấy tình cảnh của Lạc Thủy Hà, nhất thời áy náy vô cùng.

Trần Noãn vội vàng gọi điện cho Tạ Ân Sam: “Chuyện của Thủy Thủy thực ra là sao vậy ạ?”

“Anh tình cờ gặp hai người họ cãi nhau, hình như có người thứ ba thì phải.”

Trần Noãn tức đùng đùng lập tức cúp máy, khoác áo lao ra khỏi nhà đi tìm Quách Vị Phàm tính sổ. Tạ Ân Sam buồn bực xoa mũi, lên mạng tiếp tục nghiên cứu các cách theo đuổi người đẹp.

Trần Noãn dễ dàng tìm được Quách Vị Phàm. Anh ta đang thu dọn đồ đạc, có vẻ như sắp chuyển đi, thấy Trần Noãn đến cũng không có vẻ gì bất

ngờ: “Vừa hay anh cũng muốn đi tìm em, có cái này gửi lại cho Thủy Thủy.”

“Hả, anh còn gọi Thủy Thủy không thấy ngỡ ngàng mồm à?” Trần Noãn giận không biết trút vào đâu, đành đập tay âm âm lên cánh cửa.

Quách Vị Phàm cười chua xót: “Anh xin nghỉ việc rồi, mai là đi.”

Trần Noãn thấy đối phương không tiếp chiêu của mình, cảm xúc cũng hòa hoãn lại: “Thực ra vì sao hai người lại thế này, anh nói xem có phải anh có người khác không?”

“Chuyện này mà cô ấy cũng nói với em à?” Quách Vị Phàm quay lại nhìn.

“Thực ra vì sao lại thế này?” Trần Noãn nóng nảy, quyết hỏi đến cùng.

“Không có gì, cứ coi như anh có lỗi với cô ấy là được, cái hộp này phiền em gửi cho cô ấy giúp anh.” Quách Vị Phàm lấy trong tủ ra một cái hộp.

“Đây là gì ạ?” Trần Noãn đón lấy cái hộp.

“Là quà trước đây anh chuẩn bị định tặng cho cô ấy, nếu cô ấy thích thì giữ lại, không thích thì cứ ném đi.”

Trần Noãn ôm cái hộp bỏ về, mặt mũi vẫn buồn bực như cũ, chẳng biết thêm được chút ít gì cả.

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Mãi rất lâu về sau Trần Noãn vẫn không biết vì sao Lạc Thủy Hà chia tay. Rõ ràng đám cưới đã chuẩn bị lâu như vậy, Trần Noãn rất hâm mộ Lạc Thủy Hà có được một người bạn trai tốt và một cuộc sống tự do không cần làm việc. Giờ chia tay, Quách Vị Phạm rời bỏ vị trí công tác hiện tại, còn Lạc Thủy Hà sau mấy hôm trầm mặc kiệm lời ở trong nhà dường như đã khôi phục lại sức sống, bắt đầu một cuộc đời mới.

Đấy đều là do Trần Noãn nghĩ thế.

Từ sau khi nghỉ việc, thời gian bỗng nhiều hẳn ra, bà Trần sau khi biết chuyện thì phê bình con gái một trận, kiên quyết bắt về nhà. Trần Noãn rất khó xử, tình cảm với bạn trai còn chưa chắc chắn, con bạn thân lại xảy ra chuyện, thời điểm này mà bỏ về nhà thì chết mất! Trong lòng Trần Noãn cực kỳ không tình nguyện nhưng vẫn sợ uy của mẹ, không dám hó hé gì, đành phải bảo mình chỉ về nhà được mấy ngày, ở nhà không tiện xem tư liệu, còn phải quay lại học tập.

Hôm về nhà rơi đúng ngày Cổ Thanh Thời bận, nhà Trần Noãn ở ngay thành phố hàng xóm, không cần đón đưa, Trần Noãn cũng không có cảm giác gì, đường về nhà ngắn ngủi, chẳng kịp có chút cảm giác ly biệt gì.

Về nhà bám gót cha mẹ làm nũng thậm chí còn quên bém cả Cổ Thanh Thời cho đến tận sáng hôm sau nhận được tin nhắn hỏi han của oppa trên weibo mới nhớ ra.

“Đang làm gì thế?”

Trần Noãn lăn tròn trên giường mấy vòng cố đoán ý, anh hỏi vậy là ý gì chứ? Sáng sớm tất nhiên là đang ngủ rồi...

Trần Noãn cũng biết ngại nên đành đáp là:

“Chuẩn bị dắt cho đi dạo ạ ~”

“Ồ, mai anh được nghỉ.”

Trần Noãn lập tức nhanh nhẩu.

“Vậy anh đến chỗ em đi, em dẫn anh đi chơi hồ!”

Thế nên lúc Cố Thanh Thời đi vào tiểu khu nhà Trần Noãn, cô đang ngồi xõm ở mép bồn hoa ôm cổ một con chó vàng to béo chơi, ngoảnh đầu lại thấy anh, mắt sáng lấp lánh đứng dậy. Trời đương buổi sớm mai, trong vườn hoa ngập tràn hơi sương và hương hoa cỏ đưa thơm ngát.

“Ồ, anh tới sớm thế.” Con chó cũng nghiêng đầu nhìn anh. Giọng cô dịu dàng, ngọt ngào, tự nhiên Cố Thanh Thời cảm thấy có chút thích.

“Ừ.” Anh mím môi gật đầu.

“Vậy anh chờ em một chút đã nhé, em dắt chó lên cho bà.” Trần Noãn nhanh nhẹn xoay người chạy lên nhà, Cố Thanh Thời đành đứng nguyên tại chỗ chờ Trần Noãn. Hành vi, vẻ mặt của anh rất thẳng thắn, luôn luôn nhìn chăm chú về phía cầu thang, hết sức tập trung.

Thấy Trần Noãn xuống, khoe môi anh cong lên, cặp răng nanh sáng bóng thật đáng yêu. Con sói háo sắc trong lòng Trần Noãn tru lên một hồi dài, nụ cười trên mặt tươi như hoa nở, nhanh nhẹn lại gần nắm tay anh: “Chúng ta đi thôi!”

Hồ nước gần nhà Trần Noãn được thiết kế thành một khu vui chơi, trong hồ có điểm cho thuê thuyền, có thể ngồi thuyền đi ngắm cảnh.

“Đi thử đi! Chúng mình cùng ngồi chung thuyền!” Vừa thấy có thuyền, Trần Noãn đã phấn khởi lắc tay anh, Cố Thanh Thời đành phải đi tìm chủ cửa hàng.

Mua vé, mặc áo phao, leo lên thuyền, Trần Noãn chọn một chỗ mép thuyền ở phía trước. Thuyền xuống nước, Trần Noãn chỉ hau háu ngắm cảnh xung quanh, quên không để ý Cố Thanh Thời, đến tận khi vui vẻ chỉ cho anh xem khu chơi trò chơi, quay sang nhìn mới thấy mặt anh trắng bệch, trông rất yếu đuối, dễ bị bắt nạt.

Trần Noãn đờ người trong giây lát rồi vội hỏi: “Anh làm sao thế?”

Trần Noãn luống cuống lấy chai nước trong túi, thuyền bỗng tròng trành, Cố Thanh Thời vội giữ chặt tay Trần Noãn: “Anh không sao, hơi bị say sóng một chút.”

Trần Noãn vừa háo sắc tận hưởng vẻ đẹp yếu đuối mong manh của anh, lại vừa xót ruột, đành phải mong sao thuyền mau mau vào bờ, lòng thầm cười trộm hóa ra anh lại say sóng, bỗng nhiên thấy vậy cũng thật dễ thương.

“Vậy anh uống nước đi.” Trần Noãn lấy bình nước ra, vắn nắp đưa cho anh, “Anh nên nói sớm chứ, vậy thì đã không ngồi thuyền rồi, đỡ cho bây giờ phải khó chịu...”

“Không sao mà.” Cố Thanh Thời hớp một ngụm nước rồi nói thêm, “Thực ra đây là lần đầu tiên anh ngồi thuyền, không biết trước.”

Tuy oppa đang say sóng nhưng Trần Noãn vẫn không kiểm soát được cơn say, quả nhiên đến uống nước cũng ứa nhìn, thật muốn đè anh xuống ngay, có điều vẫn phải tiến hành tuần tự, coi trọng chất lượng mới được, bằng không để lộ bản chất thì tèo.

Gắng đi hết một vòng, cuối cùng thuyền cũng về bờ. Trần Noãn dìu Cố Thanh Thời về chòi hóng mát chỗ bán vé nghỉ tạm, nắm chặt tay anh không buông, lén lút tưởng tượng mình đang sàm sỡ, thật sự lỗ mãng! Đáng tiếc Cố Thanh Thời trong sáng không hề biết tới nội tâm không thuần khiết của quý cô bạn gái.

“Vậy có phải anh cũng không chơi được mấy trò đu quay phải không?” Trần Noãn chỉ về hướng chiếc đu quay đang xoay tròn ở tí xa.

Cố Thanh Thời nhìn theo, không khỏi nhú mày: “Không biết...”

Trần Noãn ngạc nhiên: “Cái đó anh cũng chưa từng chơi hả? Hồi nhỏ thì sao?”

Cố Thanh Thời gật đầu.

Trần Noãn chẳng thể không tròn mắt rớt cằm, có chút buồn rầu, chẳng lẽ từ nhỏ đến lớn anh luôn là một con mọt sách hả? Cuộc đời sao có thể để lại nhiều tiếc nuối đến vậy.

“Em dẫn anh đi chơi!” Trần Noãn hơi bị hưng phấn.

Cố Thanh Thời gật đầu: “Hồi nhỏ, cha mẹ anh vội quá nên anh ít khi được dẫn ra ngoài...”

Trần Noãn nghĩ người này có tình lánh đời chẳng qua là bởi vì sống tách rời với xã hội quá sinh ra mà thôi.

“Không sao hết, sau này bọn mình sẽ thường xuyên đi chơi. Bù đắp khuyết thiếu của cuộc đời, vẫn còn kịp cả.” Trần Noãn lục tìm khăn giấy trong túi, lau vết bẩn dính trên ngón tay cho nên Trần Noãn không được nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Cố Thanh Thời đang nhìn mình.

Dẫn anh đi chơi trò nào Cố Thanh Thời cũng không tỏ vẻ gì đặc biệt, tùy Trần Noãn chọn, cho đến khi đi ngang qua chỗ chơi trò xe điện đụng, anh nhìn mấy đứa trẻ chơi đùa trong đó, đôi mắt mới ánh lên chút thèm thường. Trần Noãn tinh ý, quyết đoán mua vé, hai người leo lên xe.

“Em nói cho anh biết nhé, trò này em là cao thủ đấy, sợ chưa?” Trần Noãn cười haha uy hiếp.

Cố Thanh Thời chỉ cười vô tư, không trả lời lại.

“Giờ nói sợ vẫn còn kịp đấy, em sẽ hạ thủ lưu tình, bằng không thì hôn em một cái, hô thật to anh yêu Trần Noãn nhé!” Trần Noãn che miệng cười hì hì, cảm thấy da mặt mình dầy không phải loại vừa.

Cố Thanh Thời quay đầu đi, lỗ tai vụng trộm dò hồng: “... Còn chưa thử mà.” Anh nói có chút ngượng ngùng.

Trần Noãn thấy bắt nạt được anh liền vui vẻ.

Có điều, Trần Noãn đã khinh địch quá mức, cứ tưởng phen này chắc thắng, không ngờ tay mơ Cố Thanh Thời sau vài lần thất thế đã có thể dồn được Trần Noãn vào góc tường, khiến Trần Noãn mất năng lực phản kháng, đồng thời còn bật cười sáng khoái.

Lúc hai người đi ra, Trần Noãn bất mãn ra mặt nhưng Cố Thanh Thời thì tươi roi rói, hơn nữa còn lưu luyến quay đầu nhìn, “Trò này vui thật.” Ánh mắt anh khi nói cũng sáng hẳn lên.

Trần Noãn hừ một tiếng mặc kệ anh, kéo anh đi, đi tìm bình tĩnh.

Vốn Trần Noãn là người có tinh thần hơn nhưng đến khi Trần Noãn mệt không đi nổi nữa thì tinh thần Cố Thanh Thời vẫn sáng láng như trước, không cần Trần Noãn dẫn nữa, tự đi mua vé chơi một mình. Trần Noãn ôm cốc trà sữa ngồi trên ghế tựa xem các em nhỏ chơi cho xe điện đụng với Cố

Thanh Thời, anh chàng này cũng hệt như một đứa trẻ, cười rộ lên ánh mắt sáng lấp lánh.

Lúc hai người về, Trần Noãn thực sự mệt bã người, vừa lên xe là ngoẹo đầu dựa vào cửa kính ngủ lả quay. Cố Thanh Thời thấy đầu Trần Noãn liên tục đập vào kính bèn chỉnh lại cho nó dựa vào vai mình.

Trần Noãn không biết ánh mắt người nọ dụ dàng biết bao nhiêu, cũng không biết anh vụng trộm hôn đỉnh đầu mình rồi vội vã ngoảnh mặt đi như làm chuyện xấu sợ bị bắt quả tang, lỗ tai đỏ bừng, làm bộ ngăm nhìn chung quanh.

Tuy bà Trần nói thế nào cũng không đồng ý nhưng Trần Noãn vẫn kiên quyết theo Cố Thanh Thời về lại thành phố, có điều Trần Noãn không hề lộ ra cho mẹ biết mối liên hệ mật thiết giữa việc này với Cố Thanh Thời, nghĩ cách kiếm cớ nói dối ngang nhiên lên xe về thành phố.

Sau khi Trần Noãn quay lại, Lạc Thủy Hà đã đi ra ngoài, lên núi nghe gió thổi, tâm tình cũng dần dần lắng lại.

Cái hộp Trần Noãn mang về, Lạc Thủy Hà không thèm mở ra xem, lúc ra khỏi nhà đã tiện tay ném vào thùng rác. Chuyện ngày hôm đó đã in sâu vào tâm trí của Lạc Thủy Hà, cho dù giả vờ né tránh cũng không quên được.

“Cứ cho là anh có gì đó với cô ấy, thế còn em thì sao? Em có dám nói là em thật sự yêu anh không?” Đây là câu nói sấm sét nhất, khiến Lạc Thủy Hà vô cùng lúng túng, không biết vì sao.

Lạc Thủy Hà buồn cười nhìn anh ta: “Anh nói lời nà mà không sợ trái lương tâm bị trời phạt à?”

Cô là Lạc Thủy Hà, dù trong lòng quyến luyến thì lúc này đây vẫn muốn thể hiện phong thái của một nữ hoàng.

Lạc Thủy Hà thậm chí không nhớ rõ người phụ nữ kia tên gì, giống như Quách Vị Phàm nói đấy, là ai không quan trọng, anh ta có phải Quách Vị Phàm không cũng không quan trọng, thực ra điều cuối cùng Lạc Thủy Hà này muốn là gì?

“Được, vậy em nói xem, mấy năm nay chúng ta ở bên nhau, vì sao em chưa bao giờ mời tôi về nhà em? Trong mắt em có phải anh cũng không bằng đứa bạn thân của mình phải không?”

Lạc Thủy Hà cười rất đẹp vì thực sự đã không còn gì để nói nữa: “Không ngờ anh lại trẻ con vậy đấy, giờ bị em bắt được anh có quan hệ mờ ám với người khác thì anh lại cản trở em hả, nghe em nói này, Quách Vị Phàm, nếu anh còn là đàn ông thì nên dứt khoát chút đi, hợp được tan được, đừng trốn tránh trách nhiệm.” Lạc Thủy Hà thể hiện rõ ràng sự căm ghét của bản thân ra ngoài mặt.

Đối phương đành mặt lại: “Anh đã nói với em là anh với cô ta không có gì rồi, em không tin, em nghi ngờ tôi, hôm nay chúng ta hãy nói hết mọi lời ra đi, dù sao chuyện cũng đã đủ rồi rắm rồi.”

Lạc Thủy Hà rút một điều thuốc ra châm lửa: “Anh nói đi.”

“Đúng, ý tôi là vừa rồi em bảo anh cãi cố ấy, nhưng em tự nghĩ lại mà xem, điều kiện hai nhà chúng ta như vậy, anh có thể không cảm thấy tự ti sao? Sự thật là anh lúc nào cũng phải cố hết sức để làm mọi thứ tốt nhất, để nhận được sự khen ngợi của cha em, sợ nhà em coi thường anh, bảo anh là chó chui gầm chạn, nhưng dù anh có nỗ lực thế nào thì quả thực anh vẫn cứ mãi là chó chui gầm chạn!”

Lạc Thủy Hà chưa bao giờ biết vị hôn phu trước mặt đây lại trẻ con, ngây thơ như thế: “Đúng, em đã đoán trước được loại chuyện kiểu này cho nên cả nhà em có ai đối xử với anh không dè dặt cẩn trọng không? Làm gì cũng chỉ sợ khiến anh cảm thấy có gánh nặng trong lòng, đến ngay cả Lạc

Thủy Hà em đây, vốn là một học sinh khoa quản trị có tư chất nổi trội cũng trở thành đứa con gái phá gia suốt ngày chỉ biết mua sắm, cả nhà này do anh làm chủ cả, em thấy là do anh tự ti quá mức mà thôi!”

“Đúng vậy, mọi người đều đối xử với anh dè dặt, cẩn trọng, không phút nào không sợ anh cảm thấy bị coi thường, ngóc không nổi đầu dậy, nhưng rồi sao? Em không biết đây chính là vấn đề sao? Yêu một người vì sao phải đánh mất chính mình, phải dè dặt cẩn trọng? Em có biết nó tạo ra khoảng cách xa xôi nhường nào không? Anh tình nguyện nếu anh làm sai thì xin hãy dạy dỗ, mắng mỏ anh, tức giận thì hãy nói ra, chứ đừng đối xử với anh như một người khách, bàng quan với anh như vậy!” Quách Vị Phàm cười khổ, “Anh tình nguyện để mọi người khinh thường anh...”

Lạc Thủy Hà chưa bao giờ biết anh suy nghĩ như vậy, nghĩ xa xôi đến thế, Lạc Thủy Hà cũng không biết thực ra cái gì là thích ...

Vốn tưởng rằng trái tim này sẽ khó chịu lắm nhưng không hiểu sao sau khi nghe anh nói xong những lời này, nó đột nhiên trở nên tĩnh lặng. Đến tận giây phút này, Lạc Thủy Hà mới hiểu, người chết đuối khao khát bám được vào một khúc gỗ trôi sông nhưng cuối cùng cái người ấy muốn là một cánh rừng rậm có thể trú chân, khúc gỗ trôi sông kia cuối cùng cũng không thể dùng mãi được.

Hít sâu một hơi, Lạc Thủy Hà cảm thấy cuộc đời mình thật đáng cười, tuy gọi là mỹ nữ nhà giàu nhưng trước nay chưa một lần được yêu đương thuận buồm xuôi gió. Lạc Thủy Hà cười khổ châm thêm một điếu thuốc, hít sâu, phả ra nhẹ nhàng, làn khói bao phủ vấn vít lấy gương mặt, chỉ có đôi môi đỏ mọng là có thể trông thấy cực kỳ rõ ràng.

“Này, anh có thể làm một bác sĩ vĩ đại để cho em chỗ dựa, cũng sẽ không lãng nhãng bên ngoài, có điều có vẻ như anh không hề biết quản lý công ty, em có thể cân nhắc anh được không?” Phía sau đột nhiên có người

nói khiến Lạc Thủy Hà giật mình suýt thì tẹo giày cao gót, vội vàng đứng thẳng, quay lưng lại nhìn người phía sau.

Là một gương mặt tươi cười nhưng không lỗ mãng, hiếm được một hôm không thấy mang kính.

Sau này đáp án Trần Noãn có được là: “Lạc Thủy Hà tố vốn tự có năng lực, hà có gì phải dựa dẫm vào đàn ông.”

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Trần Noãn nằm úp trên bàn ngẩng đầu ngắm cảnh ngoài cửa sổ. Trời chẳng biết bắt đầu tí tách mưa từ lúc nào, mặt đường ướt sũng, hé cửa sổ ra là gió lạnh cuốn mưa bụi tràn vào ngay. Trần Noãn rùng mình, vội đóng sập cửa sổ lại, dự báo thời tiết bảo hôm nay giảm nhiệt độ, thật quá chuẩn.

Trần Noãn xem giờ trên điện thoại, duỗi cái lưng lười biếng, thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về.

May là hôm nay có đem theo ô, không phải nhờ Trần Noãn cẩn thận mà đúng lúc chuẩn bị ra khỏi nhà thì bị Cố Thanh Thời nghiêm túc bắt bỏ vào trong túi, lúc đó còn lâu bầu trộm nghĩ anh tính như bà cố, trời đẹp thế này sao có thể mưa đây.

Trần Noãn chép miệng, bật ô lên, đi xuống dưới bậc thềm.

Trần Noãn cảm thấy mình cũng thật là kỳ lạ. Những người nhiệt tình tán tỉnh thì mình không có hứng thú, với Cố Thanh Thời lạnh tanh, tuy rất quan tâm nhưng lại không biết nói năng, còn khiến người ta nghĩ anh làm mọi việc vì nghĩa vụ thì mình lại một mực cuồng ngược đu bám, nghe được anh nói một câu tâm tình thì vui sướng hơn nghe người khác nói cả muôn ngàn câu.

Lạc Thủy Hà thì không nghĩ vậy, bạn ấy bảo: “Cậu cứ thừa nhận cậu yêu anh ta quách cho rồi, bày đặt cuồng ngược cái gì chứ, kiếm có cả thôi. Máy người trước kia của cậu đâu có thể tính là yêu đương chứ hả? Lại còn bày đặt làm như mình là thánh yêu ấy, mau rút lại mấy lời ngụy biện với thuyết âm mưu kia đi rồi đối đãi với bác sĩ Cố của chúng ta cho tốt vào.”

Trần Noãn không trúng chiêu đòn tẩy não này, dù sao như hiện giờ Trần Noãn thấy mình đã thoải mái vui vẻ rồi.

Ở trạm xe buýt đợi một hồi, trời mưa càng ngày càng to, đường ngày càng tắc, thế nên đợi cả chục phút mà vẫn chưa thấy bóng xe buýt đâu. Trần Noãn quyết định bắt xe đi, chẳng mấy khi mới được Cố Thanh Thời rảnh rỗi mời ăn cơm, không thể đến muộn được.

Có thể là vì trời đổ mưa nên con người ta bỗng suy nghĩ nhiều hơn. Trần Noãn cảm thấy mình còn chưa kịp tận hưởng sự nóng bỏng, cuồng nhiệt của tình yêu thì đã bị dội tắt. Yêu đương với bác sĩ, thời gian eo hẹp phát hờn. Trước đây, Trần Noãn cứ chạy đến bệnh viện suốt ngày nên chưa nhận ra vấn đề, giờ ngày nào cũng phải đi học, lâu lâu gặp được một lần đã tốt, hai người ngoài nhắn tin báo tình hình cho đối phương thì ít khi nhắn thêm gì khác. Thỉnh thoảng thì được thêm câu dặn dò đi đường cẩn thận. Cũng không thể nói là không thất vọng. Khi nằm ôm điện thoại cả đêm đến nỗi ngủ quên mà vẫn không chờ được tin nhắn trả lời, trong lòng cũng không khỏi thấy buồn phiền nhưng được cái may mắn là Trần Noãn có tính cách rất rõ ràng. Mình là người cầm cửa thì phải chịu thiệt một chút, dần dà cũng quen.

Trần Noãn đã từng thảo luận với Lạc Thủy Hà vấn đề này. Lúc mới bắt đầu bên nhau, quả thực Trần Noãn đã bị chìm đắm trong niềm hạnh phúc hân hoan, những ngày sau, bình tĩnh lại, Trần Noãn bắt đầu nghi ngờ vì sao hai người lại ở bên nhau.

“Chắc chắn là vì thích cậu đấy, chứ không ở bên cậu là thích tự ngược đãi bản thân à?” Lạc Thủy Hà khinh bỉ ra mặt.

“Nói linh tinh! Cũng có khả năng là tính cách anh ấy như vậy nên bị mình lèo thì sao? Lỡ như anh ấy thực sự muốn chịu trách nhiệm với mình thì làm sao đây?”

“Cậu quả là có óc hài hước.” Lạc Thủy Hà cười lẫn lộn, nhả một hơi khói vào mặt Trần Noãn.

Trần Noãn bị sặc khói, quạt tay lia lịa.

“Cậu nói xem, bác sĩ ngoại khoa thì có em gái nào mà chưa thấy, chưa sờ qua, anh ấy đều chịu trách nhiệm hết hả?”

“Nhưng mà những người khác đâu có bắt anh ấy phải chịu trách nhiệm đâu...”

“... Cậu mà nói thế thì tớ cảm thấy tốt nhất cậu cứ ăn sạch sành sanh anh ta đi là xong chuyện, như vậy thì sẽ được chịu trách nhiệm cả đời, chẳng cần lo được lo mất gì nữa hết, mặc kệ anh ta có yêu hay không, cứ giữ nghiêng lấy, trói hai đứa lại với nhau là được.”

Vốn Lạc Thủy Hà chỉ nói đùa thôi, chẳng ngờ Trần Noãn lại tin, bắt đầu lên kế hoạch mở đường cho con sói háo sắc.

“Làm thế nào?”

Lạc Thủy Hà anh dũng hy sinh chết sặc bởi khói thuốc của chính mình, ho húng hắng một hồi, mặt đỏ bừng bừng, đứng dậy tuyên bố: “Đúng là con gái yêu vào ngu không chịu nổi, cậu đi mà hỏi thẳng anh ta ấy.” Lạc Thủy Hà vẫy tay chào, quay người bỏ đi.

Trần Noãn tất nhiên sẽ không đi hỏi thẳng, dù có đi dụ dỗ thì ít nhất cũng phải kín đáo một chút, ai ngu đâu lại đi tự thú trước.

Cuối cùng cũng bon chen bắt được một chiếc taxi, Trần Noãn vội vàng đóng sầm cửa xe lại: “Bác tài, bệnh viện Tây Đức.”

Đường đến bệnh viện tắc nghẽn kinh hoàng, ngày càng có xu hướng sẽ phải trễ hẹn.

Trần Noãn định gọi điện thoại báo cho Cố Thanh Thời một tiếng nhưng lại sợ anh đang trong phòng mổ, đành phải sốt ruột cầu cho đường nhanh chóng thông.

Đến tận lúc Trần Noãn xuống xe, cơn mưa vẫn chưa hề ngớt. Đã trễ giờ hẹn hơn chục phút, Trần Noãn nhìn về phía bệnh viện, đoán chắc giờ này anh đã tan rồi, bèn vừa đi vừa gọi điện thoại nhưng gọi liền mấy cuộc vẫn không có ai nghe máy, vừa khéo lúc này đã đi đến nhà ăn.

Trần Noãn đẩy cửa vào nhìn quanh bốn phía, quả nhiên không ai. Người vẫn chưa đến, Trần Noãn thở phào nhẹ nhõm, may là không chỉ có mình trễ hẹn.

Trần Noãn được phục vụ xếp chỗ ngồi, phát thực đơn xong lại tiếp tục gọi điện thoại. Thế mà mãi vẫn chẳng có ai nghe máy, chẳng biết là quên mang điện thoại hay là đang trên đường nên không tiện nghe.

Trần Noãn sốt ruột suốt đường đi, giờ mới thấm mệt, trời đổ mưa khiến không khí trong phòng trở nên buồn hơn. Trần Noãn khoanh tay, nằm sấp trên bàn một lát, thế rồi bất tri bất giác ngủ quên. Lúc giật mình dậy, bật điện thoại lên kiểm tra, vẫn chưa có tin nhắn hay cuộc gọi nào trở lại, đã quá giờ hẹn hai tiếng đồng hồ, bên ngoài mây vẫn đen kìn kịt.

Trần Noãn nóng ruột, lập tức đứng dậy, đi ra tới cửa lại lộn trở về vì quên mất túi xách nhưng cuối cùng vẫn bỏ quên ô. Một trận gió thổi ù ù vào trong bệnh viện. Khu nội trú buổi tối, đèn đóm vẫn sáng trưng. Trần Noãn sốt ruột ấn thang máy, hùng hổ đi thẳng tới phòng của Cố Thanh Thời nhưng không có người ở đó.

Trần Noãn hoang mang giữ một y tá đi ngang qua lại: “Bác sĩ Cố đâu rồi ạ?”

“Hả? Bác sĩ Cố đang ở phòng nghỉ, anh ấy...” Cô y tá trẻ còn chưa nói xong, Trần Noãn đã chạy vội đi.

Lúc Trần Noãn xông vào phòng nghỉ, quả nhiên Cố Thanh Thời đang ở đây thật, chẳng qua anh nằm trên giường, mặt bột bạc, nhìn mình đầy ngạc nhiên. Tạ Đông Sơ đứng bên giường quay người lại nhìn, mái tóc xoắn gọn sóng, áo bờ lu trắng gọn gàng tương phản với tình trạng ướp lép nhép của Trần Noãn. Chẳng rõ vì sao, Trần Noãn bỗng thấy sống mũi cay xè, mở miệng ra liền òa khóc.

Cố Thanh Thời hoàn toàn không kịp phản ứng gì trước tất cả những gì với xảy ra trong nháy mắt, anh chỉ xuống giường theo bản năng định kéo Trần Noãn lại gần, đụng phải kim truyền trên tay, đau nhúu cả mày. Tạ Đông Sơ vội ngăn anh ta lại: “Anh đừng cử động, để em đi xem sao.”

Tạ Đông Sơ đưa tay giữ vai Trần Noãn, còn chưa kịp nói bất cứ điều gì, Trần Noãn đã vội bỏ ra ngoài, ngồi trên nền nhà tiếp tục khóc, không nói không rằng, khóc đỏ cả mắt, nước mũi tèm nhem lấm lem. Cố Thanh Thời thực sự không chịu nổi, đành phải kiên quyết nhổ kim truyền ra, dích thân xuống giường, kéo người vào phòng.

“Sao thế?” Cố Thanh Thời nhất thời không tìm thấy khăn giấy, cũng không nhận ra Tạ Đông Sơ đang đưa gói giấy tới ở sau lưng, đành phải chùi mặt cho Trần Noãn bằng tay, nước mắt nước mũi rây bắn ra tay cũng mặc.

Trần Noãn cảm thấy cực kỳ tủi thân, chẳng ngó ngang đến sức khỏe của đối phương, ráng không để mình nhìn đến vết máu trên mu bàn tay anh, chỉ tập trung khóc. Cảm nhận từng ngón tay của anh chà trên mặt mình, Trần Noãn nhất thời xúc động túm lấy cổ, Cố Thanh Thời cũng không rút về.

Tạ Đông Sơ tròn mắt nhìn: “Cô làm cái gì thế? Hôm nay bác sĩ Cố mới bị ngất, cô vừa vào đã bắt đầu làm âm ỉ là có ý gì hả?” Giọng nói đầy bực tức.

Trần Noãn nhả tay ra, trên mu bàn tay Cố Thanh Thời đã có một vong tròn dấu răng đỏ hồng nhầy nhựa nước bọt. Anh chau mày nhìn, ráng nhịn cảm giác muốn đi rửa tay ngay lại, kiên nhẫn hỏi: “Thực ra là làm sao vậy?”

Trần Noãn khóc chán chê mới bắt đầu thấy đau lòng vì anh bị ngắt, đẩy anh quay trở lại giường: “Sao anh không gọi điện báo cho em một tiếng, bị ốm cũng chẳng nói gì cả, để em đợi một mình lâu như vậy...”

Cố Thanh Thời ồ á, vội vàng bảo: “Xin lỗi, anh quên điện thoại ở văn phòng.”

Trần Noãn không hài lòng lắm với câu trả lời này, có khi là chẳng nhớ gì đến mình ấy... Nhưng thực ra vẫn xót ruột thương anh nên đành nhịn không nói mà hỏi: “Sao anh lại bị thế này? Vì sao mà ngắt?”

“Không có chuyện gì, gần đây hơi bận, cơ thể không chống nổi.” Anh cười lơ đãnh.

Tạ Đông Sơ không nhịn được xen vào: “Đứng mỗ mấy ngày liền không nghỉ ngơi, người sắt cũng phải ngã thôi.” Nói xong liền đi ra cửa gọi y tá vào gắn lại kim truyền cho anh đồng thời tranh thủ lườm nguýt cái đứa con gái tính trẻ con chỉ biết giận dỗi, không thông tình đạt lý, gây phiền hà cho người khác.

Trần Noãn cũng đã ý thức được bản thân mình phản ứng thái quá, ngượng ngùng cầm giấy chùi ta cho anh: “Biết trước thế này đã không hẹn anh, để anh tranh thủ nghỉ ngơi cho khỏe thì hơn, thân thể là quan trọng nhất.”

Cố Thanh Thời mỉm cười quan sát động tác của Trần Noãn, hàng mi vẫn đang còn long lanh nước mắt: “Chẳng liên quan gì.”

Tuy trọng tâm của chuyện này là vấn đề thân thể của Cố Thanh Thời nhưng nó đã gợi mở cho Trần Noãn một cái nhìn khác, nhận ra khoảng cách của hai người đang gây cản trở. Trần Noãn bắt đầu tính toán làm sao để có thể đến tá túc ở cùng nhà với Cố Thanh Thời.

“Không được.” Lúc Trần Noãn bày tỏ ý định muốn chuyển đến sống chung liền bị Cố Thanh Thời cự tuyệt ngay lập tức.

Trần Noãn chưa từ bỏ ý định: “Anh xem đó, anh vội như vậy, chúng ta ít có thời gian gặp nhau, gần đây sức khỏe anh lại không tốt, nếu em có thể ban ngày lên thư viện học, tối về nhà với nhau thì còn có thể chăm sóc cho anh được.”

“Không được.” Cố Thanh Thời mặc kệ, ngoảnh mặt đi chỗ khác, vành tai đỏ bừng.

Trần Noãn nhìn sắc mặt của anh đang sốt ruột thì lại phát hiện đôi tai đỏ rần ấy, suýt thì bật cười, hăng giọng nũng nịu: “Có phải em làm thẹn anh đâu... Anh sợ cái gì chứ...”

Lần này thì màu đỏ lan ra khắp mặt Cố Thanh Thời, khuôn mặt vốn trắng bệch tức khắc trở nên hồng hào: “Không phải...” Kỳ thực trong lòng anh vẫn còn ghi nhớ tuyên ngôn vĩ đại lần đầu tiên cô sói háo sắc này gặp anh: em muốn ngủ với anh.

“Vậy quyết định thế nhé, anh đưa chìa khóa đây, mai em chuyển qua luôn, đêm nay em ở lại đây với anh, anh có đói bụng không? Em đi mua bánh ngọt cho anh nhé?” Không đợi anh khước từ, Trần Noãn đã lên kế hoạch tăng tăng.

Cố Thanh Thời cứng miệng chưa kịp đáp gì thì Trần Noãn đã chạy ra ngoài mất. Anh chỉ còn biết thở dài bất đắc dĩ.

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 28

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trần Noãn chạy ù ra từ trong bệnh viện, trời vẫn mưa tầm tã giống ban nãy. Cô nàng hít sâu một hơi, che tay lên đỉnh đầu rồi vọt vào trong màn mưa.

Trần Noãn chạy thẳng đến tiệm bánh kem ở gần đấy, đứng trước cửa chà sạch nước dính trên đế giày, lau qua tóc rồi mới vào. Cửa hàng không có nhiều người, Trần Noãn chọn hai miếng bánh ngọt, hai cốc sữa, thấy trong quán có mùi bánh waffle thơm ngào ngạt, thế là lại mua thêm mấy miếng. Cố Thanh Thời thích ăn đồ ngọt.

Chọn mua xong bánh, tâm trạng phơi phới hẳn lên, trên đường về trời chỉ thả mưa bụi bay lầy phây, Trần Noãn liền thả chậm bước đi thông thả.

Trở về phòng nghỉ, Cố Thanh Thời vẫn chưa truyền xong, đang tựa vào đầu giường trông ra ngoài cửa nhìn mình. Trần Noãn ngẩn ra trong tích tắc, cố gắng đào bới trong óc ra một từ để hình dung, liệu có phải là đợi chờ không nhỉ?

Trần Noãn nhin cười, xách túi đồ vào phòng: “Sô cô la với xoài, anh chọn cái nào? Chọn cả hai cũng được luôn.”

Lực chú ý của Cố Thanh Thời rõ ràng không nằm ở mấy chiếc bánh ngọt, anh vẫn chăm chú nhìn mãi từng động tác của Trần Noãn không thôi.

Trần Noãn cầm ống hút vào cốc sữa, cố gắng làm lơ cái ánh mắt vô cùng bóng cháy của anh.

Đưa cái cốc cho anh, Trần Noãn không nhịn được bảo: “Anh cứ nhìn em chăm chăm thế em sẽ nghĩ là anh có ý đồ quấy rối em đấy.”

Cố Thanh Thời giật mình, cầm cái cốc, quay mặt đi chỗ khác: “Em không giận à?”

Trần Noãn hơi bị ngạc nhiên: “Dạ?”

“Xin lỗi em.” Cố Thanh Thời ngượng ngùng bảo, ngậm ống hút, không dám nhìn thẳng, “Lúc em tới anh mới vừa tỉnh lại, còn chưa kịp báo cho em tiếng nào em đã đến rồi...”

“Ồ.” Trong lòng Trần Noãn rất vui vẻ nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ không thèm để ý, lấy bánh ngọt đưa cho anh.

“Vậy nên đừng giận nhé?”

Trần Noãn đang đưa lưng về phía anh nên đành phải tưởng tượng về mặt anh trông như thế nào khi nói ra câu hỏi một cách dè dặt như vậy, kỳ thực có hơi là lạ, dù anh là người luôn dịu dàng, ấm áp nhưng vẫn chưa từng thấy anh cố gắng lấy lòng một ai.

Hình như vừa rồi đã bị nhiễm lạnh vậy nên đúng lúc không khí thế này, Trần Noãn lại buột miệng hắt hơi liên tục. Cố Thanh Thời lấy cái áo khoác vắt một bên của anh phủ lên vai bạn gái: “Cẩn thận bị cảm, em qua văn phòng anh lấy quần áo mặc đi.”

“Không đi, em còn lâu mới bị cảm lạnh.” Trần Noãn ngồi xuống ăn miếng bánh ngọt của mình.

“Trẻ con lúc nào cũng nói mình sẽ không bị ốm cả, đứng có cứng đầu, hôm nay em mắc mưa, bị cảm là không xong đâu.” Cố Thanh Thời thúc giục.

“Sao mà cảm lạnh được, sức khỏe em tốt lắm.” Trần Noãn ngồi xuống rồi là không muốn đứng lên nữa, ngoài phòng rất lạnh. Qua mùa hè mấy tháng là trời bắt đầu giảm nhiệt độ, lần này đến hơi nhanh nên không kịp phòng bị.

Bác sĩ Cố cau mày nghĩ cách làm sao để Trần Noãn ra ngoài được: “Vậy anh đi lấy cho em.” Nói xong liền định rút kim truyền.

Trần Noãn nóng nảy vội ngăn tay anh lại: “Sao anh hư thế!” Cô nàng nghiêm mặt nhìn anh nhưng không có vẻ gì là giận, “Cứ bắt người ta phải đi ra ngoài, thật phiền phức!”

Cố Thanh Thời tươi cười: “Vậy thì tốt, mau đi đi, có một cái áo khoác lúc đi làm đấy, em mặc xong rồi lại sang đây.”

Trần Noãn miễn cưỡng đi ra đến cửa lại xoay người lại: “Nếu em đi thì anh không được kiểm soát không cho em chuyển đến nhà anh nữa.”

Cố Thanh Thời tròn mắt ngạc nhiên: “...Hay là em cứ quay lại đây đi...”

Trần Noãn không cho anh cơ hội, ù té chạy đi mất rồi.

Vì thế Trần Noãn cuối cùng đã chuyển đến nhà Cố Thanh Thời ở. Nói là chuyển nhà, thực ra chỉ đơn giản là mang một ít quần áo để thay và áo ngủ, đồ vệ sinh cần dùng, còn bị Lạc Thủy Hà trêu cho.

“Đúng là thấy sắc quên bạn, đây là muốn rút rồi phỏng?”

Trần Noãn vừa thu xếp đồ đạc vừa thản nhiên đáp: “Đương nhiên không phải, đây chỉ là kế hoạch đi săn của tớ thôi, đến nhà anh ấy để cho lửa gần rơm, cậu chẳng lẽ không biết anh ấy à, từ hồi hẹn hò đến nay một tháng rồi mà chỉ có nắm tay suông, còn chưa hôn bao giờ, tình yêu trong sáng cỡ này đúng là khiến người ta ngứa ngáy cả ruột gan.”

Lạc Thủy Hà ngoác miệng rộng to như quả trứng gà, nhìn con bạn như thấy quái vật: “Không phải chứ, cứ cho là bác sĩ Cố thanh tâm quả dục đi thì chẳng lẽ cậu lại chịu bỏ tiền mua vịt về mà không làm thịt à?”

Trần Noãn phẩy tay: “Không phải thế, cậu bảo anh ấy đứng trước mặt tớ nghiêm túc, đứng đắn như thế, ai mà chẳng ngại giờ trò lưu manh, hơn nữa, tớ cũng rất lương thiện mà phải không?”

“Ha ha, lương thiện cái cóc.” Lạc Thủy Hà phủ quyết, “Chẳng trách cậu cứ lo mất của mãi thôi. Nếu bảo tớ nói thì, trừ phi anh ta thực sự không thích cậu, còn không cho dù có là một thằng đàn ông không bình thường thì nhìn thấy đàn bà con gái cũng sẽ đều hóa sói hết, cậu tự cầu phúc cho mình đi.”

Trần Noãn hừ một tiếng: “Cho nên tớ mới phải chủ động ra tay trước, tớ không tin là tớ ăn vạ mà anh ấy lại không chịu cưới tớ, ngốc nghếch như anh ấy thì chỉ có nước bị tớ ăn sạch sành sanh!”

“Ha ha ha, cục cưng à, cậu cứ nên bắt đầu từ việc làm sao để hôn được đi ~ chúc cưng mãi mãi thành công!” Lạc Thủy Hà cười sảng sặc.

Trần Noãn đã xếp xong vali: “Tớ chỉ sang đó ở tạm thôi, còn sẽ về đây, cậu đừng có tưởng bở là tớ chuyển đi luôn rồi nhé!”

“Ừ, ừ, tớ biết rồi.” Nhìn cặp đôi kì thú này, Lạc Thủy Hà cười không ngừng được.

Trần Noãn quay đầu lờm con bạn một cái rồi nghênh ngang ra đi.

Tối hôm đầu tiên chuyển đến nhà Cố Thanh Thời, Trần Noãn chẳng nhận được đãi ngộ tốt đẹp gì. Ngồi ôm cây đợi thỏ lâu ơ là lâu mới thấy bác sĩ Cố đứng đờ đờ về nhà, phản ứng đầu tiên khi thấy bạn gái là định co giò bỏ chạy. Trần Noãn tinh mắt, lập tức bổ nhào qua túm anh lại: “Cố Thanh Thời, anh về rồi à!”

“Không có lớn nhỏ gì cả.” Cố Thanh Thời rất không thích cái kiểu gọi cả họ lẫn tên của mọi người.

“Ồi dào, gọi là anh trai thì khó nghe, gọi là bác sĩ lại quá xa lạ còn gọi Thanh Thời thì giả tạo. Ơ, anh không mở cửa đi à?” Trần Noãn giục.

Phản ứng đầu tiên của Cố Thanh Thời là giấu chùm chìa khóa đi, bước giật lùi về sau.

“Để anh đưa em về nhé, chỗ anh quả thực không tiện, em con gái con lười ở cùng với anh người ta sẽ nói ra nói vào...” Cố Thanh Thời né tránh.

Trần Noãn gắng không bật cười, níu cánh tay anh không tha: “Ồi dào, giờ là thời nào rồi chứ, chúng ta là người yêu thì chẳng ai thèm nói gì đâu, anh cứ như người cổ đại xuyên không tới ấy, ngoài này lạnh lắm, anh mở cửa nhanh đi.” Trong lòng Trần Noãn đang cực kỳ hối hận sao không biết đường chôm chìa quách chùm chìa khóa nhà anh đi cho xong.

Cố Thanh Thời ôm bạn gái vào lòng ủ ấm, vẫn không chịu mở cửa, con mắt đảo lia lịa nghĩ cách từ chối: “Mấy ngày nay anh không dọn nhà rồi, trong nhà bẩn lắm.”

“Không sao, em dọn giúp cho.”

“Chặn nhà anh nhỏ lắm.”

“Không sao, em đắp thảm.”

“Chỉ có một giường thôi!”

“Em ngủ xô pha.”

“Em có nhà đằng hoàng không về, sao lại cứ muốn ở nhà anh làm gì?”
Cuối cùng Cố Thanh Thời bất lực.

Trần Noãn phản ứng nhanh như chớp, òa một tiếng bật khóc: “Không phải là vì muốn ở chung với anh sao, anh bận như thế, chúng ta cả tuần chẳng gặp nhau được một lần...” Trần Noãn khóc siêu như diễn viên, tuôn rơi như mưa.

Cố Thanh Thời hoảng hốt, đưa tay vụng về chùi nước mắt cho Trần Noãn: “Ừ, được rồi, anh biết rồi, em ở lại đây đi.”

Lập tức Trần Noãn nín khóc, mỉm cười, chỉ thương Cố Thanh Thời giật mình đưa tay lên kiểm tra thử xem không biết nước mắt dính trên tay mình là thật hay là giả?

Trần Noãn mặc kệ anh, tự thò tay vào túi của anh lấy chìa khóa ra, nhanh nhẹn mở cửa, xách đồ vào, cuối cùng kéo tên ngốc Cố Thanh Thời vào nhà nốt, đóng cửa lại...

Cố Thanh Thời bước vào nhà đứng đực ra một hồi, Trần Noãn rất tự nhiên, thoải mái, ngả người vào xô pha gặm hoa quả, hoàn toàn mặc kệ va li hành lý ở bên chân.

Chờ Cố Thanh Thời lấy lại tinh thần, anh thở dài bất đắc dĩ, đem cất đồ vào phòng ngủ giúp, lấy quần áo ra, nhìn thấy túi đồ nội y, tay run run nhưng vẫn cầm lên xếp vào một góc, dọn một góc trong tủ quần áo của mình, xếp ngay ngắn tất cả vào.

Xếp quần áo xong, Cố Thanh Thời cất khăn mặt bàn chải vào nhà vệ sinh rồi nói với Trần Noãn đang xem phim hoạt hình: “Trước hết em cứ

dùng tạm cốc đánh răng của anh đi, mai anh mua giúp cho một cái mới.”

Thực ra chẳng phải Trần Noãn đang say sưa xem tivi mà là đang thừa dịp lén lút ngắm trộm anh vài lần, mặt hơi ửng hồng, không dám quay đầu lại: “Ừ, không cần, em dùng chung với anh luôn!”

“Em không sợ anh có bệnh truyền nhiễm à?” Cố Thanh Thời trêu.

“Anh chê khéo em đấy có phải không!”

Cố Thanh Thời vội giải thích: “Đâu có đâu, không mua thì thôi, em cứ dùng đi.”

Lòng Trần Noãn tự dưng thấy thật ấm áp, không phải vì lời anh nói mà bởi sự phát triển cảm tình của hai người cho đến nay, người như anh chắc cả đời sẽ chẳng thân mật với người con gái nào khác như vậy nữa nhỉ? Là người đầu tiên chiếm thành của anh, chỉ e đối với anh đó sẽ là gông xiềng suốt đời này, được như vậy thì thật tốt.

Trần Noãn biết thừa người như anh, yêu cũng được, thân quen cũng thế, một khi đã đón nhận người khác thì sẽ chẳng đời nào buông tay. Trần Noãn có chút vui vẻ, cũng có chút buồn phiền, sợ một ngày mình buông tay sẽ khiến anh tổn thương, lại không thể nào ngăn mình lại được. Trần Noãn không biết mình có phải người chung tình không nhưng đứng trước Cố Thanh Thời, Trần Noãn cảm thấy mình càng ngày càng không dám đối mặt với tương lai ấy.

“Em đói...” Trần Noãn lắc lắc đầu đá bay mớ suy nghĩ lộn xộn, nằm bẹp dí trên sofa làm nũng với Cố Thanh Thời.

“Tối rồi, ăn khuya hại dạ dày.” Cố Thanh Thời không chịu.

Trần Noãn nham nhe hương về mấy chậu hoa trên giá gỗ: “Anh không cho em ăn, em sẽ bắt nó đi tha hương cầu thực ngay.”

Cố Thanh Thời bật cười khe khẽ, đi về phía Trần Noãn: “Em có phải là trẻ con không hả? Em mới ăn no xong đã lại ăn được nữa rồi hả, không tốt đâu, muốn ăn gì thì để đến mai.”

Anh đã thay quần áo mặc trong nhà, ống quần tuy rộng nhưng trông chân vẫn rất dài, đi vài bước là đã đến ngay trước mặt, nhẹ nhàng đưa tay đặt cái chậu hoa nhỏ trong tay Trần Noãn xuống kệ, nắm tay cô nàng vỗ về.

Giọng nói dịu dàng của anh khiến Trần Noãn thua cuộc ngay lập tức, chẳng thể nào khống chế nổi bản thân: “VẬY anh hôn em đi, em không ăn nữa.” Trần Noãn ngẩng đầu lên nhìn chăm anh, ngón tay bắt đầu ngứa ngáy muốn được chạm vào.

Cố Thanh Thời lại cực kỳ giỏi phá hoại không khí, nắm tay đưa lên miệng ho khan một tiếng, ngượng ngùng quay đầu đi.

Trần Noãn ngang bướng liền kiễng chân nhắm về phía mặt đối phương. Cố Thanh Thời vừa khéo quay đầu lại, mũi hai người va vào nhau, đau chảy cả nước mắt.

Cố Thanh Thời nhanh tay đỡ lấy cơ thể đang chực ngã nhào của Trần Noãn. Trần Noãn xuất thủ thất bại, ôm cái mũi, cúi đầu không dám nhìn thẳng, xúc động qua đi, chỉ còn thảm ở lại.

Cố Thanh Thời ôm vai Trần Noãn, nâng mặt cô nàng lên, nghiêm túc nhìn vào mắt đối phương: “Noãn Noãn à, chuyện này nên để đàn ông chủ động.” Tuy nói vậy nhưng gò má của ai đó đã ửng hồng.

Chú thích:

*bánh waffle

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 29

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trần Noãn còn chưa kịp tiêu hóa câu nói này thì chuyện khiến đầu óc cô nàng đơ luôn đã đến. Tuy hăng còn lạ lẫm nhưng khi vị bác sĩ điển trai đỏ bừng mặt thực sự cúi đầu hôn mình, hai cánh môi khẽ chạm nhau, mang theo mùi hương đặc trưng của cơ thể, Trần Noãn thấy mình lâng lâng say, bờ mi khép lại, rướn người lên liếm nhẹ cánh môi anh chàng, cố gắng đưa lối dẫn đường cho anh hành sự.

Cố Thanh Thời là người mới, chỉ biết chạm môi vào với nhau, bị Trần Noãn liếm một cái liền giật mình lùi về sau. Trần Noãn giữ chặt áo, không cho anh chạy, bắt đầu dùng răng cắn khẽ. Đàn ông trời sinh đã có sẵn máu thích nắm giữ quyền chủ động cho nên anh lập tức chuyển người, đưa tay giữ gáy Trần Noãn, đáp lại y đức hành động của đối phương. Trần Noãn cảm thấy thật là mỹ mãn.

Trần Noãn quàng chặt cổ bạn trai, cả người đu trên người anh. Cố Thanh Thời đành phải bỏ một tay ra giữ thắt lưng cho bạn gái. Trần Noãn chuyển sang cắn khẽ lên mặt anh không chút rụt rè, khi cắn đến tai còn giở trò xấu hà hơi. Gò má và vành tai Cố Thanh Thời đỏ bừng bừng, lần này, anh chàng giật mình, đẩy phắt người ra, không kịp để ý xem bạn gái có bị ngã không, trong lúc Trần Noãn còn chưa kịp quần lên lại, chạy về phòng khóa trái cửa nhanh như thỏ.

Trần Noãn chạy đuổi theo chỉ còn lại cánh cửa đập vào mặt nhưng nụ cười ngô nghê vẫn rạng rỡ, rồi chuyển thành bật cười thành tiếng. Đợi một lát thấy bên trong không có tiếng động gì nữa, Trần Noãn liếm mép như một con sói tham ăn, dùng ngón tay quệt khóe môi, quay lại sô pha ngồi, đôi mắt sáng lấp lánh.

Trần Noãn cảm thấy phen này Cố Thanh Thời đã nằm trong tay mình rồi! Tuy vẫn chưa tiến thêm được một bước nhưng có thể hôn nhau đã là một tiến bộ vĩ đại, tin chắc rằng một ngày kia chú thỏ trắng này sẽ sớm thuộc về mình và bị ăn sạch sành sanh. Càng nghĩ càng kích động, Trần Noãn lại không nhịn được, đứng bên cửa sổ cười khoái chí, vẻ mặt tin tưởng cùng dáng vẻ hiện tại thật giống biểu cảm của các nhân vật phản diện tiêu nhân đặc chí trong phim.

Một chốc sau, khi đã khá bình tĩnh lại, Trần Noãn mới lần la áp sát cánh cửa phòng Cố Thanh Thời, gõ cửa, nhỏ giọng hỏi: “Bác sĩ Cố? Em không may bị trật chân rồi, đau quá, anh mau ra xem giúp em với!”

Hiệu quả cách âm của cánh cửa này khá được cho nên dù Trần Noãn đã dán cả tai lên cánh cửa mà vẫn chẳng nghe được gì cho đến khi anh mở miệng bảo: “Em làm như anh không biết em lừa anh đấy hả?”

Trần Noãn vẫn tiếp tục: “Không lừa anh đâu, không tin anh ra mà xem.” Nói xong còn giả vờ rên ư ử.

Trần Noãn cũng không thật sự muốn anh phải ra, chỉ đơn giản là rảnh quá nên thích trêu anh thôi.

“Nếu anh ra mà biết em lừa anh thì sao hả?” Hình như Cố Thanh Thời đã đi ra tới cửa.

“Em lừa anh thì em sẽ sửa tiếng chó!” Trần Noãn đáp ngay tắp lự.

“Cạch” một tiếng, cửa mở, Trần Noãn nhanh nhẹn chen vào phòng, động tác linh hoạt y như được huấn luyện chuyên nghiệp. Cố Thanh Thời còn chưa kịp làm gì thì người đã bổ nhào lên người anh, khiến anh phải vội vàng đỡ lấy cô nàng.

“Em... sao em có thể lừa người thế chứ!” Cố Thanh Thời tức lắm nhưng cũng chỉ rặn ra được một câu này để chửi.

“Chỉ là sửa tiếng cho thôi mà, gâu gâu, gâu gâu gâu...” Trần Noãn đẩy vẻ đắc ý, sửa hết sức nghiêm túc.

“Em thật là... mặt dày...” Cố Thanh Thời bất đắc dĩ quay đầu đi.

“Ồi dào, đại trượng phu tiến được lùi được, chút da mặt có đáng gì.” Trần Noãn hiển nhiên muốn phát huy tối đa công năng của lớp da mặt đến cùng, “Quý ngài bạn trai, em buồn ngủ rồi, em muốn đi ngủ...” Vừa nói vừa làm vẻ mặt nũng nịu.

“Không phải mới rồi em còn đói à? Giờ không đói nữa hả?” Cố Thanh Thời gạt chân Trần Noãn xuống, cô nàng này cứ đánh đu lấy anh như anh là cái cây vậy.

“Vẫn hơi hơi nhưng nếu anh để cho em ăn anh thì em sẽ không còn đói nữa.”

Cố Thanh Thời đã tiến bộ hơn một chút, mặt không đỏ nữa mà chuyển sang xanh lét, cau mày muốn dạy dỗ người khác.

Trần Noãn giỏi nhất là quan sát sắc mặt, lập tức thả anh ra, lăn lên giường, kéo chăn lên trùm kín mặt: “Ồi chao, buồn ngủ quá! Buồn ngủ quá! Em ngủ đây!” Cái kiểu càn quấy này Cố Thanh Thời hoàn toàn bó tay.

Cố Thanh Thời thở dài một tiếng, lấy từ trong tủ ra một cái khăn bông, xoay người lại, Trần Noãn đang ló cặp mắt đen tròn từ trong chăn ra len lén

nhìn anh. Anh bảo: “Tắm rửa đi rồi cả ngủ.”

Trần Noãn lăn tròn một vòng ngồi dậy cầm khăn bông, đi ra ngoài rồi lại ngoảnh đầu lại, nhìn đầy tha thiết: “Em không ngại tắm uyên ương đâu nhé!”

Cố Thanh Thời lườm cô nàng, Trần Noãn lập tức bỏ chạy nhanh như chớp. Thật không ngờ người ấy khi giận dữ trông lại thật đáng yêu!

Trần Noãn tắm rửa xong đi ra, nghĩ rằng ngày ở chung đầu tiên với oppa đã bắt đầu, trong lòng có một chút phấn khích, vừa dùng khăn lau tóc, vừa đi về phía phòng ngủ. Cửa không khóa nên Trần Noãn tự do bước vào, tự ảo tưởng không biết có thể nhìn thấy cảnh nude của oppa không. Hiển nhiên là không, trong phòng ngủ không có người.

Trần Noãn vòng ngược trở ra, đứng nhìn quanh một vòng, có bóng người nào đó đang ở trong bếp. Cô nàng rón rén lại gần, hóa ra người ta đang làm trứng hấp. Không phải là làm cho mình đấy chứ? Một chút mật ngọt được rót vào đáy lòng.

Trần Noãn lại giả bộ như không biết, rón ra rón rén quay về phòng ngủ, lục tung lên tìm máy sấy.

“Cố Thanh Thời! Nhà anh không có máy sấy ạ?” Trần Noãn loanh quanh một hồi không tìm được bết hét lên.

Cố Thanh Thời đã đi đến cửa nhưng không mở cửa ra, tất nhiên là do sợ nhìn thấy cảnh gì đó không nên nhìn: “Mới hỏng rồi, vẫn chưa kịp mua, em dùng khăn lau khô trước đi, anh đi lấy thêm cho em cái khăn khô mới.”

Trần Noãn mở cửa ra: “Vâng ạ.” Đáng tiếc chỉ là áo ngủ kiểu bình thường, chẳng lộ cái gì ra được hết, trừ khi là người đẹp nóng bỏng mặc thì may ra có chút cảm giác gì đó.

“Tắm xong thì ra đây, anh hấp trứng cho em đây.” Anh lại đi vào bếp.

Trần Noãn bám theo sau cười trộm, giả bộ ngạc nhiên: “Ồ? Không phải anh bảo không cho em ăn cơ mà...”

“Chỉ một lần này thôi, lần sau không được kiểm soát như thế nữa.”

“Ồ! Vâng!”

Trần Noãn ngoan ngoãn theo vào bếp đi lấy trứng, Cố Thanh Thời ngăn lại: “Đừng, để anh lấy cho.”

Anh đeo bao tay dùng riêng cho lò vi sóng, cẩn thận lấy cái bát trắng tinh từ trong nồi hấp ra, đặt bát xuống, mở nắp ra, bỏ hành thái sẵn vào, thêm vào mấy giọt dầu vừng. Trong quá trình chờ đợi này, mùi đồ ăn thơm nức xông vào mũi, Trần Noãn cảm thấy mình sắp chảy cả nước miếng ra mất rồi!

Cố Thanh Thời không để ý ánh mắt của Trần Noãn, động tác từ tốn, làm xong xuôi thì bê bát về bàn ăn. Trần Noãn cun cút bám theo đuôi.

Cô nàng lập tức ngồi vào chỗ, cầm thìa lên, trong mắt chỉ có bát trứng hấp.

Cuối cùng cũng đã được ăn rồi, Trần Noãn sung sướng xúc ngay một thìa đưa lên miệng, Cố Thanh Thời đứng vội quát: “Cẩn thận nóng.”

Quả nhiên ngay sau đó, Trần Noãn đưa tay lên bịt miệng, trông chẳng ra làm sao.

Cố Thanh Thời cười tạp dề, định đi dọn dẹp một tẹo rồi tắm rửa, vừa quay đầu nhìn thì lại thấy cái đầu ướt của Trần Noãn, cau mày vào nhà tắm lấy một cái khăn bông khô ra lau tóc giúp cô nàng.

Lúc khăn bông úp lên đầu, Trần Noãn vẫn không ngờ anh sẽ giúp mình lau tóc, động tác nhẹ nhàng, da đầu buồn buồn, Cố Thanh Thời thật tốt...

Ăn xong xuôi, Trần Noãn mới giật mình tỉnh ra, kêu lên: “Em em em, em đi đánh răng!”

Khi đó Cố Thanh Thời đã chuẩn bị vào đi tắm, nghe tiếng, quay lại nhìn: “VẬY em đánh trước đi.”

Trần Noãn vội xua tay: “Không cần, không cần, em chờ lát nữa.”

Thế là Cố Thanh Thời vào tắm trước.

Khi Cố Thanh Thời đi ra, Trần Noãn đã chiếm lấy cái giường và chăn của anh, hơn nữa còn đã chìm vào mộng đẹp, chuyện phải đánh răng đã bay đi như gió thoảng.

Anh bất đắc dĩ đành phải đi lấy chiếc chăn điều hòa ở trong ngăn tủ đi ra ngoài, tắt đèn giúp Trần Noãn, đóng cửa lại.

Trần Noãn thật sự rất mệt, vốn chỉ định nằm chờ, ai dè ngủ quên luôn, lúc mơ mơ màng màng tỉnh lại thì đã quá nửa đêm, thế là bèn ngủ tiếp.

Đến khi Trần Noãn ngủ tự tỉnh, trời đã sáng bánh, Cố Thanh Thời đã đi làm, trên bàn để sẵn một chai sữa và một miếng bánh sandwich.

Trần Noãn ngáp ngáp, cho bánh sandwich vào lò vi sóng, mở điện thoại lên định nhắn tin cho anh.

Cứ như là có thần giao cách cảm, còn chưa kịp soạn tin nhắn thì điện thoại đã rung lên, là Cố Thanh Thời gọi.

“Dậy rồi à?” Người kia cười nhẹ như gió.

“Dậy rồi ạ.”

“Sữa với bánh kẹp đem hâm nóng lại rồi cả ăn, buổi trưa em có thể gọi đồ hoặc ra ngoài ăn, đừng ăn uống linh tinh hại sức khỏe, học chăm chỉ vào, tối anh sẽ cố gắng về sớm, em muốn ăn gì?”

Đầu óc Trần Noãn vẫn chưa tỉnh táo, vâng vâng dạ dạ mấy tiếng theo bản năng rồi mới sực nghĩ ra, sao hôm nay anh lại dông dài nói chuyện nhiều thế nhỉ, bệnh bác sĩ à?

“Ăn gì cũng được ạ.” Trần Noãn tựa người lên tủ lạnh, ngoẹo đầu nghĩ xem mình thèm ăn gì.

“Ừ, được rồi, đến lúc đó rồi tình vậy, em mau đi ăn đi.” Nói xong anh liền cúp máy, còn chẳng kịp cho Trần Noãn được đùa dai mấy câu.

Vặn vẹo cánh tay nằm ngủ bị tê rần, Trần Noãn bĩu môi, lấy bánh sandwich ra, gặm, cho tiếp sữa vào lò vi sóng.

Buổi chiều Trần Noãn có hẹn đi uống cà phê với Lạc Thủy Hà.

Vừa bước vào quán đã nghe Lạc Thủy Hà kể lể: “Cậu nói xem cậu có chút tiền đồ nào không hả? Lúc xuất chinh còn thề son sắt, tớ cứ tưởng cậu anh dũng cỡ nào, ai ngờ chỉ ngủ sưng hết đêm thôi hả? Đáng sợ.” Con bạn chặc lưỡi, lắc đầu đầy khinh bỉ.

Trần Noãn thản nhiên ngồi uống nước chanh miễn phí: “Chuyện ngoài ý muốn, ngoài ý muốn thôi, tớ là lão làng đấy.”

“Ôi, xin hỏi lão làng, đây là lần đầu tiên trong đời ngài xuất thủ à?”

“Khụ khụ khụ.” Trần Noãn bị sặc nước, hung hăng lườm lại, “Cậu nói nhỏ nhỏ thôi!”

“Ha ha ha, mới vậy đã đỏ mặt còn đòi là lão làng hả?” Biểu cảm trên mặt Lạc Thủy Hà phong phú thật khó tả hết bằng lời.

Trần Noãn cúi gằm mặt, chuyên tâm đếm xem trong cốc nước chanh có thả bao nhiêu cánh hoa.

“Tớ bảo này, cậu xuất sư bất lợi thì mau mau quay về đi, ngây thơ chết đi được, còn đòi ăn ai, đúng là đồ vứt đi.” Lạc Thủy Hà càng nói càng to gan.

“Gì mà xuất sư bất lợi chứ, tớ bái sư bao giờ hả? Chưa kể mọi việc đều phải coi trọng chất lượng, ít nhất thì hôm qua tớ đã có tiến triển rồi mà phải không?”

“Hay lắm, hẹn hò hơn tháng trời mới hôn mà gọi là tiến triển hả? Cậu chắc không phải là vẫn rụt rè như trước đấy chứ?”

“Hừ, nếu đó là idol của cậu để xem cậu có hạ thủ được không! Lại chẳng quỳ xuống thờ ấy!”

“Nếu gặp thần tượng của tớ, chuyện đầu tiên tớ làm sẽ là đê.”

“...” Trần Noãn bật ngón tay cái, lắc đầu không nói được gì.

“Nói đi, khi nào thì về?” Lạc Thủy Hà chẳng ôm ấp hy vọng gì với cái thể loại ba ngày làm việc hai ngày nghỉ của con bạn.

“Thành công thì về.” Trần Noãn xúc một miếng Tiramisu cho vào miệng.

“Cậu đừng có đùa nhé, nếu không định lấy anh ta thì đừng có đụng vào làm gì, tớ nói thật đấy, gần đây nghe bác sĩ Tạ kể chuyện về anh ta, giờ tớ cảm thấy phải thay bác sĩ Cố để phòng cậu mới phải.” Lạc Thủy Hà tỏ vẻ đứng đắn.

Trần Noãn đứng hình giây lát rồi lập tức cọt nhả: “Thủy Thủy, không phải cậu từng bảo không cho dùng thử thì sao mà biết có hợp để kết hôn hay không à?”

“Vậy thì cũng phải tùy người, tớ tin là cậu không ngốc phải không? Cậu không nhìn ra Cố Thanh Thời là loại người nào à?”

“Nhưng mà... làm sao cậu biết tớ sẽ không kết hôn với anh ta chứ?”
Trần Noãn cũng nghiêm túc hơn, mặt xỉ ra.

“Tớ không biết nên tớ mới đang nói chuyện với cậu đây.”

Trần Noãn cười rộ lên, nháy mắt mấy cái: “Thực ra tớ cũng đâu biết, nhưng mà tớ sợ lắm, có điều cũng chẳng sao, nếu phải chịu trách nhiệm với một người đàn ông phong độ như vậy, tớ tình nguyện! Cậu sợ gì nữa chứ!”

Cậu sợ chịu trách nhiệm không? Có người trời sinh không hợp chuyện yêu đương bởi vì anh ta không có chất đào hoa, lúc sinh thời chỉ đón nhận được một người, không thể chịu đựng được nếu phải chia ly, cậu có sợ không?

Chú thích:

*trứng hấp: cho gia vị vào rồi đánh đều với trứng, cho thêm thịt thà gì đó tùy ý rồi đem đi hấp cách thủy là xong rồi nha, món này dễ qtqđ nhưng có nhiều biến tấu ăn cũng dễ ăn lắm.

*Tiramisu: bánh này thành phần chính là lòng đỏ trứng và sữa tươi, một chút rượu, ăn mềm, béo nhưng không ngấy, có vị đắng của ca cao xen lẫn vị ngọt và mùi thơm của rượu. Bánh này có nhiều vị và là một loại bánh không cần dùng lò nướng.

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Lúc Cố Thanh Thời trở về nhà, Trần Noãn đã tựa vào sofa ngủ mất, sách vở bày bên cạnh, trên đui còn gác một quyển tiếng Anh. Tóc của cô nàng không dài lắm, phủ lên má, tiếng mở cửa cũng không làm Trần Noãn thức giấc, hình như mơ thấy đồ ăn ngon nên chép chép miệng, cựa lưng.

Cố Thanh Thời thay giày, lại bế Trần Noãn về giường, lúc này cô nàng mới từ từ hé mắt ra nhìn: “Ồ... anh về rồi à...”

“Ăn cơm tối chưa?” Anh liếc nhìn cô nàng một cái, vẫn tiếp tục đi về phía phòng ngủ.

Trần Noãn lại nghiêng đầu nhắm mắt lại, mơ màng gật đầu: “Rồi ạ.”

“Mệt thì lên giường ngủ, học bài cũng phải chú ý giờ giấc một chút, nằm trên sofa dễ bị cảm lạnh lắm.” Anh dùng chân đá cửa phòng ngủ, đặt Trần Noãn lên giường, dép đi trong nhà đã bị vứt lại phòng khách.

Đã trót tỉnh rồi thì khó mà ngủ lại ngay, Trần Noãn nhòm người ngồi dậy: “Em muốn chờ anh về.”

Cố Thanh Thời cởi áo khoác ra, lấy đồ mặc ở nhà định đi thay, quay đầu lại hỏi: “Chờ anh về làm gì?” Bác sĩ Cố chỉ tiện miệng hỏi vậy thôi.

Còn Trần Noãn thì đỏ mặt nghiêm túc trả lời: “Đêm qua anh ngủ sofa hả? Em thấy vậy không được đâu, chi bằng hai đứa ngủ cùng nhau đi? Em cam đoan sẽ không động tay động chân với anh mà, người anh lớn chứ có nhỏ đâu, ngủ không khó chịu à.”

“Ừ, vậy người em bé, em ngủ sô pha đi, không việc gì đâu.” Anh nháy mắt cười.

Trần Noãn chu miệng không chịu.

“Khá lắm, không sao, còn nhiều thời gian, em không sợ.”

“Năm vậy không thoải mái đâu... Anh còn phải đi làm mà.” Trần Noãn nói với anh.

“Thế em chuyển về nhà mình đi.” Bác sĩ Cổ hiếm khi được một lần từ chối người ta thẳng thừng.

“Thế anh cứ ngủ sô pha đi.” Trần Noãn vò vò tóc.

Cổ Thanh Thời phì cười, không luyên thuyên với cô nàng nữa, cầm quần áo chuẩn bị đi tắm rửa. Trần Noãn nhìn anh đi ra ngoài, lết người xuống giường, đứng đực ở khung cửa trầm tư một hồi.

Lúc Cổ Thanh Thời bước ra, Trần Noãn ôm bình nước trái cây to đứng cạnh sô pha đầy áy náy: “Làm sao bây giờ... Em không cần thận đánh đổ nước trái cây xuống sô pha rồi...”

Cổ Thanh Thời chỉ nghĩ là bị đổ một góc, ai ngờ lại gần nhìn suýt thì rớt cằm. Đây không phải là chẳng may đánh đổ mà rõ ràng là cố tình đổ mới đúng... Cổ Thanh Thời nhìn một cái liền hiểu ngay ý đồ của cô nàng, đưa tay đỡ trán đầy bất đắc dĩ.

Trần Noãn không sợ anh giận, vui vẻ sán lại gần: “Hay là giờ em lấy nước lau đi có được không?”

Cổ Thanh Thời đứng thẳng người lên nhìn cái cô nàng mũi chỉ cao đến ngực đang chớp chớp mắt tỏ vẻ tội nghiệp, bất đắc dĩ bắt lấy tay cô gái, kéo nàng ta vào lòng.

Bàn tay Trần Noãn bị đặt ngăn giữa hai người, lỗ ta dán lên ngực anh, mắt chớp chớp đầy vẻ hoài nghi.

“Buổi tối anh đạp chân đấy...” Cố Thanh Thời bó tay bảo.

Trần Noãn lập tức hiểu ngay ý của anh, lần đầu tiên thấy cảm động vì độ mau hiểu của anh bạn trai này, phấn khích níu chặt áo trước ngực anh, thiếu điều nhảy căng lên, cái mũi hít hà mùi sữa tắm thơm ngát như trúng phát thuốc mê, say sưa quên lối về: “Không sao, em cũng đạp chân.”

Lần đầu tiên được ngủ cùng giường với oppa nhất định là không khăn trương... mới lạ đấy...

Tâm tình Trần Noãn có thể gọi là phê như con tê tê, nếu chỉ có một mình ở đây, nhất định đã nhảy điên đảo, nghiêng trời lệch đất rồi. Ngược lại, Cố Thanh Thời bình tĩnh hơn nhiều, tựa vào đầu giường đọc sách.

“Chúng ta ngủ đi!” Trần Noãn kéo chăn qua bọc kín người.

Cố Thanh Thời gật đầu, lật trang sách: “Em ngủ trước đi.” Nói rồi tiện tay tắt đèn ngủ giúp Trần Noãn.

“Em không ngủ được, phấn khích quá.” Trần Noãn thành thật khai báo, Cố Thanh Thời không nhúc nhích gì.

Hai tay Trần Noãn giở trò xấu, len lén mò trong ổ chăn túm góc áo của anh ôm.

Cố Thanh Thời không thèm nhìn sang, mở miệng thẳng thừng: “Em gái, đừng có chạy sang đây, vi phạm.”

Trần Noãn vội rụt người lại một chút, trong lòng không phục, trên mặt còn phải cười hì hì: “Lạnh mà.” Thật không hiểu nổi, một người đàn ông

lớn chừng này sao phải đề phòng một đứa con gái cẩn thận như vậy, ai làm gì được anh ấy chứ?

“Ngón tay mới nghịch quần áo của anh đấy.” Nói rồi tay lật tiếp một trang sách nữa.

Trần Noãn tròn mắt, thầm hò hét trong lòng, xoay người sang hướng khác, nhắm mắt định ngủ thật luôn. Cố Thanh Thời quay đầu nhìn cô nàng một cái, mím môi cười. Một góc trang sách đã bị thấm ướt bởi mồ hôi tay của anh.

Đợi đến khi hơi thở của người bên cạnh trở nên đều đều, anh mới cất sách đi, thở phào khe khẽ, len lén giã người ra, chui vào trong chăn, dặt lại chăn cẩn thận cho người kia.

Cố Thanh Thời bị tỉnh giấc vì có vật nặng gác lên hông, suýt thì tắc thở. Những tưởng người này ngủ không ngoan thì cũng lắm chỉ đá chân hay đá người thôi, thật không ngờ lại thích gác người... Anh bị ép ra mép giường, một chân cô gác trên lưng anh, đầu thì quay ra tận đâu, tay dang rộng, chăn đã tuột khỏi người.

Cố Thanh Thời cẩn thận nắm cổ chân Trần Noãn gạt khỏi người mình rồi ngồi dậy giã cơ, dèm chăn lại cẩn thận.

Anh ngồi trên đệm tựa lưng một lát rồi ngủ thiếp đi lại ngã trở lại giường.

Chẳng mấy khi được một lần Trần Noãn dậy mà Cố Thanh Thời vẫn chưa đi, đương nhiên là bởi vì Trần Noãn bị gọi dậy.

Trần Noãn mơ màng bị lôi dậy, hé mắt hỏi: “Dạ?”

“Dậy ăn gì đó đi, sữa đã hâm nóng cho em rồi đấy, lát nữa nguội mất.” Anh ném áo khoác áo ngủ cho Trần Noãn.

Trần Noãn vừa nghe đến ăn gì đó, lập tức ngã lăn lại giường. Cố Thanh Thời lại lôi dậy: “Ăn đi rồi ngủ tiếp.”

Nghe người ta nói dịu giọng, Trần Noãn hi hí mắt ra bảo: “Thế anh hôn em một cái đi, em dậy ngay.”

Chắc do bị đùa giỡn nhiều rồi, Cố Thanh Thời chẳng có phản ứng gì, bật cười khe khẽ: “Còn nhỏ lắm hả?”

Trần Noãn nằm im, nhắm mắt lại cựa người: “Dù sao em cũng không muốn dậy...”

Mãi sau bên tai vẫn chẳng có động tĩnh gì ngoài tiếng hít thở nhẹ nhàng, lâu đến mức Trần Noãn sắp sửa ngủ lại tiếp thì cảm bị mấy ngón tay lạnh lạnh chạm vào, tiếp đó là cảm giác môi chạm vào môi.

Trần Noãn lập tức mở to mắt, hàng mi dài gần ngay trước mặt đang nhẹ rung, một tiếng ùng ùng vang trong tai, mặt phút chốc đỏ cháy.

Cố Thanh Thời chạm một cái rồi đứng dậy luôn: “Được rồi, mau ngồi dậy đi.” Nói xong anh đi thẳng ra ngoài.

Đợi một hồi không thấy người ra, anh lại mở cửa vào trong, quả nhiên người nọ vẫn chưa chịu rời giường, chẳng qua chỉ đổi sang tư thế ngồi xếp bằng trên đệm, chống cằm hí hí mắt trầm tư.

Cố Thanh Thời bó tay: “Lại sao đây?”

Trần Noãn ngẩng đầu lên, thẳng thắn tuyên bố: “Em muốn ngủ với anh!”

Với cái câu “tuyên ngôn hùng hồn” thường xuyên được nghe này, Cố Thanh Thời đã luyện thành bản lĩnh tường đồng vách sắt, đứng khoanh tay

bảo: “Trần Tiểu Noãn, anh nói cho em biết, em là con gái, ngày nào hễ mở miệng ra là... nói mấy từ này, không biết xấu hổ hả?”

Trần Noãn ẻo uột rời giường, ôm cổ Cố Thanh Thời: “Không xấu hổ, ai bảo bác sĩ Cố mê người thế chứ.”

Bị người dựa vào người, bác sĩ cố cảm thấy câu này thực sự rất “quyến rũ”, em gái này cái gì cũng tốt chỉ là rất hay... Bác sĩ Cố thật sự không chịu đựng nổi bầu không khí nói chuyện này, nhất là khi có người vẫn còn đang cọ đến cọ đi trên cổ anh, Cố Thanh Thời đành nói lảng đi: “Được rồi, vậy mau đi uống sữa đi.” Nói xong để tránh phải đôi co liền bế bổng luôn người đó lên.

Trần Noãn hét lên: “Em em em chưa đi dép.”

“Ăn cơm trước.”

“Em vẫn chưa đánh răng!”

“Ăn cơm trước.”

“Anh là bác sĩ, sao có thể để bệnh nhân không đánh răng được.”

Cố Thanh Thời cau mày, chỉ nhìn mà không nói gì nữa. Trần Noãn có hơi sợ ánh mắt kiểu này, thức thời ngậm miệng lại, cúi đầu uống sữa.

Bên tai không một tiếng động, mãi lâu sau mới có tiếng ai đó thở dài nhẹ nhẹ: “Anh đang nuôi con gái hay sao đây...”

Trần Noãn không dám nhìn anh, chỉ nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân rời đi. Trần Noãn uống sữa xong, vừa đặt cốc xuống thì cảm giác có người chạm vào chân mình, Cố Thanh Thời đang ngồi xổm trên nền nhà đi dép cho mình, một đôi dép lê đen tuyền nhỏ nhắn.

Trần Noãn nghiêm túc bảo: “Anh là đang nuôi một người bệnh.”

Cố Thanh Thời đứng lên quan sát Trần Noãn, tỏ vẻ lo lắng: “Em không khỏe à?” Nói xong còn đưa tay kiểm tra trán cho Trần Noãn.

Trần Noãn xua tay, cười híp mắt: “Em không nói hôm nay, ý em là anh coi em như người bệnh ấy.”

Cố Thanh Thời bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nhìn cái cốc không trên bàn, anh bảo: “Được rồi, anh đi làm đây, lát nữa nhớ ăn gì đó đấy, không thể chỉ uống mỗi sữa được.”

Trần Noãn kéo ghế đứng dậy: “Em tiễn anh.”

Ra tới cửa, Cố Thanh Thời mới kéo cửa hé ra, Trần Noãn đã sát lại gần ôm lấy thắt lưng, ép anh lên ván cửa, cửa nhà đóng lại, cô ngẩng mặt đầy chờ mong: “Có phải chúng ta nên hôn chào tạm biệt không?”

Anh cúi đầu nhìn cô, cười khê: “Ừ.”

Anh vừa nói xong, Trần Noãn liền rướn người lên, Cố Thanh Thời vì lo cho cái mũi bèn giữ vai người kia lại: “Để anh.”

Đôi môi nhẹ nhàng áp lên, đôi mắt khép hờ, dịu dàng lưu luyến.

Bác sĩ Cố nghĩ mình đã trao tặng phúc lợi rất lớn rồi nên đang định đi làm. Có điều bác sĩ Cố vẫn còn đơn giản lắm, sói háo sắc Trần Noãn sao có thể chỉ chạm nhẹ môi một cái là đủ. Lúc anh định thôi, Trần Noãn thừa dịp anh đang hé miệng, đưa đầu lưỡi của mình vào, bắt đầu xông loạn dây dưa. Cố Thanh Thời mở to mắt, quên cả đẩy người ra, cảm nhận mùi hương sữa thoang thoảng bên môi tấn công mọi cảm quan của cơ thể.

Trước khi anh kịp phản ứng lại, Trần Noãn thò đôi tay không an phận vào trong lớp áo mỏng, đầu ngón tay mát lạnh xoa thắt lưng ấm áp của anh. Lần này, Cố Thanh Thời phản ứng rất nhanh, tóc gáy dựng đứng, đẩy người lùi ra sau nhưng sau lưng là cửa, không còn chỗ để lùi.

Trần Noãn cười đắc ý như một con sói nhỏ, hà hơi lên cổ anh rồi gặm cắn cái cổ nhạy cảm. Trong đầu vang lên tiếng nổ đùng, mặt anh đỏ chấy, tim đập nhanh chưa từng có, đến cả hít thở cũng trở nên nặng nề hơn.

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Khi đầu óc còn sót lại một chút lý trí, khi tay Trần Noãn không ngoan ngoãn hướng lên trên, Cố Thanh Thời nhanh chóng đẩy người ra. Hành động này rất bất ngờ, Trần Noãn lại đang bám chặt lấy anh, vậy nên hai người cùng mất thăng bằng ngã xuống đất. Cố Thanh Thời nhanh tay trở người ôm eo Trần Noãn để cô ngã vào ngực anh, lưng bị đập xuống sàn, đau rên lên.

Trần Noãn úp mặt vào ngực anh cười khúc khích.

Cố Thanh Thời thẹn quá đỏ mặt: “Noãn Noãn đừng nghịch nữa.” Giọng anh nghe nghèn nghẹn.

Oppa đỏ mặt, ánh mắt mê ly, giọng nói ấm áp thật quá mê người. Trần Noãn bị dụ dỗ phải hành động, ngón tay lại chui vào, vạch cổ áo của anh ra hà hơi.

Cố Thanh Thời mở mắt trừng trừng, con ngươi nóng bỏng, lập tức lật người đè Trần Noãn xuống, chặn miệng cô nàng lại, khẽ cắn để dạy dỗ. Nụ hôn hoàn toàn không có chút dịu dàng nào như trước. Trần Noãn nằm trong lòng, ngón tay khiêu khích trên lưng anh.

Cố Thanh Thời như là không chịu thua, ngón tay lần tìm được mép áo ngủ của Trần Noãn, vuốt ve làn da bên eo khiến Trần Noãn phải ngân nga thành tiếng.

Một hồi quần quýt, nhiệt độ cơ thể hai người đều tăng vọt, đến tận khi bầu không khí ngập tràn mùi tình ái, quần áo của hai người đều đã lộn xộn.

Khi bàn tay Cố Thanh Thời đã áp lên ngực đối phương thì bất thành linh anh đứng dậy, vọt vào phòng tắm.

Trần Noãn bất mãn từ từ ngồi dậy, khoanh chân tại chỗ, vuốt ve đôi môi hơi sưng, đôi mày cau có. Đã vậy rồi còn chạy!

Lúc bác sĩ Cố đi ra liền cảm đầu chạy, không dám nhìn Trần Noãn, tất nhiên một phần cũng bởi anh đã bị muộn làm rồi. Trần Noãn cười méo cả mặt, người ta thẹn thùng kìa.

Tạ Bân Sam vừa bước vào phòng Cố Thanh Thời liền phát hiện ra ngay có gì đó không ổn. Hôm nay bác sĩ Cố lại ngồi một góc thần thờ, gò má và vành tai nóng như bốc cháy...

“Ông bị ai sàm sỡ đấy à?”

Anh ta chỉ trêu đùa một câu, ai ngờ bác sĩ Cố lại phản ứng quá rõ ràng, ập a ập úng, mặt càng đỏ tợn hơn.

Tạ Bân Sam là ai? Là hồ ly! Anh ta lập tức lần ra manh mối: “Nói đúng hơn, ông bị Trần Noãn cưỡng bức rồi hả?”

Cố Thanh Thời lườm một cái sắc lẹm: “Nói linh tinh!”

Tạ Bân Sam phẩy tay: “Linh tinh gì, đó không phải là chuyện sớm muộn hả? Hơn nữa chẳng mấy khi mới thấy ông muộn làm buổi sáng... Đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng!”

Cố Thanh Thời mặc kệ cậu ta nói.

“Chớ có ngại! Cảm giác thế nào hả? Em gái nhiệt tình chứ?”

Bình thường thì hai thằng đàn ông ngồi với nhau sẽ có đề tài chung, thế mà bác sĩ Cố chẳng chịu chia sẻ gì cả! Nghe câu này xong lập tức nổi

giận đùng đùng: “Cút ra ngoài!” Bác sĩ Cố ngây thơ không nghe nổi đề tài này, lập tức hạ lệnh tiễn khách!

Tạ Bân Sam cười xấu xa đi ra ngoài, chuyện bác sĩ Cố bị cưỡng bức đã trở thành “sự thực” như đinh đóng cột trong lòng anh ta rồi!

Trải qua một hồi kinh hồn buối sáng, giờ Cố Thanh Thời để phòng Trần Noãn hơn bất cứ ai, ăn cơm không ngồi cùng, tay không cho nắm, càng không nói đến hôn hít, đến ôm cũng không có, hễ thấy Trần Noãn lại gần là bước giật lùi lại một bước theo bản năng. Trần Noãn hoàn toàn không ngờ tới kết quả này, mặt buồn so ngồi nghe Lạc Thủy Hà trêu.

“Ừ, đây đúng là tính cách của bác sĩ Cố rồi.” Lạc Thủy Hà vừa làm móng tay vừa đáp một câu lấy lệ.

“Không được, tớ muốn chia tay, muốn chuyển về nhà! Thấy được không sờ được thì sao gọi là bạn trai! Chẳng bằng tớ đi tán người mới cho xong!”

“Được đấy.” Lạc Thủy Hà tiếp tục gặt gù.

Trần Noãn giờ mới nhận ra Lạc Thủy Hà chẳng tập trung gì cả, đập vai gọi: “Này, cậu có nghe tớ nói không đấy?”

Lạc Thủy Hà quay đầu lại, nháy mắt cười: “Đó là cậu tự làm tự chịu mà, trách ai được.”

Nói rồi lại nghĩ ra gì đó, bổ sung thêm: “Ày, không đúng, không phải bác sĩ Tạ nói là bác sĩ Cố bị cậu cưỡng bức cơ mà?”

“Nói láo!”

“Anh ta kể là bác sĩ Cố mất hồn mất vía ...”

Trần Noãn lơ đãng: “Tớ muốn ngủ với anh ấy vậy mà vẻ mặt của anh ấy lúc đó như thể chết cha chết mẹ vậy!”

“Cậu học dốt Văn thì đừng có dùng thành ngữ lung tung thế! Cùng lắm là mặt xám như tro tàn thôi.”

“Huhu...”

“Tớ bảo chứ, bác sĩ Cổ đã không đồng ý thì cậu đừng có cưỡng ép... đến lúc làm anh ta sợ thì cậu mất nhiều hơn được đấy.”

Trần Noãn xòe tay ra trước mặt thợ làm móng nói: “Làm luôn cả móng tay của tôi với, tôi muốn màu đỏ, đỏ tươi.”

Lạc Thủy Hà phì cười: “Uống nhầm thuốc à?”

“Không, dù sao cũng phải dứt khoát một lần, không ngủ được với anh ấy tớ không cam lòng, chết không nhắm mắt! Miếng mồi ngon há nỡ để hoài ru?”

“Thế... cậu làm móng là để cào chết anh ta à?” Lạc Thủy Hà nhăn mày nhìn bàn tay đang xòe ra của cô bạn.

“Không sai, cái này gọi là không ăn được thì ta đập đổ.”

“Ha ha, bác sĩ Cổ thỏ trắng như vậy, gặp phải cậu đúng là đen đui!”

“Đó là phúc tu mấy kiếp mới có chứ!”

“Nếu tớ là anh ta, tớ sẽ đi đầu thai kiếp khác luôn.”

“Khử khử, cực cưng à, nhưng mà tớ nghe một người đàn ông nào đó nói anh ta có may mắn được qua đêm ở nhà cậu hả?” Trần Noãn rất cực không nhịn được, mỉm cười xấu xa.

Lạc Thủy Hà không thèm chớp mắt: “À, anh ta ngủ sô pha, tớ ngủ trên giường.”

“Giấu đầu hở đuôi kìa, chặc chặc chặc... Chuyện tốt khi nào thế?”

Lạc Thủy Hà đứng phắt dậy: “Tớ đi vệ sinh.” Nói rồi bỏ chạy luôn.

Trần Noãn vuốt cằm cười ha ha.

Lúc Cố Thanh Thời nhìn thấy màu móng tay mới của Trần Noãn, nhất thời hoa cả mắt. Khi ấy, hai người đang ngồi trong rạp xem phim hoạt hình. Anh cũng chẳng biết phim hoạt hình thì có cái gì mà hay, chẳng lẽ vì một cốc bỏng ngô mà ngồi xem phim, kiểu logic này anh ta thật không hiểu nổi. Cố Thanh Thời rảnh rỗi ngồi ngó nghiêng xung quanh, đúng lúc ánh sáng màn hình soi rõ màu sơn trên móng tay đang bốc bỏng ngô của Trần Noãn, màu đỏ trong màn đêm trông cực kỳ dị.

Anh chỉ vào đầu ngón tay, thì thào hỏi: “Gì đây?”

Trần Noãn xòe bàn tay ra ngắm: “À, màu móng tay mới, đẹp đó chứ?”

Anh nể mặt lắm mới lắc đầu: “Khó coi.”

Đằng sau có tiếng rừ rừ nói chuyện của con nít, Cố Thanh Thời cảm thấy hoàn cảnh trong rạp này cũng giống như màu móng tay của Trần Noãn, chẳng hiểu sao đều được nhiều người yêu thích.

Trần Noãn nghịch móng tay, chẳng biết có phải giận dữ không: “Em thấy rất ưa nhìn đó chứ.”

Anh nghiêng đầu qua bảo: “Mấy cái này hại móng tay lắm, lát về anh tẩy giúp cho.”

Trần Noãn vội vàng giấu đi: “Không được.”

Cố Thanh Thời nhìn đối phương, không nói tiếp nữa, chuyển mắt về phía màn chiếu.

Đương nhiên Trần Noãn không thể biết bác sĩ Cố đang dự mưu làm thế nào để tẩy sạch màu móng tay đỏ của mình.

Xem phim xong trở về, Trần Noãn thừa dịp này khoác tay anh. Bác sĩ Cố nhìn cô nàng một cái, quyết định không phản kháng nữa: “Không được động tay động chân.”

“OK!” Trần Noãn lập tức hứa hẹn, thềm rơi lệ trong lòng, đã ai thấy có người bạn gái nào đáng thương như tôi chưa hả trời?

Vì kỳ thi, Trần Noãn tạm hoãn lại kế hoạch qua đêm với bạn trai, nghiêm túc ôn tập chăm chỉ. Cố Thanh Thời cũng lơ là cảnh giác hơn.

Hôm thi xong, Trần Noãn vịn cố chúc mừng, bảo Cố Thanh Thời mua rượu về uống, đầu tiên chỉ uống mấy hớp nhỏ, cuối cùng uống rượu như uống nước. Cố Thanh Thời không sao ngăn được, còn bị ép ngược lại uống nhiều thêm mấy ly. Cố Thanh Thời đương nhiên không biết tử lượng của Trần Noãn rất tốt nhưng Trần Noãn biết thừa tử lượng của Cố Thanh Thời kém chết đi được, thừa dịp anh lơ là phòng bị, hai người cứ thế uống hết chén nọ đến chén kia.

Thấy Cố Thanh Thời đã bắt đầu ngà ngà say, khuôn mặt đỏ hồng cực kỳ đáng yêu, Trần Noãn bèn âm ỉ đòi đi ngủ.

Cố Thanh Thời cố gắng bế Trần Noãn về giường. Trần Noãn mượn hơi rượu, vừa đặt lưng xuống giường liền ôm cứng lấy cổ anh không chịu thả, cười hì hì môi chạm môi xen lẫn với hương rượu. Cố Thanh Thời vẫn còn cứng đầu gỡ tay Trần Noãn ra: “Đừng nghịch nữa, mau ngủ đi.”

“Ơ... chưa tắm... em muốn đi tắm!” Nói rồi lại tựa vào người anh muốn xuống giường.

Cố Thanh Thời tưởng Trần Noãn muốn xuống giường thật nên đi tìm dép về. Ai ngờ Trần Noãn ngồi dậy rồi liền tiếp tục sự nghiệp với mặt và cổ anh, hơn nữa tay bắt đầu quấy phá.

Đầu Cố Thanh Thời mơ mơ màng màng choáng váng, tay Trần Noãn lại nóng hổi, mỗi lần cô nàng hà hơi, một làn hơi ấm phả ra, bàn tay anh run lên, trốn cũng không thoát.

Cố Thanh Thời cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang chà lên cổ mình, đưa tay nhẹ nhàng nâng cằm đối phương đặt xuống một nụ hôn, hôn đến mức dây dưa không tách nhau ra nổi.

Trần Noãn cuối cùng mã đáo thành công, có điều lúc tỉnh lại thì phát hiện ngoài toàn thân không khỏe ra, móng tay đỏ chót của mình cũng đã không cánh mà bay, không biết tối hôm qua Cố Thanh Thời làm lúc nào... Nghĩ đến việc mình đã qua đêm thành công với bạn trai, hơn nữa hương vị cũng được lắm, Trần Noãn không nén nổi nụ cười.

Đáng tiếc nam chính không có mặt tại hiện trường, bằng không thật muốn coi cảnh cô dâu nhỏ thẹn thùng của anh.

Tâm hồn Trần Noãn chưa kịp bay cao bay xa thì Cố Thanh Thời đã quay lại, tiếng mở cửa khiến cố nàng giật thót, không ngờ trong nhà vẫn còn người.

“Tỉnh rồi à?” Người nọ nghiêm mặt, lòng Trần Noãn lập tức thắt lại, biểu cảm thế này là có ý gì?

“Vâng ạ.” Trần Noãn lén lút ló đầu ra khỏi chăn gập đầu.

“Chừng nào thì em về nhà?”

Trần Noãn mù mờ: “Dạ?”

“Chúng ta chuẩn bị kết hôn đi.” Vẫn nói rất nghiêm túc.

“Dạ?” Cô nàng suýt thì rớt cằm.

Cố Thanh Thời hiển nhiên rất không vừa lòng với phản ứng của đối phương, đôi mắt nheo lại: “Việc này phải chịu trách nhiệm.”

Tuy anh nhất mực đứng đắn nhưng xin lỗi, Trần Noãn thực sự không nhìn được cười, đây chính là cảnh thẹn thùng yêu cầu mình chịu trách nhiệm đó thôi!

Trần Noãn ghen cười, gật đầu ngay tắp lự: “Vâng vâng, chịu trách nhiệm, chịu trách nhiệm, có điều việc này không vội, em không phải người vô trách nhiệm, anh không cần lo, việc em đã làm nhất định...”

Hiển nhiên Trần Noãn định luyện thuyên còn lâu, Cố Thanh Thời đành phải ngắt lời: “Em nói gì thế, anh nói là anh mà, anh muốn chịu trách nhiệm với em, đám cưới có thể từ từ chuẩn bị nhưng phải đi đăng ký kết hôn trước, chừng nào thì em về nhà? Không thì hôm nay luôn đi, anh về cùng em.”

Trần Noãn choáng toàn tập, thế này thì nhanh quá đáng luôn!

Tuy cô nàng mất công vịn ra rất nhiều lý do nhưng đều không lay chuyển được Cố Thanh Thời, ai mà ngờ chỉ ngủ một đêm thế là coi như mình trao cả đời cho người ta luôn. Không phải là không định kết hôn với anh, nhưng như này thì nhanh quá nhanh mà!

Có thể tả là Trần Noãn bị Cố Thanh Thời ép chui vào xe, bỏ qua tình trạng cơ thể còn chưa hồi phục, bỏ qua việc hưởng thụ thế giới tự do của hai người, đã bị anh kéo luôn vào năm mờ hôn nhân rồi.

Trần Noãn lén báo việc này cho Lạc Thủy Hà biết, cô nàng chỉ cười vui sướng trên nỗi đau của người khác, hứa hẹn sẽ cùng đi chọn váy cưới.

Ôi chao, bạn xấu, thì ra người tâm như tro tàn hoa ra lại là mình...

Trần Noãn nghiêng đầu nhìn người ngồi bên cạnh: tinh thần thoải mái, tâm tình thư sướng... Ôi chao!

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Trần Noãn đã đi đến tận chân tòa nhà của tiểu khu rồi mà vẫn chần chừ không muốn lên, cứ cảm thấy kịch bản phát triển có gì đó sai sai.

“Bác sĩ Cố, chuyện này chúng ta bàn lại đã, thế này nhanh quá... Anh còn chưa nói yêu em mà, phát triển như này không đúng trình tự đâu...” Trần Noãn kéo tay Cố Thanh Thời.

Cố Thanh Thời rõ ràng là vội vàng hơn Trần Noãn nhiều, bị kéo tay vẫn ngẩng đầu nhìn lên tầng trên xem nhà người yêu ở đâu rồi mới quay người lại dỗ dành: “Việc này không thể trì hoãn được, anh muốn giải quyết sớm một chút.” Bác sĩ Cố không dám chắc cô nàng phản ứng như hiện tại có hợp lý không nữa. Bình thường con gái theo đuổi anh không phải là chỉ mong anh chịu trách nhiệm hay sao?

Trần Noãn dậm chân: “Em vẫn còn nhỏ mà!”

“Không phải em nói anh đã có tuổi, cần phải mau cưới vợ à?”

Trần Noãn hiện tại rất thắc mắc, không biết có phải lâu nay Cố Thanh Thời vẫn luôn giả ngốc để kiếm lợi không. Tối hôm qua không phải là mình cưỡng ép anh ấy đúng không? Hoàn toàn do anh ấy chiếm thế chủ động đúng không? Hơn nữa trông anh chẳng giống tay mơ gì cả! Kỹ xảo gì cũng rành rẽ!

Càng nghĩ càng thấy sai sai, Trần Noãn càng không chịu lên: “Anh nói thật đi! Có phải anh có mưu đồ bất chính với em lâu rồi phải không, nhân cơ hội em say rượu rồi bắt nạt em!”

Tưởng tượng về một cuộc hôn nhân bình thường của con gái là một tình yêu màu hồng sau đó mới thuận theo tình hình tiến tới cầu hôn, rồi một đám cưới lãng mạn, tại sao đến lượt Trần Noãn thì lại bị một chàng thô trắng cường ép thế này?

Cố Thanh Thời chống cằm cười: “Rượu là em rót, em cũng là người chủ động trước, nói thật đi, có phải em không muốn lấy anh không?”

“Không phải thế! Rõ ràng em rất thích anh mà!”

“Vậy nhanh lên nào.” Nói xong anh quay lại kéo Trần Noãn đi.

“Nhưng anh có thích em hả! Có phải anh chỉ vì chịu trách nhiệm thôi đúng không?”

Cố Thanh Thời ngượng ngùng quay mặt đi, bàn tay nắm tay Trần Noãn vẫn không buông: “Đương nhiên không phải...”

“Vậy anh nói đi.”

Cố Thanh Thời quay lại nhìn Trần Noãn, mím môi, gò má phớt hồng, rõ ràng là hơi căng thẳng, cuối cùng anh cũng mở miệng nói lí nhí một câu.

Trần Noãn nhìn anh chăm chăm, nhất thời thần kinh căng thẳng quá, không nghe kịp: “Em chưa nghe kịp, anh nói to hơn chút đi.”

Cố Thanh Thời hăng giọng, nói thật to thật rõ: “Rất thích, thích nên mới muốn kết hôn với em.”

Thình lình được nghe lời thổ lộ, Trần Noãn đã quên bém hết những bản khoản lúc trước, miệng cười rộng ngoác đến tận mang tai, nắm tay anh kéo đi: “Đi nào, chúng mình đi đăng ký kết hôn thôi.”

Từ lúc Trần Noãn bước vào nhà, ông Trần và bà Trần liên tục nhìn chăm chăm vào Cố Thanh Thời, nhìn đến mức soi mói. Con gái bỗng đâu

dẫn về một gã đàn ông, chẳng báo trước lấy một câu, vậy nên phải quan sát thật cẩn thận. Còn Cố Thanh Thời thì ngồi khiêm tốn, lễ phép trên sofa cho hai vợ chồng nhìn thoải mái thì thôi.

Trần Noãn không chịu nổi bầu không khí quái dị này, đành phải dũng cảm mở miệng trước: “Cha, mẹ, đây là Cố Thanh Thời, bạn trai con, nhà anh ấy ở thành phố Song, là bác sĩ khoa ngoại. Hôm nay con đưa anh ấy về ra mắt chủ yếu là vì chúng con muốn kết hôn.”

Hai vợ chồng còn đang mãi quan sát gã đàn ông lạ mặt, bỗng dừng nghe con gái nói vậy xong liền giật mình, tròn mắt không tin nổi: “Con nói gì kia?”

“Chúng con muốn kết hôn.” Cố Thanh Thời tiếp lời.

Bà Trần hăng giọng bảo: “Ờ, kết hôn à, chuyện này thì từ từ nói, không phải vội.”

“Chúng con muốn mai đi lĩnh giấy đăng ký kết hôn trước.” Cố Thanh Thời bổ sung.

Ông Trần đang uống dở ngụm nước liền bị sặc. Bà Trần vốn định nói mấy câu trì hoãn, nghe xong cũng không còn gì để nói nữa: “Thế này... thì hôn nóng quá nhỉ?”

Ông Trần có bản lĩnh hơn, nghiêm túc bảo: “Kết hôn không phải là không thể. Các bác là bác làm cha làm mẹ mà vẫn chưa được biết tình hình gia cảnh nhà cháu. Tiểu Noãn, con giới thiệu đi.”

“Cha mẹ anh ấy là...” Giờ Trần Noãn mới phát hiện ra mình hoàn toàn không biết cha mẹ Cố Thanh Thời làm gì, lập tức không nói được nữa.

Ông bà Trần liếc mắt một cái liền biết hỏng bét, linh tinh quá rồi!

May mà Cố Thanh Thời hiểu biết nên nhanh chóng tiếp lời: “Cha mẹ cháu đều là bác sĩ đã về hưu, cháu là con trai độc đinh. Nhà cháu có hai chiếc xe, vài căn nhà cũ, bản thân cháu có một căn nhà riêng, nếu cần có thể đổi sang căn nhà khác rộng rãi hơn, tiền gửi ngân hàng thì cháu không chắc lắm...”

Trần Noãn ngồi im nghe, không tỏ vẻ gì ra mặt nhưng trong lòng thì không khỏi lẩm bẫm, anh ấy ngon cỡ vậy đó hả.

Ngay cả ông bà Trần cũng phải tròn mắt, con bé này kiếm được cậu chàng không tồi.

“Nhưng mà bất ngờ quá, cô chú vẫn phải tìm hiểu thêm có phải không nào?” Bà Trần vốn tính ôn hòa, mỉm cười khuyên nhủ.

“Dì à, việc này không vội được.” Cố Thanh Thời nói.

“Vậy thì bảo cha mẹ cháu đến rồi nói chuyện tiếp nhé.” Ông Trần nói rành mạch.

“Chú dì yên tâm, cha mẹ cháu gần đây mới đi du lịch nước ngoài, đợi họ về cháu nhất định báo cha mẹ đến đây thăm hỏi. Có điều cháu muốn lĩnh giấy đăng ký với Tiểu Noãn trước, chuyện đám cưới thì có thể từ từ chuẩn bị.”

“Việc này chớ có vội, dì đi nấu cơm đã, mọi người từ từ nói chuyện đi nhé.” Bà Trần thấy cậu chàng này đã chuẩn bị đối đáp đâu vào đó trước, đành phải tạm lui binh, nói lảng sang chuyện khác, nhanh chân rút lui khỏi chiến trường, “Trần Noãn lại đây giúp mẹ.”

Trần Noãn miễn cưỡng đi theo mẹ vào bếp còn quay đầu lo lắng nhìn Cố Thanh Thời một cái, anh cũng đang nhìn mình trấn an.

Ngồi xồm trong bếp làm rau, bà Trần hỏi: “Hai đứa yêu nhau từ hồi nào? Sao tự dưng lại đòi kết hôn? Nói thật đi, có phải có thai rồi không?”

Trần Noãn giật mình suýt thì ngã ngửa: “Mẹ!”

“Chứ không thì có gì mà phải vội thế?” Bà Trần nghi ngờ nhìn con gái.

“Đương nhiên không phải! Chỉ là anh ấy cảm thấy...” Trần Noãn ngượng ngùng.

“Cái gì?”

“Mẹ, mẹ hứa là không nói cho cha biết nhé.”

“Ừ.”

“Hai đứa con say rượu làm bừa, anh ấy muốn chịu trách nhiệm, buộc con phải kết hôn, mẹ xem giờ là thời nào rồi, anh ấy vẫn cố hủ như vậy, ôi chao...” Trần Noãn ngoài mặt chê bôi nhưng trong bụng lại rất đổi tự hào, đúng là người đàn ông tốt mà!

Bà Trần vốn nghĩ là do có chữa, biết chuyện là thế này chắc sẽ không sao nữa phải không? Ai ngờ bà Trần lại tỏ ra vô cùng khiếp sợ nhìn con gái: “Con vẫn còn trẻ, sao chưa kết hôn mà đã ngủ với nhau rồi, đúng là hết hồn.”

“Ôi! Mẹ! Giờ là thời nào rồi, sao mẹ lại cũng giống Cố Thanh Thời thế!”

“Ôi, con giờ học hư thật, xem Thanh Thời kia, con nhà người ta thật là ngoan.” Trần Noãn thật không tài nào tưởng tượng nổi mẹ lại lật mặt nhanh như vậy, mới rồi còn đối xử như người đến cướp con gái nhà này, giờ lại như thế đứa trẻ con nhà người ta trong truyền thuyết!

Trần Noãn không thềm nói nữa.

“Có phải con định không chịu trách nhiệm với con nhà người ta không?” Bà Trần đoán.

Trần Noãn tức anh ách: “Mẹ! Mọi người diễn sai kịch bản hết rồi! Giờ là anh ấy đang đến cướp con gái nhà mẹ đi đó!”

Bà Trần khinh bỉ nhìn con gái: “Mẹ thấy bình thường con lông bông lắm, nào biết chịu trách nhiệm là gì, chắc chắn là định ăn xong cặp đít đứng dậy rồi.”

“Mẹ, mẹ lật mặt nhanh quá thể đáng...”

“Mẹ thấy đã vậy thì hai đứa cứ kết hôn đi. Vốn mẹ còn thấy hơi vội vàng nhưng giờ xem ra thằng bé này không tồi, con phải mau mau lấy chồng đi thôi, mẹ với cha con mới nhẹ người, chứ lỡ không gả chồng được thật thì cái tính trẻ con mãi không chịu lớn này, ai chịu nổi con. Mẹ thấy thằng bé Thanh Thời này tính cách cũng được đấy, thấy nó đẹp trai còn đang sợ nó lẳng nhăng, giờ xem ra là một chàng trai có trách nhiệm, sau này có đi khoe với người khác cũng nở mày nở mặt, kết hôn rồi thì nhớ đối xử với người ta cho tốt vào. Học tề gia nội trợ thêm đi.”

Trần Noãn cảm thấy mình sắp bị đuổi ra khỏi nhà mất rồi.

Vì thế, trên bàn cơm, ông bà Trần đã cùng đồng ý chuyện kết hôn vội vàng này. Trần Noãn thật thắc mắc không biết đây có đúng là cha mẹ mình không. Mẹ thì thôi đi, có chuyện gì với cha thế? Cố Thanh Thời đã bỏ bùa mê thuốc lú gì vậy?

Trên bàn cơm, Trần Noãn hoàn toàn bị bỏ rơi, người ta một nhà ba người hòa thuận, vui vẻ, ân cần gấp đồ ăn cho nhau, chẳng ai thềm nhìn mình.

Cơm nước xong, bà Trần liền đưa sổ hộ khẩu cho Trần Noãn, tỏ vẻ con có thể đi được rồi làm cho Trần Noãn chỉ chực khóc! Mẹ à, mọi người thật thiếu trách nhiệm!

Trần Noãn kéo Cố Thanh Thời về phòng mình, lập tức đóng cửa lại, bắt đầu thăm vấn: “Anh nói đi! Anh nói gì với cha em thế!”

Cố Thanh Thời làm lơ, có thể là hai người ở bên nhau lâu nên da mặt anh cũng trở nên dày lên rồi, anh mím môi cười, ngồi xuống giường của Trần Noãn: “Em ở phòng này từ nhỏ à?”

Căn phòng này không phải màu hồng công chúa như anh tưởng. Trên giá sách chỉ xếp vài loại chai lọ và sách lịch sử

“Đừng có đánh trống lảng! Đừng có xem phòng em nữa, mau trả lời câu hỏi của em đi!” Trần Noãn kéo mặt anh quay về phía mình.

“Ừ, không nói gì cả, chỉ nói em mang thai rồi, vậy là chú đồng ý ngay.” Anh nghiêm túc đáp.

Trần Noãn tức bốc khói: “Anh anh anh vô sỉ! Có anh mang thai ấy! Cha em sẽ đánh chết em mất! Không không không, nhất định cha sẽ trốn trong chăn khóc thầm! Anh anh anh anh anh!”

Cố Thanh Thời bật cười: “Làm sao có thể.”

“Cha em thương em nhất! Cha nhất định là sợ em khổ nên mới cam chịu đồng ý!”

“Cái này đâu quan trọng, quan trọng là chú đồng ý rồi. Trần Noãn, chúng mình kết hôn đi.” Anh đưa tay kéo Trần Noãn vào lòng, để Trần Noãn ngồi trên đùi anh, ngả người xuống giường, để cho cô nàng nằm trên ngực mình, giọng nói dịu dàng.

Trần Noãn rưng rưng nước mắt: “Anh hư quá, em còn nhỏ thế này anh đã đòi cưới, lỡ cha mẹ anh không thích em thì sao hả, chuyện nội trợ biết phải làm sao, em không biết nấu cơm cũng không biết chăm hoa cỏ gì đâu, em còn sợ trẻ con nữa, làm sao bây giờ...” Càng nghĩ càng buồn, Trần Noãn òa khóc, tâm lý vẫn chưa hề có chuẩn bị gì.

Cố Thanh Thời ôm eo cô nàng, đưa tay chùi sạch nước mắt, dịu dàng dỗ dành: “Đừng sợ, cha mẹ anh dễ nói chuyện lắm, em đừng sốt ruột, gì em không làm được thì để anh làm, chịu không?”

“Được rồi... Nếu không được thì em ly hôn!”

Cố Thanh Thời ôm chặt vòng eo của Trần Noãn, học Trần Noãn cắn nhẹ một cái lên mặt đối phương, tỏ vẻ giận: “Em nói gì kia?”

“Anh nghe nhầm đấy, em chẳng nói gì cả!” Trần Noãn vội vàng xin tha, chống ngực anh định ngồi dậy, Cố Thanh Thời lại lật người đè Trần Noãn xuống.

Có lẽ đàn ông đều như vậy cả, một khi đã được ăn mặn thử thì sẽ thật sự biến thành cầm thú, tỷ như bác sĩ Cố lúc nào cũng nghiêm túc, một khi đã động thủ nói chuyện thì liền khiến Trần Noãn không thể ngừng vui vẻ.

ĐIỀU BÁC SĨ MUỐN

Tô Thụ

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Cố Thanh Thời và Trần Noãn đùa nghịch một hồi, không dám làm thật, nhiều nhất chỉ néo néo nhau mấy cái. Thế mà lúc bà Trần mở cửa vào, vẫn tỏ rõ vẻ giật mình, làm cho hai đứa cũng sợ lây. Trần Noãn da mặt dầy hơn, tròn mắt nói: “Mẹ mau đóng cửa lại đi.”

Tại Cố Thanh Thời đỏ hồng, tay chân luống cuống.

Bà Trần vừa tỏ rõ vẻ giật mình vừa tiện tay đóng cửa lại, còn len lén nói với ông Trần: “Thằng bé Tiểu Cố này xem ra dễ xấu hổ lắm, đóng cửa lại rồi mà còn rất ấ ấ...”

Trên đường trở về, Cố Thanh Thời mỹ mãn nhìn thoáng qua túi xách của Trần Noãn, bên trong là cuốn sổ hộ khẩu vô cùng quan trọng, đương nhiên còn có cả chai mật đặc sản mẹ Trần Noãn đem cho.

“Tiểu Noãn, con không cần mẹ nữa hả?”

Trần Noãn lập tức tỉnh giấc, ngồi thẳng dậy, mặt tỏ rõ vẻ gập ác mộng.

“Sao thế?” Cố Thanh Thời hỏi.

“Em kể anh nghe nhé, vừa rồi em nằm mơ thấy mẹ em muốn đi đăng ký kết hôn với em, làm em sợ hết cả hồn!” Trần Noãn giấu không nói sõ dĩ mình sợ là vì mình định đào hôn.

Trước khi rời nhà, bà Trần có hỏi đi hỏi lại vài lần, lo lắng muốn đi theo con gái đi đăng ký kết hôn nhưng Trần Noãn kiên quyết từ chối, thế là

mẹ lại lấy một chai mật đem cho.

Khát khao đào hôn trong mơ rất mãnh liệt nhưng tỉnh dậy rồi thì đã phai nhạt đi nhiều, thậm chí không hiểu mình nghĩ gì trong mơ. Tuy chuyện này hơi bất ngờ một chút nhưng có cha mẹ, bạn bè ủng hộ nên cuộc hôn nhân này vẫn rất đáng tin tưởng.

Trần Noãn lắc đầu đuổi những suy nghĩ kỳ quặc ra khỏi đầu, dựa lưng vào ghế chuẩn bị ngủ thêm giấc nữa.

Đến khi hai quyển sổ bìa đỏ được đặt trước mặt, Trần Noãn mới cảm thấy, xong rồi, thật sự mình đã bị bán rồi. Cố Thanh Thời rất hài lòng lật qua lật lại cuốn sổ để xem, từ hoa văn in ở góc sổ cho đến tấm ảnh hai người ngồi ngờ nghệch chụp chung đều không bỏ sót.

Bước ra khỏi cổng cục dân chính, Lạc Thủy Hà và Tạ Ân Sam đã chờ hai người sẵn trước cổng: “Chúc hai cậu sớm sinh quý tử nhé, đi đâu chúc mừng tiếp đây?”

Lạc Thủy Hà thò tay cầm quyển sổ đỏ trên tay Trần Noãn: “Chặc chặc chặc, chỉ cần mấy mảnh giấy này, vậy là Tiểu Noãn Noãn nhà ta liền giao cho bác sĩ Cố chăm sóc hả? Thế thì có hơi khó coi nhỉ? Hôm nay có nói thế nào cũng phải làm một bữa thật linh đình.”

Cố Thanh Thời mỉm cười, ra vẻ mấy người nói gì cũng được hết, bàn tay đan chặt từng ngón với tay Tiểu Noãn không rời.

“Có lý.” Tạ Ân Sam gật đầu hùa theo, liếc mắt nhìn bàn tay của đôi vợ chồng trẻ, “Lão Cố này, ông cũng đã lớn rồi, sao mà lại như mấy đứa con nít được phát kẹo là đi khoe khắp nơi thế?” Nói rồi đánh mắt ám chỉ tay của hai người.

Cố Thanh Thời tinh bơ đáp một câu: “Tôi thích.”

“Ôi chao, cây đào già trở hoa, khiến tôi sờn cả gai ốc rồi.” Anh ta xoay người mở cửa xe, “Nhanh nào, đi ăn cơm, không ngờ đi đăng ký kết hôn mà cũng phải xếp hàng, suýt thì chết đói.”

Cố Thanh Thời nhìn quanh bốn phía: “Đông Sơ không đến à?”

Tạ Bân Sam quay đầu bảo: “Hôm nay mẹ tôi đi làm kiểm tra sức khỏe, con bé đi cùng rồi, nó bảo chừng nào đám cưới nhất định sẽ đi.”

Cố Thanh Thời gật gù không nói nữa.

Bốn người xuống xe đi về phía quán ăn. Trần Noãn cố ý đi chậm lại một chút, nắm tay Lạc Thủy Hà thật chặt: “Thủy Thủy, tớ sợ.”

Lạc Thủy Hà thì thầm: “Căng thẳng hả? Vẫn chưa phải lễ cưới mà.”

“Không phải, có điều tớ thấy nhanh quá...”

“Đúng vậy, tớ vẫn chưa tiêu hóa được cái tin này đâu.”

“Hơn nữa, tớ còn chưa gặp cha mẹ anh ấy. Cậu nói xem, nếu người nhà anh ấy soi mói tớ thì sao? Mấy hôm nay tớ lên mạng xem đủ loại tin tức, đáng sợ lắm...” Cố Thanh Thời quay đầu lại nhìn, Trần Noãn lập tức vẫy tay cười.

Lạc Thủy Hà cười an ủi: “Sợ gì chứ? Tớ nghe Tạ Bân Sam nói, cha mẹ anh ta dễ nói chuyện lắm, đều là giảng viên về hưu, không cổ hủ đâu, mà cho dù có không ưa nhau thì cha mẹ anh ta cũng đi nước ngoài suốt, chẳng có mấy thời gian ở chung với cậu đâu.”

Trần Noãn ngẩng đầu nhìn trời, tưởng tượng ra một ông thầy cầm cây thước kẻ đang vung lên đầy hung dữ, cảm thấy mình thật ngớ ngẩn, đành lắc đầu bỏ qua.

Ngồi xuống bàn ăn, Cố Thanh Thời nghiêng người hỏi: “Vừa rồi nói gì vậy?”

Trần Noãn ngẩn người nhìn anh, chưa có bao giờ được thấy anh có vẻ tràn đầy hiếu kỳ như vậy, bèn híp mắt cười: “Không nói với anh đâu.”

Cố Thanh Thời nhíu mày, không nói gì, quay đầu đi, lấy thứ gì đó trong túi ra, lồng vào tay Trần Noãn. Thì ra là một chiếc nhẫn kim cương nhỏ nhắn, xinh xắn, nhìn là biết ngay do Lạc Thủy Hà chọn. Trần Noãn làm lơ như không thấy gì, ngoài mặt giả bộ tập trung lật thực đơn, có điều miệng cười không sao khép lại được.

Có lẽ vì quá vui nên lần này Trần Noãn không chịu nghe Cố Thanh Thời can, uống rượu rất thoải mái, đến lúc về rồi vẫn còn đòi uống nữa.

Lạc Thủy Hà giúp dìu Trần Noãn vào trong xe: “Thanh Thời à, sau này cậu ấy sẽ thực sự không quay về nhà em nữa rồi, hai người khi nào rảnh nhớ qua chuyển đồ nhé.”

Cố Thanh Thời gật đầu, Trần Noãn nằm ở ghế sau lại tỉnh dậy, vịn tay Cố Thanh Thời rướn người lên: “Thủy Thủy, tớ muốn ngủ cùng cậu, tớ sợ một mình lắm.”

Lạc Thủy Hà cười: “Cậu sợ cái gì hả? Giờ đã có oppa ở bên cạnh bảo vệ cậu rồi.”

“Tớ vẫn cứ sợ, tớ chẳng muốn xa cậu chút nào...” Trần Noãn than thở rồi lại nằm xuống.

Lạc Thủy Hà lắc đầu, nhìn về phía Cố Thanh Thời: “Bạn ấy tính vậy đấy, anh hãy chăm sóc cậu ấy thật tốt nhé, sau này hãy luôn rộng lượng với cậu ấy, từ nay người đã giao hẳn cho anh rồi.”

Cố Thanh Thời trịnh trọng gật đầu: “Yên tâm đi.”

Nhìn xe chạy đã xa, Lạc Thủy Hà cũng thấy hơi cô đơn, không ngờ cứ vậy mà đã lập gia đình thật rồi.

Tạ Bân Sam đứng đằng sau vỗ vai: “Lạc tiểu thư, một khi đã vậy, có phải anh cũng nên nói với em, sau này mong được chỉ giáo nhiều hơn không?”

Lạc Thủy Hà liếc mắt xem thường: “Em vẫn chưa kiếm được 1 triệu tệ.”

“Sắp được rồi, chẳng bằng ứng trước đi.”

“Em sợ là chẳng lấy đâu ra mà ứng ấy, chẳng bằng bảo thủ một chút nhĩ.”

“Từ từ rồi kiếm, cứ ứng trước hưởng thụ đã.”

“Không được!” Người nợ đã áp lại gần tay nắm tay, Lạc Thủy Hà vội vã phản đối.

Trần Noãn ngủ một mạch đến nửa đêm, chẳng biết mình đã làm những gì, chỉ biết khi tỉnh dậy thì Cố Thanh Thời đang ngồi tựa vào đầu giường ngủ quên, tay vẫn nắm tay mình.

Trần Noãn ngấm khuôn mặt anh ngủ say, lòng bỗng nhiên thấy bình yên đến lạ. Thực ra cuộc đời con người vốn đơn giản như vậy, có gì phải sợ, có thể kết hôn với Cố Thanh Thời, sớm đóng dấu sở hữu, nhận chức Cố phu nhân, đây không phải là điều nằm mơ cũng muốn sao?

Cố Thanh Thời ngủ không sâu, Trần Noãn cựa người, anh liền tỉnh, neho mắt hỏi theo bản năng: “Muốn uống nước à?”

Trần Noãn nắm lại tay anh: “Không uống, anh lên giường đi, chúng mình cùng đi ngủ thôi.”

Anh ngồi thẳng dậy, ngáp một cái thật to: “Anh vẫn chưa tắm, giờ có thấy thoải mái không? Sau này chớ uống nhiều rượu vậy nữa nhé.”

Trần Noãn cũng ngồi dậy, đầu còn hơi choáng váng, lập tức gật đầu: “Không uống nữa, tại hôm nay vui vẻ mà.”

Anh gật đầu: “Vậy em ngủ tiếp đi, anh đi tắm.”

Lúc anh đứng dậy, Trần Noãn níu tay áo anh, Cố Thanh Thời quay đầu hỏi: “Sao thế?”

“Khi nào cha mẹ anh về?”

Cố Thanh Thời đoán là Trần Noãn sợ nên mỉm cười dỗ dành: “Phải một tuần nữa, em cứ từ từ chuẩn bị.” Vốn hai người nghe tin con trai kết hôn đã định về ngay lập tức nhưng con trai họ lại yêu cầu một tuần nữa hẵng về.

“Đợi cha mẹ về, anh nhớ dẫn em đi gặp nhé?”

Cố Thanh Thời bị bất ngờ, ngồi xuống lại: “Tích cực thế? Không sợ nữa à?”

“Thì muốn gặp thôi.”

“Ừ, chờ cha mẹ về, anh đưa em về nhà chúng ta, có điều em có thể nói chuyện điện thoại với mẹ trước, mẹ rất muốn nói chuyện với em.”

Lần này, Trần Noãn gật đầu rất dứt khoát.

Bác sĩ Cố rất hài lòng, miệng cười tươi rồi chạy đi tắm rửa.

Ngày hôm sau, bác sĩ Cố đi làm không tránh khỏi bị hội bác sĩ, y tá trêu ghẹo, nhất là Tạ Bân Sam: “Thanh Thời được đấy, ông không nói gì thì thôi, nổ súng một phát là liền vang dội nhỉ?”

Cố Thanh Thời bận giải quyết công việc, chỉ cười không đáp.

“Ông xem, tôi đây vẫn còn chưa biết bà xã đang chơi trong nhà trẻ nào chờ tôi kia, ông thì đã ôm vợ về tay, tiếp theo chắc phần đấu đũa nhỏ chứ hả?”

Cố Thanh Thời lắc đầu: “Không nhanh như vậy được đâu.”

Tạ Bản Sam vỗ vai thẳng bạn: “Ôi chao, thôi, cũng bớt cho chú dì phải lo lắng.”

Nhắc đến mới nói, Cố Thanh Thời đã gần ba mươi, vẻ ngoài sáng sủa, không có thói hư tật xấu, thế mà mãi chưa kiếm được người yêu. Cha mẹ cậu ta hồi trẻ bận làm việc, hơn nữa cậu ta lại được tình nên cha mẹ không phải mất công lo lắng, mãi sau này mới nhận ra cậu con này tính hướng nội quá đáng, ngoài học thuật nghiên cứu, chẳng thấy yêu đương với đứa con gái nào, lúc ấy mới nhận ra, thôi hỏng rồi, nhưng đã muộn. Hai ông bà còn từng nghi ngờ không biết có phải thẳng con nhà mình gay hay chẳng, từng ngầm ám chỉ bóng gió với Tạ Bản Sam nhiều lần, cho dù đáp thế nào thì họ vẫn không thể thấy yên tâm thật sự được. Giờ con dâu đã rước được vào cửa, cuối cùng cũng xem như thở phào nhẹ nhõm.

Việc này Cố Thanh Thời cũng có biết. Anh day day huyết thái dương, ngắm nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, mỉm cười mãn nguyện, trộm mong sao nhanh hết giờ làm để được đưa Noãn Noãn đi ăn thịt xá xíu.

Hoàn

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)